

Cô Dâu Dịu Dàng

Song Mai

Hoàng Uyên cố chạy thật nhanh theo nồi com nhỏ xíu đặt trong đôi gánh của Hạ Mai. Cô vấp chân này vào chân kia suýt ngã khiến mọi người cười ồ. Cô la lên nho nhỏ:

– Hạ Mai chạy từ từ, kéo lửa tắt bây giờ. Làm gì như ma đuổi vậy?

Hạ Mai vẫn chạy đều đều. Bàn chân cô thoăn thoắt trên sân. Phía bên kia, các đối thủ của hai cô còn ở phía sau một chút. Hạ Mai kêu to:

– Này, ráng lên! Mi làm gì như con rùa lật ngửa vậy? Lúc này sao không chịu gánh để ta nhúm lửa cho.

Hai cô vẫn chạy đều, đã hai vòng sân. Hoàng Uyên cho lửa cháy to, com sôi sùng sục. Hạ Mai nói nhỏ:

– Này, bớt lửa đi cưng, kéo nấu com ba tảng thì ê mặt lắm đó!

– Giỏi... nấu đi, cần nhen hoài! Một muốn dứt hơi. Mi chạy thẳng người. Còn ta bị hình phạt hay sao mà chạy kiểu mới, vừa chạy vừa khom... Chưa có kiểu chạy nào lạ bằng...

– Hi hi? Ráng giết giải, chiều nay mình đi nhà hàng Cửu Long một chuyến.

Hạ Mai động viên bạn bằng nụ cười thật tươi.

Hoàng Uyên cho lửa bớt. Com cạn nước. Cô liên tục dụi lửa, thổi cho than hồng lên. Tay chân đầy mồ hôi. Hoàng Uyên giật mình khi chạy ngang qua khán đài, tiếng cô MC vang xa:

– Cuộc thi nấu com, trò chơi dân gian sắp kết thúc. Chỉ hai vòng sân nữa, các bạn sẽ hoàn thành. Chúng ta hãy hoan nghênh những đầu bếp khéo léo, nhanh nhẹn và tài năng nhất!

Có tiếng vỗ tay, cổ vũ, la ó bên ngoài. Hoàng Uyên lúng túng khi Hạ Mai gọi:

– Nhỏ này, com chín chưa?

– Sắp...

– Này, thêm tí than, kéo sòng thì nguy!

– Than đâu mà thêm.

– Thôi nhanh lên! - Cô hét to.

Hoàng Uyên cố chu đôi môi xinh tròn ra thổi phù phù. Tóc buộc sợi thun tự động đứt bung ào ra trước mặt, Hoàng Uyên tức anh ách:

– Trời ơi, tóc với tai! Hết giờ mi làm dáng rồi à!

– Vẽ chuyện! Này, cầm lấy! - Hạ Mai gỡ dây kẹp của mình đưa cho Hoàng Uyên.

Cô quẹt ngang mũi chùi những mồ hôi đọng lại thành giọt, cột ngang mái tóc rồi chạy nhanh theo bạn. Nồi com được đem ra ngoài, chờ chín. Cả hai chuẩn bị cái đĩa. Hoàng Uyên đặt lên đó đôi thìa ngà được tía sẵn bằng quả cà chua và cà rất rất đẹp. Cô liên tục sửa chỗ đặt bài thi của mình. Hạ Mai lo giữ nồi com.

Loay hoay tìm tờ giấy ghi tên thí sinh trong chiếc xác tay nhưng không có, Hoàng Uyên ngồi nhìn chung quanh... bối rối.

– Xin lỗi, cô cho phép tôi chụp một tấm ảnh.

– Ồ... anh chụp ảnh tôi hả?

Hoàng Uyên giật mình vội đứng lên. Anh ta là phóng viên hay nhà báo chắc?

Anh ta định chụp ảnh mình? Cô thích chí, ngượng ngùng hỏi lại. Anh phóng viên có đôi mắt một mí nhưng rất vui, niềm vui lộ qua ánh mắt. Anh nheo nheo mắt sau cặp kính trắng rất sang trọng, cười gật đầu và sửa soạn đưa máy ảnh lên. Hoàng Uyên vội đưa tay ngăn lại:

– Khoan, chờ em sửa soạn lại?

Hoàng Uyên định bước đi nhưng anh phóng viên lắc đầu:

– Không cần đâu, tôi thích chụp ảnh tự nhiên. Nhưng kia, mặt cô... xinh lắm.

Hoàng Uyên được anh phóng viên đẹp trai khen, cô cảm thấy vui lắm nên ngẩng mặt lên, hơi điệu dàng làm duyên làm dáng. Anh chàng bấm liên tục máy “pô” ảnh. Anh chìa tay bắt tay Hoàng Uyên:

– Rất cảm ơn cô... Cuộc thi hôm nay cô ấn tượng lắm.

Lại được khen, Hoàng Uyên sung sướng vô cùng. Cô nghĩ mình đang được giải nhất cuộc thi nên cứ ngây người ra. Thấy cô được chụp ảnh, ai ai cũng đổ dồn mắt về phía cô. Hoàng Uyên quên cả việc sửa soạn chu đáo chỗ đặt cơm phần thi của đội mình.

– Dạ.... em cảm ơn anh ạ!

Hoàng Uyên cố cười thật tươi với anh chàng nhiếp ảnh vừa rồi. Hạ Mai mang cơm tới quá nhỏ:

– Nè, nè tới giờ ban giám khảo chấm thi rồi, mi làm cái gì mà chụp ảnh liên tục thế? Ai vậy?

Người yêu ngang hông hả? Không lo chuẩn bị gì hết, chút nữa mà áo là do mi đó.

Hoàng Uyên như sực tỉnh. Cô vẫy tay chào anh phớ nháy. Giọng anh ngọt ngào nhưng sao lơ lớ khó nghe, có lẽ anh chào lại cô và bị mọi người xô đẩy, chen lấn ra ngoài mất hút.

– Bị thôi miên rồi hả nhỏ? Anh chàng đó người Nhật, mi cũng quen sao?

– Người Nhật? Hèn gì...

Hoàng Uyên kêu lên. Cô thấy mọi người cứ nhìn cô cười. Đúng vậy, Hoàng Uyên không biết họ cười gì. Cô đưa mắt tìm anh trong đám Đông, miệng cắn nhai:

Sao lúc này mình không biết sớm nhỉ?

Hạ Mai bới cơm ra. Mùi cơm thơm ngào ngạt. Cô hít một hơi:

– Chao ôi! Thơm quá! Ngon quá! Thế nào, hy vọng lắm chứ? Mà này, mi đang tiếc cái anh chàng lúc này phải không? Hấn kia!

Tranh thủ lúc ban giám khảo chưa chấm điểm, cơm và món ăn được các cô gái trang trí rất đẹp, anh chàng lại bấm máy. Đến chỗ Hoàng Uyên, anh khen:

– Chà! Đẹp lắm! Cô chụp lại ảnh nhá?

Hạ Mai lắc đầu đầy Hoàng Uyên ra:

– Mi thích cứ chụp, ta không thích chụp ảnh.

Hoàng Uyên thấy Hạ Mai không thích, cô hơi chùng giọng. Cô hỏi bằng tiếng Nhật:

– Xin lỗi, anh tên gì?

Chàng trai mở tròn mắt ngạc nhiên, rồi anh cười thích thú:

– Cô biết tiếng Nhật à? Tôi là người Nhật. Tên tôi là Ansaki, rất hân hạnh được làm quen cô.

– Dạ.... không có chi! Anh cứ chụp ảnh các món ăn của cô bạn em làm đây.

Tự nhiên!

Chàng trai đưa máy lên nhưng thay vì chụp các món ăn, anh lại quay máy vào cô ngấm ngấm, bấm liên tục. Hoàng Uyên sợ xấu liền làm duyên. Hạ Mai bĩu môi:

– Chụp miễn phí hay lấy tiền vậy? Ta không có tiền trả giùm mi đâu nghen!

Đáp lại sự cần nhắc ấy, Ansaki – tên anh chàng "phớ nháy" - cười thật tươi:

– Không tốn tiền đâu cô bé ạ. Yên trí! Cô chụp chân dung đờ- mí đẹp lắm.

Nhớ làm người mẫu cho tôi nhé!

Lại khen, Hoàng Uyên phồng mũi tự hào. Cô lại làm kiêu cho anh chàng người Nhật chụp liên mấy kiểu nữa. Hạ Mai kéo tay bạn:

– Thôi đi, thấy người ta dễ làm tới. Coi chừng anh ta chộp cả hình lẫn bóng mi đem về Nhật thì nguy đó. Nào, dọn dẹp đi rồi ra khỏi chỗ này, hết giờ rồi.

Nghe bạn nhắc, Hoàng Uyên giật mình. Cô quay lại nói với Hạ Mai:

– Mình làm ngay mà.

Như hiểu ý Hạ Mai, Ansaki chào cô thật điệu dàng. Cái cười của anh vừa kín đáo vừa xao xuyến lòng người. Hoàng Uyên tiễn anh ra về bằng cái chấp tay chào theo kiểu Nhật Bản thật khéo léo... Ansaki đi xa dần.

Chợt Hạ Mai la ré lên làm Hoàng Uyên giật thót cả tim khi cô nhìn sững vào Hoàng Uyên:

– Á! Trời đất ơi!

– Cái gì vậy, quỷ nhỏ? Làm người ta đứt tim có ngày. Mi có cái giọng hóp hồn người.

Hạ Mai cứ nhìn Hoàng Uyên rồi cô cười rĩ ra:

– Há há... Trời ơi? Chắc tui chết mất quá! Tưởng mình đẹp... ai dè... ai dè...

Hoàng Uyên giậm chân xuống đất, mặt mày xụ xuống, giận dữ:

– Hứ! Ta ghét nhất là kẻ ghen tỵ. Anh chàng đó thấy ta đẹp, dễ thương, khen, chụp ảnh miễn phí, mi không thích thì thôi. Đã làm kỳ đà cản mũi giờ còn cười chế nhạo nữa, ta cười không nổi rồi đó.

Hạ Mai cố nén cười, cô lôi mạnh Hoàng Uyên vào bên trong, Hoàng Uyên giãy nảy.

– Mi không cười nổi kìa mi... Còn ta, ta không hiểu anh chàng đó ý định mà lại chụp ảnh của mi đưa lên báo. Phen này không chỉ ta vỡ bụng mà còn khối người bị vỡ bụng vì cái mặt của mi đó.

Hoàng Uyên ngó người ra. Cô thắc mắc không biết Hạ Mai nói gì.

– Cái mặt ta xấu lắm à? Thấy người ta đối xử tốt với ta, mi khó chịu phải không?

Hạ Mai bỏ mặc Hoàng Uyên đứng đó. Cô lục tìm trong túi xách:

– Làm gì tệ với bạn bè vậy Hoàng Uyên? Có chẳng là anh chàng mà mi cho là người tốt lúc nãy... lo đi tìm mà bắt đền. Anh ta đưa mi lên báo làm trò cười thiên hạ cho mà xem và ghi bên dưới bức ảnh “người đẹp mèo ngao”, mi thích chứ.

– Cái gì? Ta... ta... làm sao?

Phát hiện ra chắc mặt mình có vấn đề, Hoàng Uyên ngáy người ra. Hạ Mai đưa cho bạn chiếc gương soi, cô cười tiếp:

– Nào, xem lại dung nhan mùa hạ của mình đi. Đẹp không?

Hoàng Uyên chớp nhanh chiếc gương đưa lên ngắm nghía:

– Trời ơi? Chết rồi! Sao... lọ nôi ở đâu trên mặt ta thế này? Mi chơi trát hả nhỏ Mai?

– Bậy nha! Mi nấu cơm rồi quẹt tùm lum. Thấy cái mặt lọ lem ngồ ngồ của mi, anh chàng đó cảm thấy ấn tượng, hèn gì chớp cả chục “pô” đờ- mí ta cũng lấy làm lạ.

Hoàng Uyên đỏ mặt tía tai, cô lau nhanh chỗ lọ lem trên khuôn mặt. Hạ Mai vẫn chưa buông tha:

– ĐÓ, giờ mi đã hiểu vì sao anh ta thích chụp hình mình chưa, nhỏ?

Bị quê một cục, Hoàng Uyên chạy ra ngoài thật nhanh. Cô nhìn đảo đảo tìm Ansaki. Cô thấy cục tức dâng lên đến tận cổ. Thì ra, anh ta chơi trát mình. Mình đâu có thù oán gì với hấn chứ? Uống công cô điệu dàng với hấn cái khuôn mặt mèo ngáo của mình cả buổi. Hấn đúng là đồ cà chớn, dám bấm máy lia lịa gương mặt lọ lem của mình, còn bảo là ấn tượng nữa. Thật là... dối trá... đáng ghét. Hoàng Uyên cảm thấy ân hận vì cho hấn chụp ảnh... Sự ham thích nổi tiếng khiến cô bị cay đắng thế này. Trời ơi! Ảnh của mình mà đăng lên trang báo, bạn bè sẽ cười rộ cả rặng chứ chẳng chơi. Nghĩ đến đó, Hoàng Uyên muốn bủn rủn cả người. Cô muốn tìm Ansaki để đòi lại các tấm ảnh và mắng hấn một trận nên thân, nhưng nhìn lại mình... lúc này quá gấp cô không có địa chỉ của hấn. Làm sao bây giờ? Hoàng Uyên bối rối, lo lắng lẫn bức bối, cô thề có dịp sẽ trả thù hấn nếu cô gặp lại. “Quý tha ma bắt hấn đi, Ansaki. Nếu gặp lại, anh sẽ biết tay tôi đó”.

Cô quay vào trong tìm Hạ Mai. Tất cả mọi người đang dồn vào chỗ chấm thi trò chơi dân gian thi nấu cơm trong ngày Hội văn hóa do Việt Nhật tổ chức ở khu du lịch Văn Thánh. Hoàng Uyên phụ trách bếp trưởng khu ẩm thực Việt Nam. Không khéo, anh chàng người Nhật này muốn cười cái mặt nhọ nôi của cô gái Việt Nam.

Tinh thần dân tộc tự dưng nổi lên làm cô tức tối thêm. Hoàng Uyên nện mạnh gót giày trên nền gạch, cô trở lại chỗ thi của mình. Bạn bè cô đang dọn dẹp lại thức ăn, chẳng ai rảnh nhìn thấy gương mặt phụng phịu của Hoàng Uyên, thật tức cười nhưng cũng thật dễ thương.

Tuần lễ hội văn hóa Việt Nhật đầy vui nhộn cũng qua đi nhanh như cơn gió vô tình. Hoàng Uyên và Hạ Mai rinh được giải thưởng cho trường, hai cô vui lắm.

Hôm nay là ngày trở lại trường Đại học Mỹ thuật sau tuần lễ xa các bạn. Vừa vào lớp Hạ Mai đã xun xoe với Hoàng Uyên:

– Ê! Công chúa Lọ Lem đã tìm được anh chàng hoàng tử trong mơ chưa?

Hoàng Uyên liếc bạn sắc lẹm:

– Ta cảm mi xì chuyện lọ lem của ta với bọn con Thanh, Nhã Yến nghe chưa? Chuyện này mà đổ bể ra ra, nó cười sún ả răng đó.

Hạ Mai ngưng cười hỏi:

– Mi sợ các bạn sún răng hay sợ anh chàng đó đưa hình mình lên báo?

Hoàng Uyên tỉnh bơ:

– Cả hai.

Cái tỉnh bơ của cô làm cho Hạ Mai ngạc nhiên:

– Không ngán à?

– Không. Ta nghĩ anh chàng Ansaki đó không dám đưa tấm ảnh xấu của ta lên báo đâu?

– Vì sao nhỏ Uyên lại tin tưởng như thế?

Cô ngênh mắt:

– Ta tin anh chàng đó không xấu.

Không ngờ câu nói của cô làm cho Hạ Mai cười nắc nẻ:

– Không xấu, không có ý đồ... chắc người ta muốn chụp ảnh mi đem về treo giàn bếp để mi thi sắc đẹp với bà Táó đó. Phen này cầm chắc mi đạt giải nhất.

Bị bạn chọc quê, Hoàng Uyên tức đỏ mặt:

– Quỷ nè, chọc người ta hoài! Mi không thấy xốn xang trong lòng khi ta bị người khác ăn hiếp sao? Bạn bè xấu hết biết.

Hạ Mai không thôi đùa giỡn:

– Mắc mớ gì ta phải xốn xang? Vì khi mi đạt vinh quang, mi ngênh cái mặt lên thế này này... người mẫu Xô xích lé ạ.

Vừa nói, Hạ Mai vừa điệu dàng uốn éo thân người bắt chước kiểu mẫu nhỏ Uyên hôm nào, rồi ré lên:

– Nào, anh Ansaki chụp cho em kiểu này đi Kiểu nữ hoàng Ai Cập; kiểu này là kiểu người mẫu Sophia, người mẫu Anna, kiểu... Chụp cho em...

Hoàng Uyên buông chiếc cặp xuống bàn đuổi theo bạn. Hạ Mai hoảng hồn bỏ chạy tuốt ra hành lang. Cô chạy vòng vèo qua các dãy phòng. Các bạn trong lớp không hiểu gì cả, nhìn theo ngạc nhiên. Nhỏ Thanh hỏi Nhã Yến:

Hai bạn ấy đi thi về bị ngộ độc thực phẩm à?

– Ai biết. Họ nói cái gì chẳng ai hiểu.

– Hoàng Uyên thù mị lắm mà, có khi nào lại đùa giỡn như thế nhỉ!

Nhã Yến dài giọng, nhẹ như gió:

– Những người khi có phong cách thường như thế. Thanh này, hôm nay có giờ thầy Trọng Nam, mình thích ghê. Ở nhà, thầy có nghiêm khắc với học trò không? Sao thầy lại dễ dãi với Hoàng Uyên, con nhỏ đó điệu dàng thật khó ưa.

Thanh Thanh chỉ liếc xéo Nhã Yến một cái mà không trả lời. Cô biết Nhã Yến không ưa Hoàng Uyên, còn vì lý do gì thì cô không biết. Thanh Thanh hát nho nhỏ, cô giờ tập bài vẽ ra đặt trước mặt:

– Mùa xuân sang có hoa anh đào Mùa xuân sang có hoa anh đào...

– Rồi cả năm có hoa anh đào... - Hạ Mai chạy vào nép sau lưng Thanh Thanh, vừa thở vừa hát nhại bạn.

Nhột quá, Thanh Thanh la lên:

– Nghiêm! Bên trái quay... Đằng sau quay đằng trước...

Hoàng Uyên cũng chạy ủa vào. Cô va phải thầy Trọng Nam làm rơi cả tập bản vẽ trên tay thầy bay tá lả. Hoàng Uyên thắng kịt lại, tròn mắt. Cả hai nhìn nhau hết cả hồn. Nhã Yến chờ thầy quát Hoàng Uyên. Cả lớp hồi hộp. Hoàng Uyên lí nhí:

– Dạ, em xin lỗi thầy.

Hơi cau mày một thoáng, gương mặt điềm đạm khó tính của Trọng Nam điềm nhẹ nụ cười thông cảm:

– Em chạy đi đâu dữ vậy? Lỡ ngã thì sao?

Hoàng Uyên nhìn Hạ Mai nháy mắt:

– Dạ.... tại...

– Tại ai?

Hạ Mai nhanh nhẩu đỡ lời bạn:

– Dạ thưa thầy, Hoàng Uyên vui vì bạn ấy vừa đoạt giải trong kỳ thi ẩm thực nên tung tăng một chút xiu à.

Thầy Trọng Nam vào lớp ra lệnh:

– Vậy à! Lớp ta cùng chung vui với các bạn. Thôi, chúng ta vào bài học hôm nay đi. Nhã Yến không thấy thầy quở trách Hoàng Uyên và Hạ Mai thì hơi thất vọng, cô ồm ồm cất giọng oanh vàng:

– Thầy ơi! Hôm nay tụi em vẽ gì ạ? Thầy cho ký họa ngoài trời vui hơn. Vẽ ở đây hoài chán quá.

Hạ Mai đáp chất:

– Ký họa ngoài trời phải chọn cảnh tự nhiên. Muốn đi thì bạn đi một mình đi.

Mệt ghê!

Hai cô lại liếc nhau nghe rên rẹt.

Thanh Thanh đề nghị:

– Chúng ta nên tuân thủ theo qui định các bạn ạ. Thầy cứ ra đề tài bọn em vẽ.

Hoàng Uyên nhất tập vở cho Trọng Nam, cô đặt vở lên bàn rồi trở về chỗ ngồi. Chờ cô yên vị, Trọng Nam cất giọng sang sảng:

– Hôm nay các bạn vẽ người, đề tài tự do.

Cả lớp nhìn nhau. Chả ai thích vẽ người lại đề tài tự do, khó lắm. Ngồi mà tưởng tượng không người mẫu khổ thân lắm. Hoàng Uyên đã chọn cho mình người mẫu. Cô vẽ khuôn mặt của mình dính nhò nôi, chắc vui lắm đây. Mà không, cô sẽ vẽ Hạ Mai, cho mi biết tay.

Nghĩ đến đây, Hoàng Uyên thích thú. Cô cặm cụi vẽ say sưa. Hoàng Uyên không hay Trọng Nam đang quan sát cô từng chút, giọng anh nhẹ nhàng trầm ấm bên tai:

– Em định vẽ ai thế?

Hoàng Uyên giật mình ngẩng đầu lên, định giấu bức phác họa:

– Dạ, em vẽ bạn em ạ.

Trọng Nam điểm nhẹ nụ cười:

– Một cô bạn dễ thương... Vậy mà tôi nghĩ là em sẽ vẽ người em có ấn tượng nhất.

Hoàng Uyên gật đầu:

– Dạ, bạn ấy rất ấn tượng thừa thầy.

Trọng Nam lại lướt qua đám học trò của mình. Vài chục bạn mà mỗi người một nét không ai giống ai. Trọng Nam lại nói thêm:

– Các bạn nhớ vẽ người ấn tượng nhất đối với mình.

Hạ Mai lém lỉnh thò mũi qua chỗ Hoàng Uyên:

– Này, vẽ anh Ansaki đi, ấn tượng đó.

Hoàng Uyên đưa bức vẽ nguyệt ngọc lên cho Hạ Mai xem:

– Ô, nhìn nè bạn... hì hì đẹp chưa? Ai đây có biết không?

Hạ Mai buông bút chì xuống nheo mắt nhìn:

– Mi vẽ hoàng tử hay con quỷ vậy?

Hoàng Uyên thích chí lắc lắc hai bím tóc dài:

– Cho mi đoán xem, con quỷ hay hoàng tử? Ta vẽ cả hai tặng mi đó.

– Con nhỏ này! Lạ chưa?

Nhã Yến lại thò thê:

– Thanh Thanh, xem mình vẽ có đẹp không? Đồ bạn ai vậy?

Thanh Thanh cũ nhìn qua bàn bạn:

– Bạn vẽ ai sao giống thầy quá vậy?

Nhã Yến cười toe:

– Đúng rồi! Bạn tài thật. Mình đang vẽ người ấn tượng nhất. Các bạn vẽ sai đề tài cả rồi. Thầy bảo vẽ thầy mà không ai biết.

Hạ Mai quăng nhẹ cây viết chì xuống bàn:

– Khéo nịnh! Vẽ chuyện! Thầy có yêu cầu như vậy bao giờ?

– Nhưng... nếu các bạn vẽ người khác, mình tin là các bạn chẳng bao giờ được điểm cao. Thầy của chúng ta biết thưởng thức nghệ thuật và cái đẹp, dĩ nhiên thầy là người đẹp nhất ở đây sao không chọn thầy làm mẫu chứ?

Hoàng Uyên chợt đồng ý theo Nhã Yến:

– Ừ há! Hay là chúng ta vẽ thầy đi? Hạ Mai vẽ lại.

Sự thay đổi bất ngờ của Hoàng Uyên làm cho Nhã Yến không biết nói gì. Cô tức tối cho mình nên tìm cách lờ đi:

– Thôi, các bạn đâu cần gì phải bắt chước người khác. Thầy trở lại, vẽ không kịp đâu.

Hạ Mai nhìn Hoàng Uyên cười chế nhạo:

– Đáng đời ba phải đi, lúc nào cũng lộn xộn, không biết giữ lập trường là gì cả. Nhớ chưa cưng.

Lại bị Hạ Mai chọc quê, Hoàng Uyên quyết vẽ cho xong cái mặt thầy ghét của Hạ Mai. Cô quẹt nhanh những nét chì làm nổi rõ khuôn mặt đang cười của Hạ Mai, xem ra Thị Nở cũng chưa xấu

bằng. Cô biết lần này bức họa của cô sẽ bị điểm xấu. Nhưng không sao, đây chỉ là tiết luyện tập, còn khối bài để cô kiểm điểm. Cô muốn bức tranh mình ấn tượng nhất. Cô sẽ vẽ Ansaki, hẳn cũng đáng ghét lắm. Hoàng Uyên muốn vẽ tranh biếm họa. Với cô, Trọng Nam sẽ chẳng khó khăn gì. Cô nhận thấy điều đó từ anh, dù anh là thầy, là ông chủ của cô hiện nay.

Chợt nhớ đến hoàn cảnh mình và Trọng Nam, Hoàng Uyên ngồi thừ ra.

Trong đầu cô bao ý nghĩ về Trọng Nam đan xen vào nhau. Cô đang cảm phục anh và luôn xem anh là thần tượng của mình, dù cuộc gặp gỡ bất ngờ với Ansaki có làm cô xúc động. Nhưng Ansaki, cô nhắc tới anh là để giận hờn tức tối. Còn Trọng Nam hoàn thiện quá? Cô cứ nghĩ về họ trong nỗi niềm trăn trở bồn chồn...

– Ôi đẹp quá! Không ngờ mi vẽ ta đẹp kinh khủng, đúng là kiệt tác của cụ Ben- mớ (thay vì nói Bomen) có khác. Nè, cho thêm hai cái nanh vào bảo đảm mi nhìn không ra ta đâu.

Hạ Mai la lớn bên tai làm Hoàng Uyên giật mình bịt chặt hai tai lại. Cô lắc đầu:

– Bà ơi... làm ơn nói nhẹ nhàng chút xem. Tiếng nói của bà hơn sét nổ bên tai. Bà là con gái chứ đâu phải Bà La Sát, cứ làm người ta giật mình mãi thế.

Hạ Mai ngồi đung đưa hai chân, cười to:

– Ai bảo mi vẽ ta làm chi. Thua me gỡ bài cào, thật nực cười.

– Thua ai, bạn nh?

– Thua... thì thua anh chàng người Nhật ấy, bây giờ trút giận lên người tôi.

Than ôi, tội nghiệp cho thân tôi biết mấy.

– Thân bồ tượng bày đặt khoe?

– Ủ! Vậy mà người ta khỏe. Ai như mấy người, ôm nhom như cây que, gió cấp năm là bay tuốt luốt, chớ có than trời. Người đâu ốm, đói...

Hoàng Uyên hóm hỉnh:

– Vậy mà... có ai chê đâu. Người ta siêu người mẫu Thái Bình Dương đấy.

Giữ eo, giảm béo chứ đói bao giờ.

– Xí! Nói ngang ba làng nói hông lại. Ta méc thầy cho mà xem. Thầy ơi...

Hoàng Uyên nó chọc em kìa!

Thầy Trọng Nam vừa bước vào lớp đã nghe tiếng la oai oái của Hạ Mai. Anh nhìn Hoàng Uyên, cô nhăn mặt, điệu đàng:

– Thầy ơi. Bạn Hạ Mai ăn hiếp em nè!

Cả lớp cười ồ lên làm cả hai thẹn thùng. Hạ Mai kêu to:

– Thầy xem bạn ấy vẽ em đẹp hơn Thị Nở. Đây là bức tranh ấn tượng nhất lớp, thừa thầy.

– Hoàng Uyên, mang lên cho lớp xem!

– Trọng Nam ra lệnh.

Hoàng Uyên rụt rè mang bức họa lên. Mọi người trở mắt nhìn. Thanh Thanh bụm miệng cười ra tiếng:

– Trời ơi! Ai mà xấu thế?

Nhã Yến thích thú:

– Vậy mà cũng gọi là vẽ. Xem ra, cô ta không có kỹ năng về mỹ thuật. Vậy mà ai đưa cô ta vào lớp này quả là không có mắt nhìn.

Hoàng Uyên tự ái. Cô đỏ mặt vì bị Nhã Yến phê phán. Trọng Nam nhìn Nhã Yến nghiêm khắc:

– Em vừa nói gì thế? Em có biết ai đưa Hoàng Uyên vào đây không? Em mắng tôi đấy à?

Nhã Yến biết mình lỡ lời, cô lí nhí:

– Dạ, em xin lỗi, em không biết là thầy... thầy đừng giận em.

Trọng Nam không trách móc Nhã Yến; anh nhấn mạnh:

– Hoàng Uyên vẽ rất ấn tượng. Các bạn phải biết sáng tạo trong nghệ thuật như cô ấy mới được.

Nhã yến không dám nói gì. Cô sa sầm nét mặt. Hình như Trọng Nam đang cố tình bênh vực Hoàng Uyên. Giữa họ có chuyện gì với nhau. Nhã Yến thấy tung tức trong lòng. Cô ghen tỵ thật sự vì thầy Trọng Nam không để ý đến cô tiểu thư đài các như cô, lại đi chăm chút cho cô gái bình thường Hoàng Uyên.

Cô chẳng cam tâm khi thấy Trọng Nam tỏ ra quan tâm Hoàng Uyên. Nhã Yến thấy đầu óc mình nóng lên. Cô quẳng bút vào chiếc hộp viết xinh xắn, đôi mắt bỏ câu đen láy ánh lên vẻ sắc lạnh khó

hiếu vô cùng.

Vú Năm dọn dẹp lại phòng khách sạch tươm. Vú cấm lại bình hoa vừa được Trọng Nam mang về. Bó hoa hồng nhung thật đẹp Trọng Nam ăn điểm tâm xong, anh đứng lên bảo vú Năm:

– Vú nhớ gọi Hoàng Uyên đến, cháu đưa cô ấy đến trường luôn thể.

Vú Năm hơi ngạc nhiên vì lời đề nghị của Trọng Nam:

– Thưa cậu chủ, Hoàng Uyên đã đi học từ sớm. Cảm ơn cậu tốt với mẹ con tôi quá. Chúng tôi đâu dám phiền cậu nhiều như thế. Hoàng Uyên là học trò sao lại đi chung với thầy dạy của mình, không tiện cho cậu chủ.

Trọng Nam gỡ đôi kính màu trắng ra lau nhẹ:

– Vú Năm! Tôi muốn giúp đỡ Hoàng Uyên nên mới đề nghị như thế chứ không có ý gì. Vả lại, xe còn rộng chỗ mà Hoàng Uyên phải đạp xe xa, tội quá.

Vú Năm yên lòng vì lòng tốt của cậu chủ. Vú bặc bạch?

– Cậu chủ! Tôi rất biết ơn gia đình cậu đã cưu mang mẹ con tôi, thật tôi biết lấy gì đền đáp. Mẹ con tôi có chỗ ở đằng hoàng cũng nhờ cậu. Cậu Hai... Tôi...
tôi.

Thấy vú Năm xúc động, Trọng Nam từ tốn chậm rãi:

– Giúp đỡ người là bổn phận của tôi. Vú đừng áy náy, cứ chăm lo tương lai cho Hoàng Uyên. Tôi luôn xem cô ấy như em gái, vú đừng ngại.

Vú Năm chớp mắt nhìn Trọng Nam nói không nên lời:

– Dạ, tôi hiểu.

– Thôi, tôi đi. Vú ở nhà làm mấy món ăn, chiều nay tôi có khách đó.

– Dạ.... Cậu yên trí, tôi sẽ không làm cậu thất vọng đâu.

Trọng Nam lái chiếc Toyota màu xám tro lướt êm trên đường. Hình như Hoàng Uyên đang ở phía trước. Tóc xõa dài buông trên bờ vai thon thả. Cô đang chạy cặp kè cùng Hạ Mai, họ đang cãi nhau... Lại là cặp bài trùng đi đâu, Hạ Mai cũng theo. Anh lái nhanh qua hai cô gái và bất ngờ dừng lại. Hạ Mai thắng không kịp, cô nhắm mắt la lớn:

– Á! Trời ơi! Ai mà đậu xe kiêu gì, chết rồi!

Vừa la, cô vừa nhấn mạnh vào thắng xe. Xe đứt thắng lao nhẹ vào đuôi xe Trọng Nam dừng lại. Hoàng Uyên cũng hoảng vía hét lên:

– Hạ Mai, coi chừng!

Hai cô gái vừa hoàn hồn lại sau cú va đập nhẹ. Hoàng Uyên lo lắng nói với Hạ Mai:

– Chết rồi! Xe của mi niềng cong như chữ C rồi. Không khéo họ đèn trầy xe, tiền đâu mà đèn.

Hạ Mai buông xe, chống nạnh nói như quát:

– Mình không đèn thì thôi, làm gì có chuyện đèn ngược đời. Để đó cho ta!

Vừa nói, Hạ Mai đã hùng hổ bước đến bên cửa xe, sau khi ném chiếc xe đạp hư lên vỉa hè:

– Anh kia! Bộ đuôi sao đậu giữa đường làm hư chiếc xế điếc của tui rồi, đèn đi...

Trọng Nam lúc lắc đầu cười, anh mở xe ra. Hạ Mai há hốc mồm lè lưỡi:

– Trời ơi! Là thầy... thầy... kìa Hoàng Uyên.

Trọng Nam bước xuống xe, cười tươi:

– Nếu không phải là thầy chắc bị cô bắt nạt đến khốn đốn rồi, phải không?

Hạ Mai cắn môi. Thật là bẽ mặt. Hoàng Uyên lúc này mới lên tiếng trách móc Trọng Nam:

– Sao anh đùa kỳ thế, lỡ bọn em đâm vào xe chết thì sao?

Trọng Nam đỡ chiếc xe đạp lên:

– Xin lỗi, tôi không có ý định đùa các cô. Tôi muốn mời hai, cô đi dự cuộc triển lãm mỹ thuật ở Câu lạc bộ Thanh Niên. Các cô đi không?

Hạ Mai nhăn nhó:

– Sao thầy không nói trước. Bây giờ xe hư em không có hứng thú.

Hoàng Uyên cười:

– Đừng lo, xe hư là chuyện nhỏ? Cứ giao cho ông thợ ven đường là xong ngay. Đi nha Hạ Mai?

Hạ Mai gãi đầu suy nghĩ:

– Nhưng mình không có nói với gia đình. Trưa nay đi học về, mình còn phải đến bệnh viện thăm ba mình bị ốm trong ấy. Hoàng Uyên! Xe của mình...

Trọng Nam mở ví lấy tiền đưa cho Hạ Mai:

– Cô cứ sửa xe rồi về. Tôi xin lỗi.

Hạ Mai giãy nảy:

– Thưa thầy, em không có bắt đền thầy. Thầy cứ đi dự triển lãm. Em cùng Hoàng Uyên về cũng được.

Trọng Nam thấy Hoàng Uyên ngần ngừ. Anh biết cô rất muốn đi chơi nên nói nhỏ:

– Hoàng Uyên! Cảm phiền em cho Hạ Mai mượn xe về trước. Em ở lại chờ sửa xe xong, chúng ta mang về cho cô ấy được không?

Hạ Mai gật đầu đồng ý ngay. Cô đạp xe về trước còn dặn lại Hoàng Uyên:

– Nhớ mang chiếc xe đi về giùm mình nha. Chào Trọng Nam cười cười với Hoàng Uyên khi Hạ Mai đi khỏi. Ánh mắt triu mến, đa tình làm Hoàng Uyên xao động. Cô nhìn chỗ khác, trách móc:

– Bây giờ anh bắt em ngồi đây chờ sửa xe à? Đùa gì ác!

Lắc mạnh mái tóc hơi dài rất nghệ sĩ phong lưu của mình, Trọng Nam chia tay:

– Nào, xin mời cô bé lên xe! Ai lại bắt em ngồi đây chờ vì chuyện do anh gây ra chứ. Chúng ta đi ăn nha!

Hoàng Uyên nhận lời ngay:

– Đồng ý?

Nhưng cô ngập ngừng khi bước lên xe:

– Liệu em đi với anh, người yêu anh hiểu lầm thì sao?

Trọng Nam rất ga lăng cười mỉm y vị:

– Thì anh bảo em là em gái, đồng ý chứ?

– Đồng ý! - Khẽ gật đầu Hoàng Uyên đáp nhẹ nhàng gượng gạo.

Thì ra trong mắt anh, cô chỉ là cô em gái bình thường. Hoàng Uyên nhìn bộ trang phục đi học của mình so với bộ com lê màu hạt đậu cắt khéo của Trọng Nam đang mặc. Cô chạnh lòng tủi buồn, nao nao trong dạ. Tại sao Trọng Nam lại thích chiều chuộng, rủ cô đi chơi như thế? Trong khi Trọng Nam có biết bao nhiêu là bạn bè nam thanh nữ tú, còn cô chỉ là cô gái quê mùa, thô kệch.

Giấc mơ tìm Bạch mã hoàng tử cho mình còn xa lắm. Hoàng Uyên im lặng nghe hồn mình chơi vơi hụt hẫng.

Trọng Nam gọi chuyện:

– Em có chuyện buồn à?

– Dạ, đâu có.

– Sao mặt này bí xị mà bảo không có.

– Anh có thể đọc được ý của em anh tài ghê. - Hoàng Uyên buột miệng khen anh.

Vuốt nhẹ mái tóc nghệ sĩ rất mượt bồng bềnh sang bên, lộ vầng trán cao thông minh, đỉnh đặc. Trọng Nam rút nhẹ từ trong ngăn xe ở cửa một chiếc hộp gói giấy xinh xắn. Anh trao cho Hoàng Uyên và nói:

– Đây là tấm chân tình của anh mong em đón nhận.

Hoàng Uyên hơi sững người vì ngạc nhiên:

– Sao anh tốt với em vậy Trọng Nam?

Trọng Nam cười nhếch môi:

– Em không hiểu anh hay cố tình không hiểu. Anh có cảm tình với em ngay phút đầu gặp gỡ. Tình cảm ấy cứ đến thật tự nhiên đẹp như một bài thơ. Chúng ta cứ xem là bạn, là anh em được chứ em?

Thật ra, anh ta muốn nói gì mà câu trước câu sau không hề dính dáng với nhau. Hoàng Uyên cảm nhận được tình cảm của anh đối với cô ngọt ngào lắm.

Cô sung sướng vì một chàng trai rất đa tài, lại đa tình để mắt đến. Và lại, Trọng Nam rất giàu, anh là một họa sĩ nổi tiếng của trường Đại học Mỹ thuật. Tài năng, và sự đẹp trai ấy đủ người đời đón nhận khâm phục.

Trọng Nam mắt vẫn hướng về trước cất giọng ngọt ngào:

– Em thích không?

Hoàng Uyên nhẹ nhàng nâng chiếc lên mở ra... Một chiếc nơ màu xanh lấp lánh mi- nơ trước mắt

cô mời gọi. Hoàng Uyên reo lên sung sướng:

– Ôi! Thích quá! Sao anh biết em thích món quà này mà mua sẵn? Anh đừng tốn tiền vì em nữa. Em... em biết cảm ơn anh thế nào nhỉ?

Trọng Nam dừng xe trước một nhà hàng sang trọng. Vô tình hay hữu ý anh đặt tay mình lên tay cô bé bóp nhẹ:

– Em coi anh là gì mà khách sáo thế cô bé. Nhớ lần sau không được cảm ơn.

Nếu còn vậy nữa, anh giận cho xem.

Cái nắm tay thân thiện của anh khiến cho Hoàng Uyên bối rối ngượng ngùng nhưng sợ vô lễ, cô không dám gỡ tay anh ra. Trọng Nam nắm chặt tay cô kéo xuống xe mời mọc:

– Chúng ta ăn tí gì nha!

Hoàng Uyên cảm thấy có luồng điện chạy râm ran trong người. Bàn tay mềm mại ấm áp của anh làm cô muốn nghẹt thở vì xúc động. Anh và cô dung dăng vào nhà hàng khá sang trọng ven đường. Trọng Nam kéo ghế cho cô ngồi. Anh thật ga lăng. Cô gái nào là người yêu của anh thật hạnh phúc.

Nhà hàng bài trí thật thơ mộng. Hàng chữ nổi “Chúc quý khách thật ngon miệng” lại đập vào mắt cô. Cái gì cũng nhìn. Hoàng Uyên cảm thấy mình rất quê mùa. Bên Trọng Nam, cô giống như con khờ không hơn không kém. Cô gắng chỉnh lại cách nhìn của mình.

Trọng Nam rít một hơi thuốc thật sâu. Lúc này trông anh nghiêm nghị như một cụ già đứng đắn. Anh ngả người trên ghế lim dim thưởng thức mùi vị quen thuộc của khói thuốc, thỉnh thoảng lại liếc về phía Hoàng Uyên. Hai tay anh choàng ngược sau ghế. Hoàng Uyên không hề nhận ra cử chỉ ấy:

– Em có thích học hết chương trình mỹ thuật không?

Hoàng Uyên như tỉnh cơn mê, cô cười rất hồn nhiên:

– Sao anh hỏi lạ, học mỹ thuật là mơ ước từ lâu của em làm sao em bỏ được.

Trừ phi...

– Thế nào? - Anh ngắm nhìn Hoàng Uyên như định đánh giá điều gì.

– Trừ phi em không còn tiền để học. Nhưng em sẽ cố gắng.

Nhìn sâu vào mắt cô, Trọng Nam tuyên bố:

– Em cứ yên trí, anh sẽ giúp em đến cùng.

Hoàng Uyên áy náy không yên:

– Anh giúp đỡ em quá nhiều, riêng em có làm gì cho anh. Mắc nợ khổ lắm, anh ạ.

Nghe cô nói, Trọng Nam cười hăng hắc.

– Thì trả nợ. Nhưng anh không hề đòi.

– Nợ càng chất cao. Em không nhận đâu.

– Hai mẹ con em giống nhau thật.

Hoàng Uyên ngạc nhiên:

– Mẹ em nói gì với anh?

– À không, không có gì! Anh chỉ nói về mẹ em, bác ấy tần tảo, vất vả. Anh sẽ lo cho cả hai.

– Tại sao anh lại tốt với em vậy?

– Vì anh giải thích rồi, em miễn hỏi chuyện này nghe chưa! Nếu không anh sẽ giận đó.

Món ăn được bày ra thơm phức. Hoàng Uyên lần đầu tiên thưởng thức món ăn ngon lạ, cô tấm tắc khen mãi:

– Hôm nào có tiền em sẽ đưa mẹ đến đây. Tội nghiệp, bà có bao giờ đến chỗ này, được ăn ngon, mặc đẹp với người.

– Nè, chuyện anh đưa em đi chơi về nhà không được nói với vú Năm nghe!

– Sao vậy?

– Anh sợ em bị vú Năm khiển trách đó.

Hoàng Uyên chột sa sầm nét mặt:

– Em hiểu rồi anh ạ. Mẹ em không muốn em đi với bạn trai nhất là những công tử nhà giàu, bà càng đổ kị.

Trọng Nam ngạc nhiên:

– Sao thế em?

Cô bé cụp đôi mắt buồn xuống chén của mình, nói nhỏ:

– Anh miễn cho em trả lời câu này nha! Chỉ biết mẹ em không thích em giao du với bọn nhà giàu

vì bà cho là họ xấu.

Trọng Nam bật cười nửa miệng:

– Theo em thì anh có xấu không? Mẹ em chỉ sợ con gái mới lớn, còn ngây thơ dễ bị gạt gẫm nên nhắc nhở, em đừng quan tâm đến, không phải con trai nhà giàu là xấu cả đâu.

– Em biết mẹ có thành kiến. Nhưng anh thì khác, anh rất tốt với mẹ con em.

Cũng có trường hợp ngoại lệ mà anh.

Hoàng Uyên cứ xoay xoay cái chén mà không ăn. Trọng Nam cũng thế, anh nhăm nháp vài miếng cho có lệ rồi gấp gỏi gà bát bửu bỏ vào chén cô:

– Em ăn đi, bữa tiệc này anh đãi cho, đừng sợ viêm túi.

Hoàng Uyên cười thật thà:

– Sao anh không ăn, cứ nhìn em hoài làm sao em ăn được!

Trọng Nam ngập ngừng:

– Anh thích thế. Anh thích thưởng thức vẻ đẹp về tâm hồn hơn là vật chất.

Chúng ta là nghệ sĩ thực thụ đâu phải kẻ phàm ăn tục uống. Anh thấy em càng ngày càng xinh. Anh nghĩ mình sẽ không ngủ yên giấc nếu không tặng cho em một món quà mà anh vừa nghĩ ra, nên có ý định tìm em rủ em đi thư giãn vài vòng. Em hãy tìm đề tài cho bức tranh ngày mai đi. Còn anh, anh đã tìm được cho mình một người mẫu, anh sẽ vẽ em nha Hoàng Uyên!

Cô tròn mắt hỏi lại:

– Sao lại là em?

– Vì em thánh thiện, em đẹp dịu dàng, nữ tính. Anh rất thích đi với em, tâm hồn anh thoải mái hơn nhiều. Nhận lời anh nha!

– Để em suy nghĩ lại?

Cô đáp hờ hững, ánh mắt không rời đôi mắt ấm áp của anh. Bỗng Trọng Nam thay đổi ý kiến:

– Hay là em ngại? Không sao, anh chỉ đề nghị thôi, đồng ý hay không thì tùy.

Anh không giận đâu.

Nói xong, anh lại cười. Đúng là con người khó hiểu. Hoàng Uyên không thể đoán anh đang muốn gì. Cô chỉ cảm nhận một điều gì đó rất sâu lắng, ấm áp mà Trọng Nam đang dành cho cô. Chỉ cảm nhận như thế đối với Hoàng Uyên cũng đủ hạnh phúc rồi. Họ rời nhà hàng trong im lặng. Sau đó, anh đưa cô đi xem triển lãm nghệ thuật ở Nhà Văn hóa. Họ vui vẻ bên nhau, thật dịu dàng, đắm thắm. Hoàng Uyên trở về trong niềm nuối tiếc. Cô lại có ý nghĩ muốn đi cùng anh trên khắp các ngã đường, tay trong tay hạnh phúc miên man.

Nhưng cái nghèo khó, sự cách biệt sang hèn là trở lực đang ngăn lối cô đến với anh Hoàng Uyên nghĩ là Trọng Nam cũng cảm thấy điều ấy như cô.

Cô chợt nghĩ đến mẹ và tương lai, tất cả đang chờ phía trước, Hoàng Uyên thấy điều cô mong ước chỉ là một giấc mơ đẹp, mà giấc mơ thì khó thành hiện thực. Dù vậy, cô vẫn sống trong mơ mộng hão huyền, nó vẫn êm đềm, bình lặng giúp cô vui vẻ yêu đời hơn bao giờ hết.

Hoàng Uyên mân mê chiếc nơ xanh trong tay. Cô cài lên tóc. Chiếc nơ ánh sắc vàng xanh làm gương mặt cơ rạng rỡ thêm. Trọng Nam thật tâm lý mới chọn cho cô món quà ấy.

Hôm nay là sinh nhật của cô. Ngày sinh của cô cũng lại mừng ba Tết đầu xuân, ngày nghỉ ở trường. Mọi người đang rộn ràng đón xuân sang, sao lòng cô lại không vui.

Mấy hôm nay, khu biệt thự của Trọng Nam, khách khứa không mời đến thâu đêm suốt sáng. Nam có, nữ có ... tất cả đều rất sang trọng. Vú Năm phục vụ liên tay. Sáng nay, mẹ cô vẫn còn ngủ vì đêm qua họ vui chơi đến khuya ... Những lúc Trọng Nam tiếp khách bận rộn, cô phải phụ mẹ giúp Trọng Nam nhiều việc như chạy bàn dọn dẹp, nên giờ cô cũng rất uể oải. Bù lại, Trọng Nam tặng cho mẹ con cô nhiều quà, bánh do khách mang lại mà anh không sử dụng.

Xem ra, đối với cô, anh rất hào phóng. Hoàng Uyên thờ thần trong vườn hoa.

Cô tưới hoa thay mẹ.

Ánh ban mai và không khí buổi sớm làm cô dễ chịu hơn. Hoàng Uyên chợt thấy cảnh ở đây thơ mộng quá. Một hòn giả sơn, nước chảy róc rách êm đềm.

Cây dạ nhật xõa xuống buông tàn. Tượng mấy vị tiên ngồi câu cá. Quanh co núi là những ngôi chùa thấp thoáng. Con người thật tài, giàu tưởng tượng. Một cảnh thiên nhiên rộng lớn được thu nhỏ như bức tranh sinh động hiện ra trước mắt.

Hoàng Uyên chợt muốn đi du lịch nơi nào có núi rừng, thiên nhiên hùng vĩ thật đẹp. Cô sẽ vẽ tất cả với niềm đam mê của mình. Trọng Nam cũng khéo tưởng tượng. Anh là họa sĩ đa tài. Gần anh, cô thấy như gần Thái Sơn được che chở, bảo vệ, nâng niu.

Nhưng gần đây cô nhận ra giữa anh và cô có sự khác biệt vô cùng. Sự khác biệt giữa chủ và tớ, giữa thầy trò và nhất là sự sang hèn rõ rệt.

Vú Năm thường đe nẹt con gái:

– Cậu Hai rất tốt với mẹ con ta, nhưng con nên nhớ chúng ta là người ăn kẻ ở trong nhà. Con phải xử sự đúng mức, hiểu chưa?

Hoàng Uyên hơi chột dạ hỏi lại mẹ:

– Thưa mẹ, con đâu có làm gì quá đáng.

Dáng điệu không vui, vú Năm thở dài:

– Mẹ thấy hình như cậu Trọng Nam quan tâm đến con.

Cô reo lên hồn nhiên:

– Như vậy không tốt cho mẹ con ta sao? Mẹ từng ước có một chỗ ăn, ở để cho con học tốt sao bây giờ lại ...

Cô ngưng giọng nhìn mẹ. Vú Năm lắc đầu chậm rãi đáp:

– Mình ăn nhờ ở đậu nhà người ta. Mẹ chỉ nhắc con thôi chứ không có gì!

Hoàng Uyên thấy mẹ u buồn. không nói gì, cô không hiểu nỗi lòng người mẹ. Tại sao bà cứ bảo cô không được gần bọn nhà giàu nhỉ? Người giàu như Trọng Nam thì có điều gì xấu. Chính anh giúp mẹ con cô vượt qua bao khó khăn vất vả trong cuộc sống kia mà.

Hoàng Uyên từ nhỏ đã mồ côi cha. Mẹ cô kiếm ăn từng bữa, nuôi cô khôn lớn bằng gánh chè đậu đỏ hàng ngày của mình.

Một hôm, Hoàng Uyên còn nhớ cô đã khóc ngất bên mẹ khi bà bị đưa vào bệnh viện, tay chân xây xát, cả gánh chè bị đổ cả ra đường.

Vú Năm bị xe tông khi đi trên vỉa hè. Người lái chiếc xe ấy là tài xế của thầy Trọng Nam vội vã đưa bà vào bệnh viện.

Hiếu hoàn cảnh của vú Năm, Trọng Nam cho mẹ con Hoàng Uyên ở trong khu biệt thự của anh. Vú Năm trở thành người giúp việc cho gia đình Trọng Nam. Còn Hoàng Uyên được đi học tiếp, ước nguyện thành họa sĩ của cô đã thành. Hai mẹ con tá túc trong căn nhà kho sạch sẽ, một nơi khá sung túc đối với họ. Mẹ Hoàng Uyên còn điều gì không hài lòng?

Hoàng Uyên thở dài. Cô ngược nhìn khu biệt thự rộng lớn đồ sộ. Chủ nhân của nó là một chàng trai phong lưu, giàu có, một họa sĩ. Cô chợt nghĩ ai sẽ là chủ nhân của ngôi biệt thự này sau Trọng Nam.

Bạn bè của anh rất nhiều nhưng cô chưa thấy anh nhắc đến ai là người cầm giữ trái tim anh. Hay là anh ấy để ý đến mình? Hoàng Uyên vui ngay với ý nghĩ ấy và cô cũng buồn thê thiết vì ý nghĩ ấy. Làm gì có chuyện Trọng Nam yêu cô, có chăng chỉ là đùa!

Tuổi mơ mộng lắm điều khó nói. Hoàng Uyên xao xuyến cả tâm hồn khi cô ao ước được Trọng Nam chăm sóc, chiều chuộng. Cô nhớ cái nắm tay vô tình hôm nào sao mà dịu dàng, ấm áp quá. Cô ước mãi điều ấy đến với mình.

Ra ngoài, đi chơi với anh, Hoàng Uyên thấy anh tha thiết quá. Anh nói chuyện rất có duyên, anh chiều chuộng cô hết lời.

Nhưng ở trong khu biệt thự này, cô không khác gì một đầy tớ chỉ biết vâng lời chủ không địa vị, không tiền bạc; cô chỉ là con hầu cho anh sai vặt, những lúc ấy, dưới mắt anh, cô như không hiện hữu. Hoàng Uyên đi tới đi lui trong khu vườn mà tâm trạng bất an.

– Hù!

– Á, trời ơi? Chắc em vỡ tim mất.

Hoàng Uyên giật bắn người, cô nhìn anh trách nhỏ.

– Em đâu phải con thỏ đế! - Trọng Nam cười to trên tay cầm một chiếc túi rất xinh đứng sát cô - Làm gì sáng sớm đã để tâm hồn mình gởi tận đâu đâu rồi?

Cô phụng phịu về hờn dỗi:

– Sao anh biết? Chỉ giỏi đoán mò!

– Không! Anh là nhà tâm lý học, anh có thể đoán được các cô đang nghĩ gì, làm gì, thích ai và ở đâu.

– Giỏi thế à! - Hoàng Uyên buột miệng khen - Đâu, anh thử đoán xem em đang nghĩ gì.

Trọng Nam nghiêng nghiêng đầu, hai tay cho vào túi quần, dáng cao cao của anh tựa vào lan can rất ấn tượng. Anh cười mỉm:

– Sao em không hỏi anh đang tìm ai, có phải anh đang trốn trở về người ấy không?

Hoàng Uyên bứt một chiếc lá cầm nhưng xé vụn ra:

– Em đâu có phải nhà tâm lý như anh đâu mà đoán già đoán non chứ.

Lại cười nhếch môi, anh lấy trong túi quần một chiếc hộp xinh xắn màu đỏ bọc nhung đưa lên trước mặt cô:

– Anh đổ em biết vật gì bên trong?

Hoàng Uyên nhìn chăm chăm vào món quà:

– Có lẽ là một báu vật.

Anh lắc đầu:

– Báu vật làm gì anh dám mang ra ngoài này chứ. Đoán lại đi bé!

– Ừ, một chiếc nhẫn ... Anh định tặng người yêu mình phải không?

– Sai luôn.

– Vậy thì ... cái gì mà nhỏ xíu đựng trong này nhỉ! - Hoàng Uyên nhú mày cố tìm đáp án - Em chịu thua.

– Không chịu khó động não nghe cô bé! Đây là quà sinh nhật của em đó.

Hoàng Uyên mở tròn đôi mắt nhìn anh, cô chớp nhẹ rèm mi để hạt châu của mình không trào ra. Cô run giọng xúc động:

– Em ... em không dám nhận. Tấm lòng của anh đối với em lớn quá. Một câu chúc trong ngày sinh nhật của em cũng đủ rồi, đâu cần phải quà cáp.

Trọng Nam ngồi xuống chiếc xích đu gần đó, nói nhỏ nhẹ:

– Chuyện nhỏ! Tấm lòng người ta ít ai thấy, chỉ có thể cảm nhận qua hành động cụ thể thôi bé. Em đừng áy náy nữa, đây là chuyện bình thường của anh.

Miễn em ngoan, hiền, nghe lời anh là đủ anh vui rồi, hiểu chưa.

Hoàng Uyên nhận lấy chiếc hộp nhỏ, trong lòng chứa chan bao hy vọng về thứ tình cảm nào đang nhen nhúm trong cô.

– Em sẽ giữ kỹ nó bên mình!

Trọng Nam cười tỏ vẻ bất cần:

– Em cứ sử dụng đi. Nếu hư, anh sẽ mua cho em thứ khác. Một chiếc nhẫn nhỏ thôi mà, đâu phải kim cương, hột xoàn gì đâu.

Hoàng Uyên hơi bất ngờ trước câu tuyên bố của anh. Thì ra, tặng quà với anh là thích thì tặng, hư bỏ chẳng có ý nghĩa gì. Ngược lại, Hoàng Uyên rất trân trọng từng món quà anh tặng cho cô; đẹp xấu đều quý cả. Cô nghĩ đó là tấm lòng chân thành của anh đối với cô mà người khác không hề có.

Trong cô đã nhen nhúm một ngọn lửa tình yêu lạ lùng, chỉ có cô mới hiểu được điều ấy mà thôi. Hoàng Uyên cầm chiếc hộp, tần mẩn xoay xoay chiếc nơ xinh làm cho Trọng Nam bật cười khanh khách:

– Em làm gì vậy bé. Thích lắm à? Nào, vào nhà đi, anh sẽ tặng em nhiều thứ nữa:

Hoàng Uyên dợm bước theo. Chợt vú Năm xuất hiện ngay trước mắt Trọng Nam. Bà cúi đầu không nhìn hai người.

– Thưa, cậu chủ có khách. Nãy giờ tôi tìm cậu, không ngờ cậu ở đây. Họ chờ hơi lâu. Mời cậu!

Trọng Nam hơi giật mình. Anh lấy lại bình tĩnh bằng cái cười gượng:

– À! Tôi định vào ngay. Vú Năm cứ sửa soạn cho tôi vài món. Hoàng Uyên phụ vú Năm giùm tôi nhé!

Nghe lời ra lệnh của anh, Hoàng Uyên nhanh nhẩu dạ to rồi bước theo cậu chủ. Vú Năm gọi nhỏ:

– Hoàng Uyên đứng lại mẹ bảo!

– Dạ, chuyện chi ạ.

– Cậu chủ vừa nói gì với con?

Hoàng Uyên nhăn nhó:

– Mẹ ơi! Mẹ sao đa nghi quá. Chẳng lẽ con và cậu Hai không thể nói chuyện vui vẻ sao. Cậu Hai là chủ, là thầy của con mà. Thầy trò đang bàn chuyện vẽ tranh.

Cô đối mẹ một cách trơn tru. Vú Năm hình như không tán thành nhưng cũng không lý do gì bắt bẻ con. Bà nói:

– Thôi, vào phù với mẹ. Nhớ lời mẹ dặn đó, nếu có chuyện gì xảy ra, mẹ chết cho con xem.

Chuyện gì là chuyện gì? Sao mẹ cô lại đoán già đoán non thế? - Hoàng Uyên nghĩ thầm. Cô không muốn mẹ hỏi lại chút nào.

– Mẹ! Con không muốn làm mẹ buồn đâu, mẹ yên trí nha!

Giọng ngọt ngào, cử chỉ vuốt ve của Hoàng Uyên làm cho vú Năm tin tưởng.

Bà cảm thấy mình đã lo sợ thái quá. Cô bé đã khôn lớn rồi, lại được ăn học đâu ngậy thơ đại dốt như bà ngày xưa. Vú Năm nhìn vẻ tươi trẻ, xinh xắn của con, bà chạnh lòng và lo sợ. Ngày ấy, bà cũng xinh đẹp như cô bây giờ. Biết bao chàng trai đeo đuôi nhưng bà chẳng bằng lòng.

Nỗi lòng của bà vẫn tê tái đến bây giờ. Nỗi lo sợ, ám ảnh vẫn ăn sâu vào tâm trí bà. Cầu trời đừng cho bao giờ lặp lại điều ấy, bà sợ lắm. Sợ từ khi sinh Hoàng Uyên, cô con gái xinh đẹp. Ngày ngày, cô như một nụ tầm xuân vừa hé, quanh cô biết bao cánh bướm, đàn ong chờ cánh hoa bùng nở, chập chờn, đua lượn nhờn nhơ.

– Thôi, vào giúp mẹ đi, kéo cậu chủ chờ!

– Hoàng Uyên vào đây, tôi nhờ chuyện này! - Tiếng Trọng Nam vang lên như ra lệnh.

Hoàng Uyên chờ lệnh của vú Năm. Thấy thế, bà giục:

– Đi đi kéo cậu ấy phiền.

– Cô mang tất cả các ly tách này xuống bếp và dọn bàn lại giùm tôi nha!

– Dạ.

– Này, nhớ làm sinh tố đu đủ, nước dừa, cà bơ, sầu riêng, mít nữa.

– Mỗi thứ một ly à?

– Cứ làm đi, hỏi hoài? - Trọng Nam bồng gắt gồng.

– Anh Trọng Nam! Cô gái này là ai vậy anh?

Giọng cô gái không xinh đẹp nhưng ăn mặc rất diêm dúa cất lên gần chỗ hai người Hoàng Uyên thấy Trọng Nam quay sang cô gái, cười to. Cái cười của anh không tự nhiên lắm.

– Cô ấy là em họ của tôi ở dưới quê.

Hoàng Uyên nghe tiếng cô gái cười nắc nẻ:

– Hèn gì mà quê quê làm sao ấy.

– Tại tính cô ấy giản dị, cô đừng cười Hoàng Uyên. - Trọng Nam bênh vực cô.

– Mới đúng cô em đã bênh chăm chăm. Có người anh trai như anh tốt quá.

Cho em đăng ký làm em họ anh được không?

Cô gái rất bạo dạn bước đến ôm lấy cánh tay anh lôi đi trước đôi mắt ngạc nhiên của Hoàng Uyên:

– Anh Trọng Nam vào nhà đi, tụi bạn chờ anh cả buổi. Thiệt là ... ông họa sĩ hôm nay lạ quá.

– Buông anh ra đi Ly Ly, các bạn cười chết!

Không ai cười anh đâu, Trọng Nam. Để cho Ly Ly mượn anh làm người mẫu của nó một chút, có gì mà ngại.

Một cô gái tóc nhuộm vàng uốn cong cầu kỳ rất trẻ trung cười to xen vào:

– Xem kia, chẳng hợp chút nào! Anh Trọng Nam là khách lăng tử hào hoa, ai lại đi bên cạnh một cành hoa bông búp.

Cô gái tên Ly Ly bấu môi nhưng không giận:

– Ta là hoa bông búp, còn mi là thứ gì, hoa mắc cỡ hay hoa cắc kè.

Cả mấy cô gái cười vang. Trọng Nam xen vào cũng đùa theo họ:

– Hoa gì cũng đẹp cả. Hoa đồng nội càng quý hơn.

Cô gái xinh đẹp ngồi gần Ly Ly này giờ mới lên tiếng:

Trọng Nam khéo nịnh phụ nữ! Các cô là hoa đồng nội anh ấy khen. Còn hoa quý phải anh bỏ cho ai nhỉ?

Trọng Nam cả cười:

– Nói chung, hoa nào tôi cũng yêu cả. Tôi không nỡ bỏ qua một vẻ đẹp nào.

– Ô! Đúng là giọng điệu của một công tử đa tình, lăng mạn. Nhưng anh không thể yêu tất cả đâu, anh chàng tham lam a.

Cô gái xinh đẹp dài giọng chê trách Trọng Nam. Cả bọn nhìn cô không chớp mắt. Ly Ly kéo tay bạn, lắc lắc:

– Hồng Huệ! Bạn không thích đàn ông đa tình sao?

Cô gái trừng mắt:

– Đề làm gì? Gặp anh chồng như thế có mà điên tiết. Suốt ngày cứ hét hoa này đến bông nọ, đảm bảo bạn không điên cũng bị khùng khùng vì ghen thôi.

Vô phúc mới lấy phải một anh chàng đa tình lăng tử.

Ly Ly phản đối:

– Nhưng mình lại thích có người yêu hào hoa phong nhã, thế mới thú chứ.

Cô gái trề môi mỏng dính:

– Lăng xẹt thì có!

Hoàng Uyên mang thức uống vào. Cô rón rén đứng bên ngoài chờ đám bạn nữ quái của Trọng Nam cãi nhau. Trọng Nam lên tiếng:

– Hoàng Uyên! Sao lâu quá vậy? Mau đặt vào bàn đi. Họ chờ cô khô cả cổ họng kìa.

Bị quở trách một cách vô lý trước mặt mọi người, Hoàng Uyên cảm thấy tự ái và hơi giận Trọng Nam. Ly Ly kéo tay Hoàng Uyên, giới thiệu với các cô gái:

– Các bạn biết ai đây không?

Mọi người đưa mắt nhìn cô lạ lẫm:

– Ai vậy?

Ly Ly cười to:

– Là một đóa hoa đồng nội, em họ của Trọng Nam đó các bạn.

– Thế à! Sao cô ấy quê mùa quá. Em của một họa sĩ nổi tiếng lại như thế à!

Giống người ở quê! - Một cô vô tình phát biểu - Trọng Nam, sao lại để em gái mình tệ thế.

Trọng Nam hơi nóng mũi. Anh nhìn Hoàng Uyên vẻ không thiện cảm:

– Em mau vào trong phụ vú Năm mang thức ăn ra đãi khách. Nhớ mang mấy chai rượu Tây đến giùm tôi!

Bị sai vặt đến mỏi cả chân, Hoàng Uyên ầm ức, thất vọng về Trọng Nam.

Lúc anh tiếp đãi bạn bè sang trọng của anh, cô lại trở thành kẻ dư thừa. Họ chê cô quê mùa. Anh câu gắt với cô, làm mặt lạ. Hoàng Uyên bóp nhẹ đôi chân. Đã mười giờ đêm mà đám bạn của anh vẫn vui đùa bên anh. Họ hát karaoke vang động. Nhạc xập xình. Tiếng cười nói hòa vào nhau tạo thành âm thanh rền rĩ.

Cô không dám nghỉ vì sợ ông chủ gọi dọn dẹp. Vú Năm đã mệt phờ mấy ngày nay. Tết nhất ở gia đình nhà giàu thật sang trọng và bận rộn. Vú Năm không khéo sẽ ngã bệnh vì công việc quá tải.

Cô muốn giúp mẹ nghỉ sớm nhưng vú Năm không cho. Hoàng Uyên đâm ra giận Trọng Nam hết sức. Cô lẳng lặng trở về phòng mình. Cô chợt nhớ chiếc hộp có chiếc nhẫn vàng xinh xắn. Cô đeo

vào tay rồi ngắm nghía. Rất vừa vặn.

Phải nói Trọng Nam có đôi mắt thần kỳ, anh ấy đã đem lại cho cô niềm vui lẫn nỗi buồn. Hoàng Uyên lẳng lẳng ngồi thừ ra. Cô nghe văng vẳng bên tai lời của cô bạn Trọng Nam dè bủ cô. Hoàng Uyên thấy tự ái dâng lên còn cao. Anh ấy coi bạn là quan trọng, sống hết mình vì bạn. Đây là nhóm bạn thứ mười đến biệt thự trong bốn ngày nay. Hoàng Uyên không thể hiểu nổi anh. Cô mệt mỏi ngáp dài, nằm úp mặt trên tấm nệm nhỏ, rồi chìm nhanh vào giấc ngủ đầy mộng mị, bất an.

Hoàng Uyên rầu rĩ nhìn bánh xe lép xẹp rồi nhìn bầu trời vẩn vù, mây đen kéo đến đầy trời.

– Tự đứng lại xì bánh, thật là xui xẻo. Vậy mà nhỏ Hạ Mai vẫn bật tằm.

Vừa làm bầm, cô vừa dắt chiếc xe đạp đến bên lề đường. Cũng may sắp đến trường rồi. Cô nói với bác sửa xe đạp:

– Bác làm ơn vá giùm cháu chiếc xe.

– Được cô cứ để đó chút xíu tôi vá ngay.

Con mưa chiều đột ngột đổ xuống làm mặt đường bốc khói. Hoàng Uyên vội rẽ nhanh vào trường. Cô chạy thẳng đến thư viện. Mới một giờ, thư viện còn vắng tanh.

Hoàng Uyên đi một mình đến đây thường xuyên. Thư viện to lớn, mênh mông trải dài ra. Mãi mê ngắm các bức tranh cổ điển của các họa sĩ treo trên tường, Hoàng Uyên bước dần về các ảnh mẫu phù điêu trong các ngôi chùa cổ ở Nhật Bản lúc nào không hay.

Cô ngồi xuống ngắm nghía các mẫu vật một cách say sưa. Một vài người bước qua mặt cô, Hoàng Uyên không để ý đến. Chợt cô nghe một vị khách nói nhỏ nhỏ phía bên trái mình với cô hướng dẫn thư viện bằng tiếng Việt lai Nhật hơi khó nghe. Giọng nói ấy cô nghe quen quen. Hoàng Uyên ngẩng đầu lên.

Ansaki ... Hắn cũng đến đây. Quả là trái đất tròn, kẻ thù của ta xuất hiện rồi.

Thì ra, Ansaki cũng nghiên cứu ảnh các bức tranh lập thể, ngồi cách cô không xa.

Hoàng Uyên giận không thể tả. Hình như Ansaki không nhận ra cô hay hắn cố tình lơ đi. Cô định gọi anh ta và mắng cho một trận nhưng Ansaki đang trao đổi với cô thủ thư của thư viện điều gì trông tâm đắc lắm. Cô sợ lên tiếng sẽ bị chê là mất lịch sự nên cố ngồi lặng im quan sát. Cô chờ cơ hội để chanh chua cho hắn biết tay, nhưng tìm mãi chưa có lý do gì để tiếp cận hắn cả.

Hoàng Uyên ngồi thủ thế như mèo rình chuột, cô quan sát anh thay vì nhìn vào các bức phù điêu. Qua cặp kính cận, Ansaki lại tỏ ra rất trí thức, lịch sự, không giống như mẫu người cà chớn mà cô đã gán cho anh. Anh ta giả vờ khéo thật.

Cô thủ thư bước đi chỗ khác, Ansaki lại chăm chú ngắm nghía, tìm hiểu các bức tranh. Anh ta ghi ghi chép chép gì đó vào sổ tay không để ý xung quanh mình. Hoàng Uyên chỉ chờ cơ hội này, cô háng giọng khiêu chiến:

– Hèm!

Vẫn im lặng. Mạnh ai nấy chúm mũi vào công việc riêng của mình. Ansaki vẫn chẳng ngẩng lên. Cô háng giọng lần nữa.

Bất ngờ, Hạ Mai lao ào vào thư viện trước sự ngạc nhiên của mọi người. Cô la to:

– Hoàng Uyên lại đây xem nè? Tin vui lắm? Tin vui lắm, vui cho bạn đó.

Hoàng Uyên sững cổ ngay:

– Nè, thư viện chứ không phải cái chợ đâu mà ồn ào, không sợ phiền hàng xóm à?

Hạ Mai nhận ra sự vô duyên của mình, cô le lưỡi, rụt cổ:

– Chết! Tớ quên. Nhưng chuyện vui lắm. À! Hàng xóm đó hả? Canh me đăng “vồ mồi” hả?

– Nè, ý mi bảo ta là mèo hả? Coi chừng đó!

Hạ Mai giấu tấm ảnh phía sau lưng, nhún tới nhún lui về trêu chọc:

– Không xem thì thôi! Mình có công mang tin vui đến cho mọi nhà, vậy mà không biết ơn mà còn giờ trò đáng ghét. Ta đi đây!

– Ờ? Đứng lại, con quỷ kia! Mi có tin ta giờ nghề ra với miếng võ gia truyền mi sẽ đo cái thư viện này không?

Hạ Mai không sợ, còn trêu giả thêm, cô dứ dứ tấm ảnh trên tờ rơi trước mặt nhử bạn:

– Nè, ảnh của công chúa Lọ Lem đó, xem không?

Hoàng Uyên hoảng hồn nhảy như đĩa phải vôi. Cô chồm tới định giật tấm ảnh.

– Đưa cho ta xem, nhanh đi!

– Đừng lo, mi chẳng lọ lem chút nào cả.

– Thật không Hạ Mai?

Hoàng Uyên rất vui vì nghĩ ảnh của mình rất xinh đẹp. Sợ bị hổ, cô năn nỉ Hạ Mai:

– Cho mình xin đi, đừng có đùa! Đem lại cho mình xem kỹ một chút thôi!

Hạ Mai thấy gương mặt sáng rực của bạn xiêu xuống thâm thương liền đặt tờ rơi lên bàn. Đúng là ảnh cô rồi. Rất đẹp lại ấn tượng nữa. Bức chân dung của cô rất tươi tắn đang nghiêng đầu làm duyên in trên tờ quảng cáo, xung quanh toàn tiếng Nhật thật đẹp. Hoàng Uyên thắc mắc:

– Lạ nhỉ! Sao gương mặt lọ lem của mình lại xinh đẹp thế kia chứ. Không thể nào tin được. Vậy mà nhỏ Mai dám hù dọa ta là mèo ngáo làm ta râu hơn nửa tháng nay muốn thúì cả ruột luôn.

Hạ Mai khoát khoát tay ra hiệu:

– Ghê quá! Làm sao ta có thể chịu nổi chứ?

– Chịu nổi cái gì?

– Râu thúì ruột ấy!

– Ôi trời! Người gì hay bắt bẻ quá. Thấy ghét!

Hoàng Uyên cứ ngắm mãi tấm ảnh của mình. Cô thở phào nhẹ nhõm. Bây giờ Ansaki mới ngẩng nhìn lên. Hạ Mai gọi nhỏ:

– Người ta đến kìa?

– Ai?

Hoàng Uyên giật mình định giấu tờ rơi. Nhưng vị khách không mời đã hiện ra trước mặt cô cười cười, nụ cười thật hiền lành dễ mến.

– Chào cô, cô người mẫu xinh đẹp.

– Anh vừa bảo gì? - Hạ Mai xen vào nhanh như chớp.

– Người mẫu chính là cô ấy!

Ansaki lại chỉ vào Hoàng Uyên làm cô sung sướng tự hào.

– Anh có nhầm không? Hoàng Uyên không phải là người mẫu?

Hạ Mai cố cãi lại. Trong khi Hoàng Uyên lại thích chí, cô xem hàng chữ ghi bằng tiếng Nhật bên dưới tờ rơi trên bức quảng cáo:

Người mẫu Hoàng Uyên .

– Á! Vui quá! Thích quá!

Hoàng Uyên hồn nhiên reo lên trước mặt Hạ Mai và Ansaki. Anh chỉ cười và lắc đầu trước cái hồn nhiên ấy. Hạ Mai vờ ganh tỵ:

– Xi! Người mẫu thì có gì lớn chứ! Ta được hãng dinh dưỡng mời quảng cáo sữa voi còn chưa thèm nhận kìa. Có gì mà ham ... thấy phát ghét!

– Ô! Kỳ chưa? Đừng có ganh tỵ nghe bạn, xấu lắm. Ta mà làm người mẫu, ta sẽ cho mi đi theo trang điểm, sửa soạn cho ta được không? Nói chung là ...

– Là ở đợ cho mi hả? Còn khuya!

Hoàng Uyên nheo nheo mắt trong rất nhí nhảnh. Lúc này cô tươi trẻ hơn bao giờ hết:

– Hồng phải! Mi là chuyên viên trang điểm cho người mẫu mà.

– Ồ, cũng được, ta tạm nghe lời mi đó.

Hoàng Uyên quay sang Ansaki, nói lời xin lỗi. Cô cúi thật thấp kiêu người Nhật:

– Dạ, xin lỗi anh Ansaki, em làm phiền anh quá.

– Không có chi! Đó là nhiệm vụ của tôi mà. Hai cô vui lắm lại xinh đẹp nữa.

– Ô! Có người khen rồi. - Hạ Mai kêu lên, bầu vai bạn đau điếng - Chỉ có mi chê ta mà thôi.

Hoàng Uyên nhìn Hạ Mai, ra hiệu:

– Có khách mà cứ ồn ào mãi y như con nít. Mai một, ta không cho mi đi theo.

– Xí? Ai thêm theo mi, ta tự đi được. Ta xin anh Ansaki làm người mẫu. Coi chừng mi không tranh lại ta đâu.

Ansaki thấy hai gái cứ đùa nhau rất vui, anh hỏi Hoàng Uyên:

Cô cũng nghiên cứu về nghệ thuật sao?

– Dạ Còn anh, hình như rất thích những bức tranh lập thể?

– Vâng, tôi rất mê hội họa nhất là trường phái tranh lập thể, vừa có cái mềm mại của tranh, vừa có cái dữ dội của đường nét hình khối.

– Ôi! Anh am hiểu về tranh hơn bọn em rồi. Chắc phải xin thọ giáo.

Hạ Mai chờ cơ hội xen vào ngay:

– Bọn em là sinh viên trường Mỹ thuật. Và đây là một họa sĩ lập thể tương lai đó.

Nghe Hạ Mai giới thiệu về mình như thế, Hoàng Uyên bật cười:

– Hạ Mai sáng nay ăn trứng bấp rang, anh đừng tin cô ta.

Cô nghênh mặt cự nự:

– Ta ăn bấp rang đỡ hơn mi mắc bệnh tự cao. Chưa chi đã ...

– Hi hi ... Minh tự hào chút về nhan sắc trời cho. Bạn bè thế nào cũng hưởng xái.

– Ủ há!

Ansaki thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn Hoàng Uyên một cách kín đáo rồi anh tủm tỉm cười. Trước cái nhìn ấy, Hoàng Uyên cũng nhận ra. Hình như anh chàng đang để ý cô thì phải. Còn cái cười của anh có duyên lạ. Con trai gì mà cứ tủm tỉm, không như Trọng Nam, cái cười của Trọng Nam có gì không thật lòng trong đó.

Tự dưng Hoàng Uyên lại so sánh Ansaki với Trọng Nam. Lạ nhỉ! Ansaki cũng rất đẹp trai, mái tóc anh cắt gọn gàng, khuôn mặt trắng trẻo như con gái nhất là giọng nói rất mềm mại. Nói chuyện với anh tự dưng cô thấy mình phải từ tốn, dịu dàng hơn. Đúng là phong cách người Nhật:

kín đáo, nhẹ nhàng.

Hoàng Uyên là người rất thích bắt chước. Nếu được gần Ansaki, cô sẽ học tập anh ngay.

Hạ Mai bỗng hỏi Ansaki một câu bất ngờ khi cô cầm ảnh của Hoàng Uyên lên xem:

– Anh Ansaki? Em nhớ khuôn mặt Hoàng Uyên hôm ấy mèo ngao sao bây giờ đẹp quá vậy. Anh khéo chụp ảnh, người mẫu xấu cũng thành đẹp.

Ansaki gật đầu, anh nhìn lên Hoàng Uyên lần nữa:

– Đó là nghệ thuật của nhiếp ảnh, xóa các vết xấu không cần thiết để tạo một tấm ảnh đẹp.

Hoàng Uyên tự nhiên nhìn anh:

– Thấy gương mặt người ta dính lọ mà anh cũng chụp được. Thật là ác.

– Nhưng cô xem bức ảnh tôi chụp cho cô đâu có xấu phải không?

Hoàng Uyên nhẹ nhàng gật đầu về biết ơn. Cô vẫn trách móc:

– Biết vậy, em đã không thêm lo!

– Cô lo gì?

– Lo xấu, lo thiên hạ cười, bạn bè sẽ đặt biệt danh “người mẫu mèo ngao” đó anh ạ.

– Lo đến ốm hết mấy kí lô. Anh nhìn xem, Hoàng Uyên ốm hơn anh gấp phải không?

Hạ Mai tài lanh nói một hơi. Ansaki chăm chú nhìn cô hơi sững sốt:

– Thế à? Tôi vô tình làm cô lo, cho tôi xin lỗi. Hôm ấy gấp quá nên tôi không kịp nói với cô. Và lại vết lọ trên mặt càng làm cô xinh hơn, đâu có xấu mà cô sợ. Tôi định giữ lại một tấm ảnh ấy làm kỷ niệm nhưng sợ cô phiền nên không dám.

Không chờ Hoàng Uyên lên tiếng, Hạ Mai tranh thủ:

– Anh cứ rửa nhiều tấm ảnh như thế tặng bọn em làm mẫu để vẽ tranh nha!

Hoàng Uyên đẩy nhẹ chiếc xe lủ nhiều chuyện sang bên, cười:

– Cô ấy nói chơi, anh đừng tin.

– Không! Em nói thật! Dễ gì tìm được tấm ảnh người mẫu lọ lem làm mẫu cho những bức tranh lạ, để em vẽ thi trên báo Tuổi trẻ cười chắc ẵm giải nhất.

Lại nỏ! Ansaki xem ra rất thích hai cô gái này. Anh ngồi xuống ghé ở thư viện lục tìm kiếm vật gì đó trong chiếc giỏ đen mang bên người, vừa tìm vừa nói với Hạ Mai:

– Nếu cô muốn có ảnh mẫu, tôi sẽ tặng cô.

– Ôi! Hoan hô anh!

Hạ Mai leo lên, Hoàng Uyên sợ bất lịch sự, không hài lòng mắng Hạ Mai:

– Đi đâu cũng xin xỏ, xấu ơi là xấu!

– Kệ tui! Mai một tui có, đừng có theo xin nghe chưa?

– Ai mà thêm! - Hoàng Uyên nghênh mặt.

Ansaki cầm ra một phong bì làm Hạ Mai ngạc nhiên:

– Anh nói ảnh, tranh gì mà, sao xẹp lép thế?

Ansaki thoáng chùng hứng một giây rồi gật đầu xin lỗi:

– À! Chuyện tranh, ảnh tôi hứa sẽ tìm cho cô. Còn đây là số tiền nhỏ thù lao cho người mẫu chụp ảnh quảng cáo cho tôi. Xin trao cho Hoàng Uyên.

Hoàng Uyên ngó người ra như người vừa nằm mơ:

– Em là người mẫu thật sao? - Cô vội xua tay từ chối - Dạ, em không dám nhận đâu. Anh có cần thì gọi em, em chỉ đứng làm mẫu cho anh và xin lại ảnh của mình thôi.

Ansaki vẫn cầm phong bì đưa cho cô:

– Không có gì! Cô làm mẫu rất tốt, ảnh cô đăng lên, tôi cũng được thù lao.

Và đây là tiền công của người mẫu.

Ồi! Trước cũng người mẫu, sau cũng người mẫu, thích thật. Hoàng Uyên thấy vui lắm, tinh thần cô phấn chấn lạ hơn là lấy tiền.

Sòng phẳng quá! Nhưng Hạ Mai thì khác, cô lạnh chanh theo Ansaki, hỏi:

– Tiền này anh trả cho Hoàng Uyên thật à? Đúng rồi, cô ấy là người mẫu của trường Mỹ thuật. Mỗi lần vẽ người, thầy hay cho cô ấy làm người mẫu xinh đẹp. Anh trả bao nhiêu? Để xem coi!

Hạ Mai nhận giùm bao thư cho bạn sau cái gật đầu của Ansaki. Cô kiểm tra lại số tiền trước mắt anh. Hoàng Uyên chột dạ nhưng vì đang vui về cô không để ý thái độ của anh và Hạ Mai. Hạ Mai nói với Ansaki khi nhẹ kéo tay anh ra xa:

– Con nhỏ người mẫu này khó tính lắm. Anh muốn đưa tiền công hay gì đó cứ đưa cho em. Bọn em là bạn thân, chị em không hà!

– Vậy cô nhận giùm cô ấy. Tôi cảm ơn cô.

“Tít ... tít ...” tín hiệu từ chiếc điện thoại di động trong túi Ansaki vang lên cắt ngang câu chuyện hai người. Ansaki bước về phía trái thư viện tiếp cuộc điện.

Hạ Mai nhìn theo nháy mắt cho Hoàng Uyên thích thú:

– Trời ơi! Cá đã cắn câu rồi. Đã quá!

– Hạ Mai! Mi lắm bả cái gì vậy?

– Mi làm người mẫu. Chúng ta có tiền tiêu xài sướng quá!

– Thiệt là kỳ, đã bảo đừng nhận!

Ansaki quay trở lại, anh cầm chiếc xác lên, cúi thấp chào hai cô gái:

– Tôi xin lỗi, vì có chuyện gấp. Hôm nào, chúng ta sẽ gặp lại.

Nhìn Hoàng Uyên thật triu mến, anh tiếp:

– Cô nhận giùm số tiền nhỏ nha. Coi như là công lớn của cô, người mẫu xinh đẹp ạ.

Lại khen! Hoàng Uyên quên cả đáp lời cô cúi đầu thật thấp chào lại. Ansaki nói với Hạ Mai:

– Cô nhận giùm bạn. Cảm ơn nha!

– Thank you! Thank you! Good bye. See you again.

Hạ Mai xỏ một tràng tiếng Anh khi anh nói lời cảm ơn bằng tiếng Nhật.

Hoàng Uyên đáp lại bằng tiếng Nhật. Còn Hạ Mai không hiểu họ nói gì nên cứ nói thanh kiêu liên tục. Chờ Ansaki đi xa, Hạ Mai sà xuống ghế bầy tiền ra đếm. Đôi mắt cô nàng mở to reo lên:

– Trời ơi! Cô Lọ Lem gặp hoàng tử có khác. Chẳng những chụp ảnh đưa lên báo nổi tiếng mà còn được thưởng tiền công. Ôi! Sung sướng quá. Sao mi lại gặp vận hên vậy Hoàng Uyên?

Lúc bấy giờ Hoàng Uyên mới cầm phong bì lên. Cô vui mừng khôn xiết vì lần đầu tiên cô kiếm được số tiền năm trăm ngàn một cách nhẹ nhàng như thế!

– Ôi! Năm trăm ngàn! Anh chàng hoàng tử này đang mua cô người mẫu chắc. Làm gì chụp mấy tấm ảnh mà năm trăm ngàn chứ! Hay là Bạch mã hoàng tử đã yêu say đắm nàng Lọ Lem nên tặng quà sinh lễ cho cô ta:

– Quỷ này lại suy diễn lung tung! Tiền ít cũng nói, tiền nhiều cũng rên. Bây giờ chúng ta xử lý số tiền này đi vì trong đó cũng có công của mi đó Hạ Mai.

Hoàng Uyên chỉ chiết nói lấy Hạ Mai, không ngờ cô ta lại cười toe:

– Mi đúng là bạn tốt. Xử lý thì xử lý, để ta tính cho. Lâu lâu mi mới gặp độ~lớn ngu gì bỏ qua, uổng phí của trời.

– Ê! Công của ta nha, không phải tự trời rơi xuống đâu?

Hoàng Uyên cãi lại. Hạ Mai trêu bạn:

– Công gì chứ! Lúc này ta không lấy làm gì có mà bày đặt. Ai đòi người ta trả tiền lại ông ẹo:

dạ thôi, em phiền anh quá, anh bỏ công chụp ảnh cho em là đủ rồi. Tiền bạc là chuyện nhỏ, tình

cảm mới là chuyện lớn, em không nhận đâu ... , nghe mà phát ón?

Bị Hạ Mai nhại lại lời nói lúc nãy của cô nói với Ansaki, Hoàng Uyên tròn tròn mắt, vừa tức vừa nực cười. Cái giọng đánh đấm thêm thắt của cô ta nghe sao mà phát ghét. Con quỷ này, mình mắc nợ nó hay sao mà cứ lẻo đẻo lải nhải không để cô yên chút nào.

Hoàng Uyên hăm dọa:

– Có im đi không! Ta nói vậy bao giờ? Mi ngon nói thêm một tiếng nữa, ta sẽ nhò từng cái răng của mi đem nấu cháo cho mà xem.

Hạ Mai rùng mình le lưỡi nhìn bộ dạng hung dữ của Hoàng Uyên, đùa:

– Trời ơi, trời! Ta sợ muốn xỉu luôn! Cây tre miều mà đòi đấu với bò tượng hả? Hồng biết ai ngán ai à! Chỉ cần ta đưa một cánh tay ra là tre trúc gì rạp cả.

Ta đang luyện mình thành võ sĩ Sumo đấy. Hẹn gặp nhau tại Nhật.

– Hứ! Nổ vừa thôi bạn! Bây giờ đi ăn hay đứng đó quảng cáo cho hãng kẹo mạch nha. Ta đi một mình đó.

Nói xong, Hoàng Uyên xách giỏ mang lên vai quày quả bỏ đi một nước, Hạ Mai vội gom mấy tờ quảng cáo vọt theo.

Buổi chiều hôm ấy, hai cô gái có một châu bò bía, gói cuốn và đá me no nê ...

Hạ Mai còn đòi ăn thêm phở, bì bún và kem Ý, Hoàng Uyên nhăn mặt than:

– Mi không sợ nứt bao tử à?

Cô nàng chu đôi môi mỏng nhiều chuyện lên, giọng đả đót:

– Không hề gì ... bởi ta muốn thực hiện lời tuyên bố lúc nãy.

– Tuyên bố cái gì? - Hoàng Uyên tròn mắt.

Mi muốn thành người mẫu nên ăn uống ít ỏi, nhịn, kiêng khem đủ thứ mà vẫn lên cân, khổ lắm. Có tiền dư mà không hưởng thụ được, lúc nào bụng cũng lép xẹp ồm nhom như con ma đói. Làm ra tiền để làm gì, có ý nghĩa gì, chỉ bằng ta luôn tập làm người mẫu Sumo, vừa có tiền vừa được người ta nuôi ăn miễn phí. Chao ôi! Sung sướng vô cùng. Một ngày ăn ba con gà, nửa con heo một nồi cơm to, sung sướng quá! Thích vô cùng!

Hoàng Uyên xỉ vào trán bạn quát:

– Trời đất ơi! Ý nghĩ lạ kỳ, con gái đòi làm Sumo. Ta sợ mi luyện chưa thành Sumo, mi đã thành con lợn đi không nổi rồi. Ăn, ngủ tối ngày. Tham ăn tục uống đầu phải là nghệ thuật. Ta đề nghị mi nhảy sang ngành khác là vừa. Nghề họa sĩ ăn gió, uống trăng, mơ mộng sống trong lãng mạn một chút, thực tế như mi không làm được đâu.

– Ai bảo thầy Trọng Nam không ăn uống; không mê con gái. Thầy là họa sĩ giỏi đó. Phàm phu tục tử chắc có mình ta?

Hạ Mai cãi bướng. Hoàng Uyên cười bênh cho thầy:

– Này, nói xấu ta không đủ sao tự dung mang thầy ra nói. Ta méc cho xem.

– Có giỏi thì méc đi, ta không ngán! Bây giờ đưa ta đi một chỗ nữa rồi về.

Nếu không, ta kêu rêu mi mãi cho mà xem.

Hoàng Uyên đành chiều thói đồng đánh của bạn, cô cười:

– À thì ra muốn ăn nữa! Cứ nói, ta rất hào phóng với bạn bè. Ăn hết số tiền ấy cũng được, chỉ cần để lại một phần cho mẹ ta thôi. Nào, đi nhanh lên!

Hạ Mai nheo nheo đôi mắt tinh nghịch:

– Kem Ý - một châu! Hứa mai một, có tiền ta sẽ đãi lại cho bạn ... Tin ta đi!

– Ủ thì tin ... ai nói gì đâu!

Hai người vào quán kem. Hoàng Uyên gọi to:

– Cho một ký kem bảy màu.

Hạ Mai ngơ ngác:

– Mi gọi chi dữ vậy? Ai mà ăn hết? Bộ mi định luyện Sumo hả?

– Không có, ta dành cho mi đó. Ăn đi bạn ạ và nhớ đừng có bảo ta ích kỷ, nhỏ nhen nghe chưa?

– Hi hi ... Chị ơi! Mang cho em hai ly nhỏ thôi, bạn em đùa đấy!

Hạ Mai cả cười, cô chạy đến quầy gọi nhỏ với cô gái đang lấy kem.

– Được, tôi biết mà!

Cả hai lại dung dăng dung dẻ trên đường. Hoàng Uyên trả tiền chiếc xe đã vá xong.

Cô chia tay Hạ Mai. Con đường hôm nay sao nhộn nhịp lạ, hình như mọi người vui vẻ với nhau hơn. Cô bất gặp ai cũng nở nụ cười trên môi với mình.

Những quầy bán quần áo may sẵn như mời mọc. Như chợt nhớ ra mình còn khá nhiều tiền, Hoàng Uyên bước vào một shop khá lớn, cô tìm mua cho mẹ một chiếc áo lạnh thật đẹp. Điều cô ao ước bấy lâu đã thành hiện thực.

Mẹ cô sẽ thích lắm khi có chiếc áo ấy. Hoàng Uyên trả tiền xong, cô cầm chiếc áo trên tay mà sung sướng. Cô đếm lại số tiền còn hơn ba trăm ngàn.

Hoàng Uyên có nhiều dự định nhưng cô bỗng nhớ tiền học phí tháng này sắp đến. Lòng cô nôn nao vui, vì phần tiền này sẽ một phần phụ mẹ đỡ vất vả nhọc nhằn. Cô sẽ để dành đóng học phí phụ mẹ.

Hoàng Uyên vui với bao ý nghĩ hạnh phúc, cô đạp xe thoăn thoắt trên đường, lòng cô trỗi lên bao khúc nhạc hân hoan, tươi đẹp ...

Hạ Mai và Hoàng Uyên đang tập vẽ khu vườn đầy bóng mát của trường.

Họ ký họa ngoài trời. Từ khu vườn nhìn ra xa, cánh đồng mênh mông bát ngát.

Một dòng sông vắt ngang lấp lánh như dải bạc trắng ngần dưới ánh nắng. Đằng kia, nhóm Thanh Thanh, Nhã Yến và anh chàng Đông-ki-sốt của lớp đang túm tụm vẽ vài nét phác họa. Cảnh vật thật lý tưởng. Hoàng Uyên đang chọn góc nhìn riêng cho mình. Cô hỏi:

– Anh Trọng Nam đâu rồi?

– Anh há! Bắt gặp đừng chối nha!

– Chối cái gì! Anh hay thầy cũng thế thôi. Thầy còn rất trẻ.

– Và thầy rất thích các cô gái đẹp như mi.

– Bậy bạ quá! Trọng Nam rất đứng đắn. Ta không thấy thầy cợt nhả với ai bao giờ và rất hiền.

– Có phải là mi không, bé Uyên? Thầy mà hiền. Ta mới nghe mi nhận xét đầu tiên.

Hoàng Uyên sửa lại bản vẽ một chút:

– Không những hiền mà còn tốt nữa đó.

– Thế à! Mi kể cho ta nghe đi, chuyện lạ đó?

Hạ Mai bỏ chỗ vẽ chạy đến ngồi sát Hoàng Uyên hóng chuyện.

Hoàng Uyên đá nhẹ vào chân bạn:

– Lo mà vẽ! Không xong, ông không dễ đâu.

– Nhưng ... xem ra mi tìm hiểu thầy kỹ quá. Ở chung một nhà chắc thầy đối xử với mi tốt lắm hả?

Hoàng Uyên chạnh buồn nhưng vờ như không có chuyện gì, cô chỉ cười:

– Anh ấy hay tặng cho mình những món quà, lễ tết, sinh nhật gì cũng có. Anh rất hào phóng.

Hèn gì, vào lớp cái gì cũng Hoàng Uyên cả. Ta đâu có biết! Con nhỏ Nhã Yến nó thích thầy lắm, lúc nào cũng muốn lấy lòng, thấy ghét. Mi nhớ đừng để Trọng Nam rơi vào tay nó nghe chưa? Ăn hồng được cũng phá cho hôi.

Hoàng Uyên cười khúc khích vì luận điệu của Hạ Mai:

– Ăn cái gì chứ! Trọng Nam chưa là của ai. Ta muốn biết sự quan tâm ấy của Trọng Nam đối với ta nói lên điều gì?

Hạ Mai tài lanh:

– Trời ơi! Mi hỏi đúng chỗ rồi, ta đã làm quân sư cho nhiều cặp đó. Sự quan tâm, chăm sóc cho phái nữ chỉ có một mục đích duy nhất là muốn được cô gái ấy yêu thương mình, hay gọi nôm na là tình yêu ấy mà.

Nhưng anh ấy có nhiều bạn lắm. Hình như ai, anh ấy cũng đối xử tốt.

– Vậy là anh ta là một người tốt hiếm có sau này có lòng bác ái độ lượng vô cùng.

– Anh ấy lại thích quan tâm đến các cô gái đẹp.

– Vì ... vì ... - Hạ Mai cà lăm - vì ... anh ấy là người nghệ thuật. Nghệ thuật là cái đẹp. Cái đẹp thường có ở các cô gái, người này một tí người kia một tí. Là họa sĩ phải hướng tới cái đẹp hoàn mỹ nên anh ấy thích cô này đẹp mắt, cô kia đẹp môi, cô nọ đẹp da, cô ấy đẹp dáng, cô ...

– Trời ơi! Mi tào lao, ta nghe mà phát mệt.

Hoàng Uyên than thở:

– Chưa mệt đâu cưng! Có người yêu như Trọng Nam suốt đời đi tìm cái đẹp, mi sẽ sướng lắm.

Thiếu gì người mẫu để rèn dao rèn kéo.

– Chi vậy? - Cô ngạc nhiên.

– Đánh ghen chứ chi!

Hạ Mai buông lời gọn chắc làm cô thở hắt ra:

– Tưởng gì?

– Tưởng gì là tưởng gì! Anh Trọng Nam của mi thích quan tâm đến mọi người, anh ấy luôn đi tìm cái đẹp để hoàn thiện cho tranh của mình và mi có thể là mục tiêu của anh. Xin cô em đừng làm tưởng đó là tình yêu mà xôn xao cõi lòng.

Trời ơi! Giọng điệu “con quỷ mày sao ác quá! Hạ Mai thích nói huých toẹt những điều cô nghĩ ... nên cô ấy ít để bụng lâu giận ai lâu.

– Nhưng ta có yêu anh ấy đâu!

– Ừ, chưa yêu thì tốt, đã yêu thì dừng lại cũng còn kịp. Xem ra, anh chàng Ansaki một mí người Nhật kia đáng yêu hơn nhiều. Đừng có đại mà yêu anh họa sĩ khốn khổ cho mà xem.

Ngược lại, nếu ai yêu cô nàng họa sĩ như ta và mi, mi khuyên thế nào?

Hoàng Uyên bất ngờ lật ngược vấn đề. Hạ Mai đáp ứng:

– Ừ thì ... mình xúi vợ.

– Sao kỳ vậy?

– Vì Trọng Nam là đàn ông tính cách khác phụ nữ chúng ta. Đã yêu ai thì yêu cho chắc, dù cho trực trặc vẫn chẳng đổi dời.

– Hay quá nhỉ! Mi đã yêu ai chưa mà sành quá vậy?

Hạ Mai trợn mắt cười:

– Hàng tá, nhưng chính ta bỏ họ vì họ đáng ghét.

– Có anh chàng Đông Phong ngày nào chứ, hấn mê tí mi?

Nghe nhắc cái tên Đông Phong, Hạ Mai lảng chuyện ngay:

– Ta cảm mi nhắc đến tên Sa- tăng ấy nghe chưa?

– Yêu nhiều mới hận nhiều phải không. Đông Phong làm gì cho mi hận hấn thế?

– Không hận, ta muốn ăn tươi nuốt sống vì hấn lừa ta.

– Ra thế! Đúng mi là quỷ mà dữ hơn hẳn tính gấu ngựa, Đông Phong không chạy mới lạ.

– A! Mi dám bảo ta dữ hả? Mi cứ hiền dịu dễ thương, nghe lời rủ rê đường mật của Trọng Nam thì khổ đó. Nhớ đừng bảo sao ta không nói trước. Mi nên chọn Ansaki đi!

– Lảng xẹt! Khi không bảo chọn với chả chọn. Ta đâu phải tiểu thư mà có quyền chọn lựa gleo tú cầu hả?

Hạ Mai bỗng nhìn bạn thân trời:

– Thật ra, mi đang để ý ai vậy? Nói thật để ta giúp cho.

Hoàng Uyên trợn mắt, chối:

– Đùa với mi một chút, có ai đâu mà để ý. Mình còn đi học, lo ăn học kìa!

– Ừ, đúng rồi. Bác sẽ vui vì có người con ngoan có hiếu như mi đó.

Hạ Mai chợt thấy một cô gái đi qua phía trước khu vườn trên đồi cao, phía sau là một chàng trai thanh lịch. Họ dừng lại bên nhau. Hạ Mai tò mò lao vút đi:

– Ta đi vệ sinh đây. Mi vẽ giùm ta một chút!

– Hư thật! Nhiều chuyện quá!

Hoàng Uyên rửa thầm nhìn theo.

Bỗng thấy Hạ Mai rá hiệu vẫy liên hồi trong khi cô ngồi nấp bên bụi rậm cạnh hàng rào vẽ gấp gáp, Hoàng Uyên cười, đi từ từ về phía đó.

– Cô ả bày trò gì không biết!

– Lại đây xem, nhanh lên!

Cô gái dừng lại trước cửa ngôi biệt thự xinh đẹp xây dựng dưới chân đồi. Cô ta ôm lấy chàng trai. Anh ta hôn nhẹ lên trán cô. Hoàng Uyên vô tình thấy rõ.

– Người ta hôn nhau, mi rình xem chi ba cái ấy. Lạ lắm à! Họ yêu thì họ hôn ...

Hạ Mai bịt miệng của Hoàng Uyên lại rồi rón rén như con mèo:

– Xem kia, hấp dẫn lắm! Mi không nhận ra ai sao?

Hoàng Uyên chỉ nhìn sơ rồi quay đi:

– Vô bổ! Mi bị bệnh à?

– Trời ơi! Mi có mắt mà mi không thấy Thái Sơn của mi ở dưới kia sao?

Thầy Trọng Nam đó!

– Há! Mi nói cái gì?

Hoàng Uyên giật bắn người khi nghe Hạ Mai nói chàng trai ấy là Trọng Nam. Họ hôn nhau là thật. Trọng Nam đã có người yêu ư? Một cô gái xinh đẹp, đài các kiêu sa giàu có như anh ư? Không thể nào! Bấy lâu nay Hoàng Uyên đâu có nghe anh nhắc đến hay cô gái ấy đến thăm anh, sao hôm nay lại xuất hiện cô gái lạ nơi này.

Hoàng Uyên không tin đó là Trọng Nam, cô chạy đến mé rào nhìn xuống.

Chàng trai đã đi mất, chỉ còn cô gái với chiếc áo dài bằng voan thon dài thả dịu dàng xuống nền ngõ lát bằng đá hoa cương, đang cúi húi bên đám hoa hồng.

Hoàng Uyên chạy băng xuống đồi tìm con đường đến khu biệt thự. Qua một khúc quanh, cô suýt va vào Trọng Nam đang đứng tư lự hút thuốc. Anh đang thả hồn tận hưởng cái mệnh mệnh của

không gian hay đang say mê cái cảm giác hương thơm của cô gái ban nãy mà vẫn im lặng trầm ngâm.

– Em đi đâu vậy Hoàng Uyên?

Hoàng Uyên đáp ứng:

– Dạ em ... em đi tìm ... tìm thầy ạ.

– Tìm tôi để làm gì?

Cô nói dối:

– Dạ, bọn em chọn không được cảnh, nhờ thầy hướng dẫn thêm ạ.

– Có thể thôi à! Sao các cô lại tẻ thế? Được rồi, em lên trước, tôi đi theo ngay.

– Dạ.

– Hoàng Uyên này ... - Trọng Nam bỗng gọi giật cô lại.

Hoàng Uyên chợt thấy đôi mắt của Trọng Nam nhìn cô với vẻ khác lạ:

– Tôi muốn nói với em điều này.

Anh bỗng im bất làm tim cô đập rộn ràng trong lồng ngực, cô cố gắng giữ bình tĩnh. Đôi mắt anh dịu lại, sự say đắm cuồng nhiệt hiện lên trong ánh mắt.

– Lời tôi đề nghị với em, em nghĩ thế nào?

– Dạ, thế nào ạ, em quên rồi! – Hoàng Uyên buột miệng.

– Em có đồng ý làm người mẫu cho anh vẽ không?

Giọng anh trở nên thiết tha hơn. Hoàng Uyên đang mê làm người mẫu, nghe anh nói cô càng thích hơn. Nhưng người mẫu của họa sĩ khác xa với người mẫu thời trang trên sàn diễn. Hoàng Uyên chợt nhớ cô gái lúc nãy, cô phụng phịu:

– Các cô người mẫu của anh trước đây nhiều lắm mà.

Trọng Nam mỉm cười vẻ ngạo mạn:

– Đúng, anh vẽ đã hơn mười năm rồi. Các cô người mẫu của anh không thiếu nhưng họ không có cái duyên ngầm như em. Anh muốn vẽ một bông hoa đồng nội. Bông hoa ấy là em, là em Hoàng Uyên ạ.

– Vậy còn ...

Cô muốn nói cô gái xinh đẹp dưới vườn hoa kia nhưng kịp ngưng lời. Vì giọng anh ngọt ngào tha thiết quá. Nhưng hình như Trọng Nam chê cô quê mùa thì phải.

– Em nhà quê làm gì bằng các cô tiểu thư chứ?

Trọng Nam bước đến gần cô. Tay anh đặt nhẹ lên bờ vai thon thả tròn lẳn của cô. Tim cô lại đập loạn xạ. Hoàng Uyên không thể từ chối cứ chỉ ấy. Cô cúi đầu. Trọng Nam nâng nhẹ nhàng khuôn mặt cô lên. Bốn mắt chạm nhau. Hoàng Uyên bối rối cụp mắt xuống nhanh:

– Em không nhà quê. Họ mới quê mùa trong nghệ thuật. Em đẹp lắm, vẽ đẹp thùy mị dân dã trong sáng. Anh rất muốn em ngồi cho anh vẽ. Em sẽ là mẫu của riêng anh.

Vẫn ngọt ngào tha thiết quá, Hoàng Uyên chờ đón nụ hôn của anh. Cô khép rèm mi chờ đợi. Nét mặt cau có của mẹ hiện ra giận dữ. Gió làm gãy rắc cành cây khiến cả hai giật mình. Trọng Nam buông cô ra. Phía trên đồi, Hạ Mai nhìn xuống, cô muốn nhảy tung lên vì tức.

Hoàng Uyên bỏ chạy nhanh lên đồi. Cô thu dọn lại giấy bút rồi bước đi thật nhanh trước đôi mắt đầy ngạc nhiên của Hạ Mai. Hạ Mai chạy theo réo to. Mặc cho cô gọi, Hoàng Uyên không thèm ngoái đầu lại.

– Lạ nhỉ! Nó giận ai thế? Mình, Trọng Nam hay nó?

Hạ Mai cứ lẩm bẩm mà không hiểu gì cả. Cô cũng thu dọn lại giá vẽ. Trên đồi, mặt trời đã lên cao. Cảnh vật chói chang. Chiều nay mình vẽ tiếp. Hạ Mai ung dung đi xuống triền đồi một mình.

Nhà thầy Trọng Nam từ chiều đã rộn rịp người. Anh mở triển lãm tranh một tháng. Hôm nay là ngày khai mạc rất long trọng đầu tiên.

Từ sớm, Hoàng Uyên đã phải giúp mẹ đi chợ, làm các món ăn. Hôm nay nhà anh có thêm nhiều người trợ giúp, hai mẹ con cô lo các món ăn. Cả nhà vô cùng bận rộn. Vú Năm gọi to:

– Hoàng Uyên giúp mẹ thái thịt!

– Dạ!

– Cô Hoàng Uyên tĩa giùm mớ rau củ!

– Dạ!

Tiếng con Hồng từ nhà trên vọng xuống:

– Cậu chủ gọi cô Hoàng Uyên lên nhà khách cắm giùm mấy bình hoa.

Hoàng Uyên mệt phờ. Cô thấy lổ tai lủng bưng nhưng vẫn gắng làm. Từ sáng đến giờ, cô chưa trông thấy Trọng Nam. Có lẽ anh muốn gặp cô nên cho gọi lên phòng khách.

Căn phòng khách trên sân thượng mênh mông, gió lộng bốn bề. Trọng Nam đang cho người kê lại bàn ghế. Thấy Hoàng Uyên đến, anh cười ngay:

– Nào, cô bé làm gì mất tâm ở nhà bếp thế? Hãy để chuyện ấy cho các bà, các cô. Chuyện của em ở đây này. Hãy giúp tôi trang trí lại căn phòng triển lãm một chút. Tôi nhờ anh Đôn làm nhưng chẳng vừa ý chút nào.

– Đôn à! Em nhớ trái dây bàn này đều là khăn màu xanh cả nhé?

– Dạ.

Quay sang Hoàng Uyên, anh kéo tay cô đi nhanh vào khu triển lãm ở tầng dưới. Căn phòng khá rộng rãi đã được dọn dẹp ngăn nắp. Các bức tranh Trọng Nam vẽ đều được treo lên dọc các dãy tường thành hai hàng dài.

Hoàng Uyên nhìn qua một lượt. Trọng Nam buông tay cô ra:

– Em xem chỗ nào chưa được thiếu thẩm mỹ, giúp tôi nhé!

Nhìn thấy bức tranh nhỏ còn đặt ở góc phòng, Hoàng Uyên định lấy lên xem, Trọng Nam chớp lấy tay cô ngăn lại:

– Bức ấy anh không phải triển lãm. Anh tặng cho một người.

Hoàng Uyên háo hức tò mò:

– Chắc đẹp lắm, cho em xem đi!

Trọng Nam cười. Bất giác anh hôn nhẹ lên má tóc buông dài của cô làm cô giật mình:

– Anh muốn dành cho em sự bất ngờ. Trả công cho em đó cô bé. Đây, tặng em.

– Ôi! Đẹp quá. Bức tranh Đóa hoa đồng nội mà anh nói đây ư? Sao lại tặng em?

– Vì em vất vả giúp anh nhiều việc. Anh nói rồi, anh rất hào phóng và không tiếc gì với em cả, ngay cả ... bản thân anh cũng vậy.

Hoàng Uyên rất sung sướng vì thái độ cử chỉ thân mật, quan tâm của anh đối với cô càng lúc càng đậm đà hơn. Cô nói khéo:

– Em đâu dám nhận ... Em đã làm phiền anh quá nhiều. Đáng ra, em phải trả ơn cho anh mới đúng. Ai lại để anh nhọc nhằn suy nghĩ về em chứ!

– Đừng có áy náy nữa cô bé. Chỉ cần em hứa qua đợt triển lãm này, em sẽ làm mẫu cho anh vẽ được không?

Xúc động tấm chân tình của anh, Hoàng Uyên gật đầu nhận lời. Trọng Nam mừng quá hôn thật mạnh vào má cô và reo lên sung sướng:

– Ôi, hạnh phúc quá! Anh không ngờ em nhận lời. Quân tử nhất ngôn nha, không được nuốt lời!

Hoàng Uyên như sực tỉnh cơn mê. Cô không ngờ anh lại bạo dạn đến thế, dám hôn cô giữa ban ngày ban mặt, lỡ ai nhìn thấy thì sao? Cô chạy ra nhìn xung quanh. Vắng lặng đáng sợ. Trọng Nam đứng sát bên cô cười làm cô giật mình. Hơi thở của anh làm cô choáng váng.

– Em tìm gì thế?

– Dạ, hồng có chi.

– Nè, tối nay nhớ làm sệc- viá giùm anh nha. Anh tin em khéo léo. Mấy đưa bạn của em sẽ phụ anh thêm. Bây giờ treo lại mấy bức tranh xong, em qua phòng bên cắm giùm anh chục bình hoa. Tất cả đều có sẵn bên ấy. Anh xuống phòng khách cho em được tự nhiên.

Trọng Nam lại cười, cái cười thỏa mãn của một ông chủ vừa ra lệnh nhân viên hay anh sung sướng vì được gần bên cô, Hoàng Uyên không tài nào nhận ra. Có lẽ Trọng Nam có cả hai điều ấy. Khi anh ra lệnh, cô cảm thấy khó chịu và buồn buồn. Hoàng Uyên lại bắt tay vào công việc thường ngày của mình.

Tùng cảnh lá được cô tuốt gọn lại. Chỉ một chốc sau, mấy bình hoa hồng bung nó đầy trong các bình hoa. Việc cắm hoa trang trí bàn tiệc chẳng có gì khó khăn đối với cô. Cả việc trình bày món ăn là sở trường của cô Trọng Nam rất thích cô ở điểm này, khéo léo lại xinh đẹp. Chỉ có điều anh khó xử là Hoàng Uyên là người làm công trong nhà. Anh khó vượt qua thành kiến từ lâu của gia đình.

Nói thế, anh cũng không muốn buông rơi cô, một đóa hoa xuân vừa bưng nở đầy hương lẫn sắc.

Trọng Nam rất hài lòng về cách bài trí của cô, anh đi lòng vòng kiểm tra lại trước khi bữa tiệc khai mạc.

Những bình hoa đầy màu sắc rực rỡ xen kẽ nhau. Anh thích một màu không được cấm lộn xộn nhau. Bàn tiệc trắng muốt bởi những chiếc khăn trải sạch sẽ cầu kỳ và các bình hoa kiểu cộ kỳ lạ xếp thành hàng dài hồng vàng, trắng, nhung, cam, hồng rất bắt mắt.

Trọng Nam đưa cho Hoàng Uyên một túi xách và bảo:

– Nhớ ăn mặc đúng trang phục nha cô bé ... Hoàn thành công việc anh thưởng quà.

Hoàng Uyên hơi khó chịu vì lúc nào anh cũng mang quà ra nhử cô. Có lẽ nào anh ấy xem mình là con nít mê quà bánh nên cứ mở miệng ra là nhắc ngay, hay đây là một của những chàng công tử dư tiền hào phóng một chút.

Buổi tiệc bắt đầu, khi màn đêm vừa buông xuống. Nhiều chiếc xe đời mới bóng lộn lướt êm vào đậu kín cả sân. Tất cả mọi người rất sang trọng lũ lượt kéo đến phòng tranh và sau đó họ tụ tập trên sân thượng thoáng mát rất lịch lãm bởi từng chùm ánh sáng tua hoa đăng.

– Đúng là cách bài trí của nhà họa sĩ.

Một ông khách ngõ ngàng kêu lên khi vừa đặt chân tới bậc cao nhất. Người khác lại góp ý:

– Sang thì có sang; đẹp thì rất đẹp nhưng mệt quá họa sĩ ạ. Sao ông không thiết kế một hệ thống thang máy cho phù hợp, cho chúng tôi đỡ mệt.

– Nhà họa sĩ hà tiện quá! Đề nghị lần triển lãm sau phải có nhiều cái mới hơn nghe.

Trọng Nam bắt tay từng người cười nói giòn giã. Đúng là một ông chủ lịch lãm. Trông anh trẻ hẳn ra, Hoàng Uyên đứng gần đó để ý quan sát. Cô mặc đồng phục cùng với một số học trò của anh đứng sát bên chờ tiếp đãi các vị khách với chức vụ bồi bàn.

Lần đầu tiên Hoàng Uyên thấy buổi dạ tiệc tại nhà long trọng như thế.

Trọng Nam giới thiệu với bè bạn anh công trình của mình và cùng họ dự dạ tiệc. Khách khứa đến trước ngồi dùng bữa trước. Trọng Nam gọi Hoàng Uyên đến, anh giới thiệu:

– Các bạn dùng bữa đàm bạc với chúng tôi. Đây là em gái tôi, nếu cần gì các bạn nhờ Hoàng Uyên nha. Tôi bận, xin lỗi quý khách.

Một anh chàng đầu hói nhìn chằm chằm vào Hoàng Uyên, nói:

– Anh Trọng Nam có cô em xinh quá, ày mà bấy lâu giấu kỹ. Giới thiệu cho tôi làm quen đi!

Trọng Nam nhìn gã hói đầu, nhú mày. Nhưng chỉ một thoáng, anh cười ngay:

– Anh Vệ Sĩ! Chỉ cần anh muốn thì anh cứ tự nhiên. Chúng ta là bạn mà.

Chúng tôi sẵn sàng mở rộng cửa đón các bạn.

– Đúng lắm! Nói hay lắm! Mời anh một ly. Tôi sẽ ký hợp đồng mua bán tranh với anh. Vệ Sĩ này không thích thì khó, thích thì dễ lắm.

– Kèm theo điều kiện chứ gì?

Vệ Sĩ cười khanh khách trước câu nói của anh, gật gù:

– Anh thông minh quá! Hợp đồng của chúng ta phải kèm cô em xinh đẹp kia, phải không em gái?

Vệ Sĩ định nắm tay cô, Hoàng Uyên rút tay lại. Cả bàn tiệc cười ồ lên. Một anh chàng khác lên tiếng bên Vệ Sĩ:

– Cô em làm gì sợ! Anh Vệ Sĩ rất giàu có. Em là em của Trọng Nam sao lại nhát như thỏ thế. Bọn này cứ tưởng ...

Cả bọn lại cười vang. Hoàng Uyên tức muốn khóc. Trọng Nam quay trở lại, giọng anh nghiêm túc:

– Các anh đừng đùa với cô ấy, tiểu thư nhà tôi khó tính lắm. Không khéo cô ấy bỏ đi thì các anh tự phục vụ đấy.

Thế là họ im lặng không đùa giỡn nữa. Hình như lời nói của Trọng Nam có trọng lượng. Nói xong, anh gọi Đôn đến thay cho Hoàng Uyên. Anh nói với cô:

– Em cứ nghỉ ngơi, một chút ra tiếp khách phụ nữ giúp anh. Đàn ông họ khả ố quá, nhất là mấy tên vô học, anh thật không chịu nổi.

– Họ là khách mời của anh mà.

– Có khách mời, có khách ăn theo, có người đi xem triển lãm vì hiếu kỳ. Em nhớ thận trọng.

Hoàng Uyên rất cảm ơn anh đã cứu cô khỏi bọn đàn ông khả ố, vô duyên kia. Cô mong họ mau ra về cho rồi.

Tiếng ồn ào đã bớt. Khách khứa chia đi khắp nơi, tham quan khu triển lãm, xem tranh, xem gian phòng trưng bày cổ vật quý. Tiếng nhạc xập xình bọn thanh niên bắt đầu nhảy theo điệu nhạc, họ khiêu vũ thật điệu nghệ, sành điệu.

Cả khu biệt thự rộn rã.

Trọng Nam đưa một nhóm khách mới lên tầng thượng, đa số là khách nước ngoài khá sang trọng và sành tiếng Việt. Hoàng Uyên đứng cạnh bàn tiệc chờ lệnh. Bên cạnh các vị khách ấy là một cô gái rất đẹp. Cô hiện ra lộng lẫy trong bộ sườn xám màu đỏ lấp lánh kim tuyến. Một vị khách nước ngoài chờ cô bước lên nắm tay cô đi. Trọng Nam cười toe:

– Chào Phi Phi. Trông em lộng lẫy quá. Có lẽ em đẹp nhất trong buổi dạ hội đêm nay.

Phi Phi - tên cô gái mặc áo đỏ - điệu dàng ngồi xuống cạnh Trọng Nam và vị khách nước ngoài cao to, hớn hờ:

– Anh thích nhìn em thì có, làm gì có chuyện đẹp nhất, phải không các anh?

Trọng Nam mời cô một ly rượu sóng sánh vàng:

– Em thưởng thức thú hương vị rượu nho của quê hương xem có bằng rượu nho Pháp không? Có rượu vào nét mặt sẽ hồng hơn.

– Chà! Hôm nay anh ăn nói dễ nghe nhỉ? Mau lấy cái gì cho em ăn đi, khi không lại ép rượu phụ nữ. Các anh cứ uống tự nhiên đi.

Trọng Nam vỗ nhẹ tay, tức thì Hoàng Uyên xuất hiện ngay cạnh anh. Anh nói như ra lệnh:

– Cô mau cho người dọn thức ăn nhanh lên!

– Dạ

Hoàng Uyên cúi đầu chào các vị khách vì thấy họ đang trở mắt nhìn mình.

Phi Phi thấy như có gì bất thường, cô liếc xéo Hoàng Uyên:

– Con nhỏ nào vậy anh?

Trọng Nam thấy bàn tay mềm mại của Phi Phi cố tình đặt lên vai anh thân mật, liền cười:

– À! Cô ta là sếp- viá của nhà hàng, em để ý làm gì.

– Tại em thấy lạ. Hình như cô ta rất ngoan khi anh gọi.

Vị khách nước ngoài ngồi gần cười vang. Ông ta nói sỏi tiếng Việt:

– Cô Phi Phi rất là đa cảm và tinh tế nhạy cảm. Hai người lâu gặp, cứ tự do trò chuyện đi, chúng tôi bàn công việc không làm phiền đâu.

Trọng Nam tỏ ra rất ga- lăng lịch thiệp:

– Đầu có được! Chúng tôi thỉnh thoảng cũng gặp và hàng ngày gặp nhau qua mạng, qua điện thoại. Còn các ông lâu lắm mới đến, tôi phải hậu đãi chu đáo mới phải lễ.

– Anh Trọng Nam nói đúng, quý ngài đừng từ chối thiện chí của anh ấy.

– Các vị khách rất hài lòng về cung cách tiếp đãi chu đáo của anh ngay từ khi ngồi vào bàn tiệc:

– Anh chiêu đãi ở nhà, sao không đặt nhà hàng?

Trọng Nam cười to:

– Các ngài thấy tòa biệt thự này không bằng nhà hàng sao?

– Dĩ nhiên là hơn rồi. Nhưng sợ anh tổn người, tổn của.

– Chiêu đãi bạn bè là chuyện nhỏ sợ gì tổn kém. Các sếp- via được tôi tuyển chọn kỹ nên có thể phục vụ cho quý ngài đặc biệt hơn.

Phi Phi nhìn anh nửa mắt:

– Sếp- via anh chọn xinh đẹp đấy, nhưng còn quê mùa lắm anh ạ. Sao anh không nói với em, em lo cho. Họ làm sao bằng nhân viên ở nhà hàng của em chứ?

Trọng Nam cầm ly nước cam sóng sánh trao cho cô:

– Đây, em uống thử xem họ làm có tốt không rồi khen chê cũng chẳng sao!

Hoàng Uyên đứng phía sau họ bụng đầy mâm thức ăn lên. Thấy họ mãi tranh cãi cô không tiện lên tiếng, cứ đứng im chờ.

Trọng Nam thấy lâu liền gọi:

– Hoàng Uyên đâu rồi, mang thức ăn nhanh lên!

– Dạ!

Cô lên tiếng làm cả hai giật mình. Phi Phi nhú mày nhìn ra sau nói như ra lệnh:

– Cô sang phía bên kia, kéo đồ trên người tôi bây giờ!

– Em đặt mâm đằng kia rồi quay sang đây dọn bàn. Làm gì mà lơ ngơ vậy Hoàng Uyên.

– Dạ.

Hoàng Uyên nhanh tay dọn bàn tiệc lại. Cô lấy tất cả ly nước xếp vào chiếc khay. Các vị khách vẫn ngồi y một chỗ khiến Hoàng Uyên phải chồm vào trong giữa bàn định bê bình hoa đi, mấy chiếc ly trên khay bỗng ngã nghiêng. Sợ đổ vỡ Hoàng Uyên buông bình hoa trở lại bàn. Bình hoa ngã ngang.

– Ôi! Coi chừng! - Một vị kêu lên.

Sự vô tình của Trọng Nam và Phi Phi cứ chăm chú nói chuyện với nhau làm Uyên bất mãn. Nước chảy nhanh ra bàn thành dòng ướt cả vạt chiếc xườn xám của Phi Phi, lúc đó cô ta mới vội đứng lên nhảy ra khỏi chiếc ghế ngồi. Hoàng Uyên chạy vội lại cầm chiếc khăn màu trắng cúi đầu xin lỗi:

– Dạ, xin lỗi cô, tôi vô ý quá!

Phi Phi nhìn vạt áo ướt sũng nước của mình, nổi bực tức dâng trào cộng với sự ganh ghét cô sặc- via, tự dưng cô dùng đũa chọc Hoàng Uyên:

– Bộ cô không có mắt à? Hừ! Người gì mà vô ý vô tứ, sặc- via kiểu này tôi đuổi phứt. Cô xéo đi! Đền áo cho tôi đi!

Trọng Nam thật sự khó xử. Anh kéo Phi Phi, nhẹ lời::

– Cho anh xin lỗi em đi. Chỉ vì sợ ly ngã nên cô ta vô tình làm rơi lọ hoa.

Uớt áo chứ có hư đâu mà em lo.

Phi Phi thấy Hoàng Uyên cứ cúi đầu chết lặng, cô càng ghét cái lì lợm của cô gái, liền mắng tiếp:

– Biết là ướt chứ không phải rách. Nhưng anh xem cái áo này em phải chọn lựa rất lâu để mặc.

Một vệt dài ướt sũng thế này, các người xem được ư? Bán cái mạng của cô chưa đền nổi chiếc áo của tôi, cô hiểu chưa?

Bị mắng như tát nước vào mặt, Hoàng Uyên cứ đứng im chịu đựng.

Mọi người nghe ồn ào dồn cả lại xem. Vú Năm ngừng tay sang thức ăn vào đĩa bước vội về phía bàn tiệc. Phi Phi vẫn cau gắt dữ dội:

– Đó cô thấy chưa, áo quần thế này, làm sao tôi có thể ở lại tiếp tục vui chơi chứ. Cô nói đi, đừng có đực cái mặt ra đó. Làm sặc- via như cô nên nghỉ việc đi! Ngày mai, anh nên cho cô ta về nhà.

Đáng ghét! Bắn thiêu quá!

Vú Năm nắm tay Hoàng Uyên, lắc lắc:

– Con làm ướt áo quý cô hả con? Sao con vô ý quá vậy!

– Dạ, con lỡ tay mẹ ạ.

– Hừ! Lỡ tay hay cố ý? Có lẽ cô ganh tỵ với tôi nên mới nghĩ ra kế này chứ gì?

Vú Năm biết con gái lỡ tay, nhưng thấy Hoàng Uyên bị mắng, bà cũng đau lòng. Vú Năm vội đến bên Phi Phi, năn nỉ:

– Dạ thưa cô, con tôi khờ khạo bị lỡ tay, nó không có ý gì cả. Con đại cái mạng, tôi thành thật xin cô tha thứ cho nó, thương tôi già cả mà bỏ qua cho. Tôi biết ơn cô vô cùng.

Phi Phi vẫn dửng dưng:

– Bà biết gì mà xin với xỏ! Cô ta bướng bỉnh, ngay từ đầu tôi đã biết mà không tránh được. Có phải anh nuông chiều cô ta nên cô ta xem thường tôi phải không, Trọng Nam?

Nãy giờ Trọng Nam vẫn im lặng, anh không lên tiếng vì Phi Phi đang giận.

Thấy Phi Phi đồng danh mắng Hoàng Uyên, anh cũng khó chịu, nhưng sợ gặp chuyện không hay nên không xen vào. Vậy mà Phi Phi có tha đâu. Trọng Nam đứng lên làm yên lòng các vị khách:

– Các vị cứ dùng tiệc tự nhiên nha. Đêm nay, chúng ta cứ vui chơi thoải mái.

Có tiếng lao xao bàn tán:

– Chuyện gì vậy, ông chủ?

– Ôi! Chuyện phụ nữ mà có gì lớn! Uớt áo cũng om sòm. Kệ cô ta! Chúng ta khiêu vũ đi!

Mấy chàng trai hiếu kỳ tản ra. Các vị khách nước ngoài ăn uống qua loa. Phi Phi vẫn còn hậm hực, cô thanh minh với mọi người còn lại:

– Người gì mà vô ý vô tứ, làm sai mà không một lời nói để nghe, chỉ biết tro mắt ra mà nhìn, thật đáng ghét!

Một vị khách an ủi cô:

– Người đẹp mà giận sẽ bị xấu đó. Cô nên mở lòng đối với kẻ ăn người ở của Trọng Nam một

chút. Đừng làm mất mặt anh ấy!

Phi Phi vén mắt, chân cô gác chéo, đưa mắt tìm Trọng Nam:

– Tôi không làm mất mặt anh ấy. Anh ấy để bọn đây tớ làm mất mặt tôi trước còn nói gì. Các vị thấy Trọng Nam không, anh ấy không biết chọn người nên mới gây hậu quả cho người khác.

Một vị khách mời cô:

– Phi Phi nên bỏ qua đi! Chúng ta khiêu vũ, đừng làm mất vui đêm nay. Cô vẫn là trung tâm vũ trụ chứ đâu phải cô gái nhỏ bé kia.

– Anh nói thật hay, nói cho tôi khỏi buồn vì tôi biết cô gái ấy có sức quyến rũ đàn ông lắm, nhìn vào đôi mắt cô ta là anh biết ngay. Chàng trai cười:

– Cô ấy làm sao đẹp và trí thức như em. Chúng ta nhập với bọn họ mau lên!

Phi Phi nhìn xuống chiếc áo ngắn ngại:

– Đừng anh, chiếc áo bị ướt khó chịu lắm!

– Sẽ khô thôi! Kia, Trọng Nam đến. Tôi giao Phi Phi lại cho anh, giữ người cho anh mệt quá. - Vị khách vờ kêu lên rồi bỏ đi.

Trọng Nam nhẹ nhàng khoác tay cô gái:

– Anh và em nhảy một bài nha, Phi Phi.

Phi Phi nũng nịu:

– Bây giờ bỏ người một mình buồn muốn chết. Mình tìm chỗ nào tâm sự đi anh, em nhớ anh lắm!

Vừa nói, Phi Phi vừa khoác tay Trọng Nam về phía sàn nhảy. Hai người thật tình tứ bên nhau, họ bước ra sàn nhảy lướt êm trong điệu Valse trữ tình.

Hoàng Uyên ngồi buồn thiu bên đồng lý tách ngỗng ngang. Cô cảm thấy giận Trọng Nam vô cùng. Anh ta không một lời thanh minh cho cô. Có lẽ Trọng Nam sợ Phi Phi buồn nên không dám nói vì cô ta là khách quý của anh. Nhưng xem ra Phi Phi và Trọng Nam rất thân mật, có khi nào họ là gì của nhau không?

Hoàng Uyên chợt nghĩ đến thân phận nhỏ bé của mình và cô buồn thê thiết, chẳng muốn làm việc nữa.

Nhớ tới lời xỉ vả của Phi Phi, bao đôi mắt nhìn cô bị mắng mỏ, Hoàng Uyên cảm thấy xấu hổ và tự ái dâng cao làm tay chân cô bủn rủn. Cô muốn bỏ đi khỏi chỗ này ngay.

Nhưng vì công việc học hành, vì mẹ, cô đành kiên nhẫn, nhẫn nhục mặc cho cô ta xỉ vả. Lúc này Hoàng Uyên muốn khóc quá.

Mọi người đã ra piste khiêu vũ cả rồi. Hoàng Uyên buồn quá, cô chạy nhanh đến góc sân thượng khóc ngon lành. Cô yên trí nơi này không ai nhận ra mình.

– Cô ơi! Sao cô ngồi đây khóc một mình vậy. Ai ăn hiếp cô phải không?

Nghe tiếng hơi thật nhẹ nhàng gần bên Hoàng Uyên vội nín khóc. Cô len lén nhìn lên.

– Cô ơi! Cô có sao không?

Hoàng Uyên đáp nhỏ vẻ lo lắng:

– Ông là ai, sao không vào trong đó vui chơi? Tôi không có gì. Ông đi đi!

– Sao cô đuổi tôi? Chỗ này là chỗ của tôi đang ngắm các vì sao trên trời. Nếu không tin, cô cứ lại đây xem. Biết đâu xem các vì sao kia, cô sẽ bớt buồn hơn.

Hoàng Uyên cố nhìn trong bóng tối. Đúng là anh chàng đang dùng một cái máy và nhìn lên bầu trời đêm đen kịt có muôn vạn vì sao nhỏ bé nhấp nháy phía trời xa.

Cô cảnh giác từ từ, bước về phía đó.

– Cô khéo kéo dụng rơi chiếc kính viễn vọng của tôi nha.

– Anh là ai, sao lại vào đây quan sát bầu trời? Anh có phải là khách của Trọng Nam không?

– Cô ơi! Tôi nghe tiếng nói của cô giống một người, một người con gái mà tôi quen biết.

– Giống lắm à? Cô ấy ở đâu?

– Tôi không biết.

Vẫn trong bóng tối, Hoàng Uyên ngờ ngợ khi nghe giọng người đàn ông quá đỗi nhẹ nhàng.

– Anh chưa trả lời tôi. Có phải anh là vị khách đến xem triển lãm tranh của ông Trọng Nam không?

– Đúng vậy? Tôi đi với bạn, và họ đang vui chơi trong kia. Tôi không thích nhảy nhót nên ra đây

một mình không ngờ lại gặp cô. Có lẽ chúng ta có duyên hay là đồng cảnh ngộ.

Hoàng Uyên giờ đã nghe rõ giọng nói của anh chàng, cô ngạc nhiên quá.

Không lẽ là Ansaki. Cô ráng nhìn kỹ anh chàng.

– Anh có đèn pin không?

– Có!

Vừa nói chàng trai vừa bấm vào đế kính, ngọn đèn đỏ soi rõ mặt anh ta.

Hoàng Uyên kêu lên:

– Ôi! Anh Ansaki phải không?

– Ủa! Sao cô biết tên tôi? Có phải cô là Hoàng Uyên, người mẫu của báo quảng cáo của chúng tôi không?

– Hoàng Uyên đây. Không ngờ chúng ta lại gặp nhau nơi này, lạ nhỉ.

Ansaki mỉm cười:

– Có lẽ là duyên số cũng nên. Sao trông cô buồn thế? Có chuyện gì mà cô tức tưởi như thế?

– Chuyện gia đình anh à! Chúng ta nói chuyện gì vui đi, đừng nhắc đến chuyện ấy nữa, em không thích.

Giọng Ansaki trầm ấm hẳn:

– Thực ra, trên đời ai cũng có nỗi buồn riêng, cái quan trọng là mình biết vượt qua nỗi buồn để vui sống, cô nhỉ?

– Đúng, anh ạ. Em phải vượt qua để vui mà sống chứ. Nhưng có khi cần phải có người tiếp sức mình mới đủ can đảm ... đi tới.

Hoàng Uyên thật lòng tâm sự với Ansaki. Ansaki cũng thích tiếp chuyện với cô:

Cô muốn ai tiếp sức cho mình? Tôi nghĩ tôi có thể giúp cô, chỉ sợ cô từ chối làm tôi ê mặt thôi.

– Cảm ơn anh, tôi tự lo cho bản thân mình được mà. Bao giờ cần người trợ sức, tôi sẽ nhờ anh ngay. Lúc đó anh không được từ chối nha.

Ansaki cười nhẹ, trong bóng đêm cô vẫn nhận thấy khuôn mặt sáng tươi của anh.

– Rất hân hạnh. Tôi đâu dám từ chối một cô gái xinh đẹp, ngoan hiền như thế chứ.

– Anh quá khen. Còn tôi đâu, có xứng đáng.

Ansaki tỏ vẻ quan tâm cô, anh tế nhị hỏi han, trao đổi với Hoàng Uyên từng ý, từng lời. Cô cũng thật thà kể về mình cho anh nghe.

– Lần trước gặp cô, tôi không kịp hỏi địa chỉ, thật là thất kính, mong cô bỏ qua.

– Dạ, đâu ai bắt lỗi phải gì anh!

– Cô thích tranh lắm phải không? - Ansaki gợi chuyện.

– Bọn em là họa sĩ, dĩ nhiên rất thích mới chọn nghề này.

– Ra thế! Tranh cô yêu nhất là trường phái nào.

– Các trường phái khác nhau về cách thể hiện, mỗi trường phái có cái đẹp khác nhau. Thật tình, được học kỹ bộ môn em thấy trường phái nào cũng phải thần phục, huống chi chúng em phải học tập và nghiên cứu nhiều về họ. Còn anh?

– Tôi đang nghiên cứu về trường phái lập thể. Tôi rất thích cách vẽ ấy. Lúc nào rảnh, cô giúp tôi tìm hiểu về mỹ thuật được không?

– Dĩ nhiên là được rồi. Chỉ sợ anh ngại, không đến.

Ansaki cười vui vẻ:

– Đến chứ! Cô mời thì tôi phải đến, ai nỡ phụ lòng bạn bè.

– Anh Ansaki nè! Thật ra, anh đang làm gì mà phải sang tận Việt Nam? Xa xôi cách trở quê hương, anh không nhớ sao?

Ansaki ngược nhìn bầu trời đêm thăm thẳm đầy sao, im lặng. Chốc sau, anh mới thông thả trả lời:

– Cô có thấy những vì sao trên kia không, nó giống như mỗi con người chúng ta, có ngôi sao đời đời liên tục, có ngôi lại ở yên một chỗ. Cô nghĩ xem tôi giống loại nào đây.

Hoàng Uyên nghe anh triết lý thật hay, cô cười trong veo:

– Anh thay đổi không gian làm việc hay thích thay đổi về mặt nào nữa?

– Cô định hỏi tôi mặt nào? Có phải tình cảm không?

– Dạ. - Hoàng Uyên khẽ gật đầu.

Giọng anh trầm trầm:

– Điều này tôi chưa nghĩ đến. Nhưng có lẽ tôi sẽ không thay đổi khi yêu người nào đó và quyết tâm theo đuổi đến cùng. Còn cô thế nào?

Hoàng Uyên chép miệng thở dài:

– Tình cảm có ai muốn thay đổi. Nhưng lỡ anh yêu người ấy mà người ấy lại không hay biết, họ như con bướm nhón nhờ để mình cô độc mãi với khối tình đau khổ, liệu mình có nên thay đổi không anh?

Lúc này Ansaki lắng nghe từng lời của cô và anh đã hiểu vì sao cô nàng khóc. Anh từ tốn khuyên:

Thứ tình cảm mà cô vừa nói là tình yêu đơn phương, cô không nên giữ lại làm gì. Bởi càng ôm ấp trong lòng càng đau khổ khi người ta có hiểu mình đâu.

Loại người ấy thật vô tình. Tôi có được người yêu như cô, tôi trân trọng và hạnh phúc biết mấy.

– Thật không anh?

– Thật.

– Chỉ tiếc đó là giả thiết mà thôi. Chúng ta làm gì có chuyện yêu thương nhau chứ.

– Cũng có thể.

Cả hai cùng cười. Hoàng Uyên nghĩ là anh đùa cho cô vui nên không bắt bẻ gì.

Được nói chuyện tiếp xúc với Ansaki nỗi buồn của cô vơi đi, Hoàng Uyên cảm thấy bớt tủi thân vì chuyện lúc nãy.

– Có phải có người đối xử tệ với cô không?

– Vâng!

– Một chàng trai? - Anh đoán thứ.

– Không phải.

– Vậy thì một cô gái?

– Cũng không.

– Có lẽ tôi phải đi học thêm khoa tâm lý thì mới đoán trúng. Cô có thấy tôi dở tệ không?

– Anh không dở tệ, bởi vì làm sao anh hiểu hết chuyện đời. Tất cả xảy ra như giấc mơ, khó đoán nổi sự kết thúc. Ngay cả em còn không hiểu.

– Vậy cô kể cho tôi nghe chuyện buồn của cô đi? Người ta bảo có người thông cảm, nỗi buồn sẽ vơi đi, niềm vui được nhân gấp bội, cô không nhớ câu danh ngôn ấy sao?

– Biết vậy, nhưng liệu anh có giúp được em chút gì không?

– Nếu cô xem tôi là bạn, một người bạn mới quen nhưng rất chân tình.

– Dĩ nhiên là em xem anh là bạn ngay từ lúc gặp ở chỗ hội thi nấu cơm. Hôm ấy biết mặt mình dính lọ, em nghĩ anh chơi trát và hứa với lòng khi gặp lại sẽ cho anh biết tay.

– Và cô đã không phục thù tôi như lời cô hứa với lòng, vì tôi đâu có đối xử tệ với một người mình có ấn tượng chứ, đúng không?

– Anh Ansaki này? Ngoài nghề nhiếp ảnh, anh còn làm gì nữa không?

Ansaki thật thà:

– Tôi không làm nghề nhiếp ảnh mà đang nghiên cứu về đề tài văn hóa phương Đông. Lúc nào đó tôi sẽ trở về Nhật, cô ạ. Nhiếp ảnh là phương tiện để tôi nghiên cứu mà thôi.

– À! Thì ra anh đến Việt Nam làm việc chứ không phải ngao du sơn thủy.

Em cứ nghĩ anh là mấy công tử phong lưu ...

Hoàng Uyên dừng lời. Có lẽ vì ghét Trọng Nam nên cô định vợ cả năm.

Ansaki hỏi thêm:

– Sao cô không tiếp đi! Công tử nhà giàu thì xấu à? Nếu họ biết sử dụng đồng tiền của mình vào những việc chính đáng, tôi nghĩ họ lý tưởng lắm chứ.

Hoàng Uyên gật gù:

– Thật ra, em không có ý ấy. Vì nghèo khổ thường bị người ta khinh khi, em đã từng như vậy. Anh có biết cảm nghĩ của em khi bị họ xem thường như thế nào không?

– Dĩ nhiên là rất khó chịu. Và cô đã khóc à.

– Anh ... sao anh biết?

Hoàng Uyên rất ngạc nhiên khi Ansaki hiểu mình.

– Cô không nên buồn chuyện vớ vẩn ấy. Nói như cô, hãy xem nó như một giấc mơ, một cơn ác

mộng cũng được, nhưng nó trôi nhanh vào quá khứ không để lại dấu vết gì. Từ đó cô sẽ vui hơn, giúp ta sống và làm việc.

Ansaki rất thâm thúy khuyên cô nhiều điều mà Trọng Nam không hề có.

Hoàng Uyên từ chỗ có ấn tượng tốt về anh chuyển sang thích nói chuyện với anh hơn.

Hai người cứ đứng trời đêm mà nói chuyện. Câu chuyện mỗi lúc một sôi nổi hơn. Ansaki trao đổi với cô về phong tục, tranh ảnh và ẩm thực Việt Nam ...

Những đề tài mà anh đáng nghiên cứu, rất am hiểu và thành thạo về bề mặt, còn nghiên cứu sâu anh phải hỏi Hoàng Uyên. Cô giới thiệu với anh những nhà hàng đặc sản Việt Nam, Ansaki mê mải lắng nghe. Nói chuyện với Ansaki, Hoàng Uyên vui đi niềm vui tận đáy lòng. Thì ra, bên cạnh cô cũng có ít ra một người bạn biết thông cảm.

Ansaki mời cô một cách bất ngờ:

– Hoàng Uyên! Cô rất giỏi về chuyên môn, biết nấu nướng giỏi lại sành về tranh, biết nhiều phong tục quê hương mình, cô có thể giúp tôi không?

Hoàng Uyên cười vui vẻ:

– Chuyện nhỏ! Chuyện gì biết, em giúp anh ngay. Cái nào không biết, em sẽ nhờ bạn. Bạn bè em nhiều người hiểu biết hơn em nhiều.

– Tốt quá! Không ngờ tôi gặp hên.

– Anh đừng khen vội. Con nhỏ bạn em sẽ ganh tỵ cho mà xem. Ansaki! Anh chưa có người yêu hay là để em giới thiệu cho anh một thư ký riêng. Bắc nhịp cầu Việt Nhật, chúng ta sẽ thân thiện hơn.

Ansaki kêu lên:

– Ôi! Nếu được như vậy tốt quá!

Hoàng Uyên đùa tiếp:

– Điều kiện của anh là gì?

– Tình cảm không thay đổi.

– Còn ngoại hình?

– Tùy cô chọn.

– Dễ vậy sao?

– Tôi dễ lắm! Nếu không vừa ý thì dừng lại làm bạn cũng được. Người đó cần xinh đẹp một chút, dễ coi một chút, mẹ tôi hơi khó tính.

– À, ra vậy! Mẹ anh là mẫu người thế nào?

Ansaki phác một cử chỉ khó hiểu:

– Lúc nào sang Nhật, tôi giới thiệu với cô, cô sẽ hiểu ngay. Còn bây giờ thì khó nói lắm.

Cả hai lại cười vang trong góc tối của sân thượng. Ansaki chỉ lên bầu trời, anh nói nhỏ:

– Hoàng Uyên có nghĩ là mỗi con người là một vì sao xa, đến chu kỳ nào đó chúng lại xích lại gần nhau. Những người yêu nhau cũng thế.

– Anh giàu trí tưởng tượng quá, Ansaki.

– Đầu bằng cô họa sĩ lúc nào cũng để tâm hồn mình bay bổng, đúng không?

– Tùy người anh ạ. Người thích hiện thực hay lãng mạn mà tâm hồn thay đổi liên tục.

– Cô thích loại tranh nào?

– Chút chút lãng mạn, anh ạ.

– Còn ẩm thực, cô cũng khéo léo. Vậy món ăn thế nào mới ngon hờ cô?

Ansaki chuyển sang các món ăn Việt Nam, Hoàng Uyên cười lúng liếng:

– Hôm nào rảnh, em sẽ đưa anh đi thưởng thức các món ăn của dân tộc.

Ngon lắm, nhưng không hiểu anh có hợp khẩu vị không. Nếu anh thích, bọn em sẽ chiêu đãi anh miễn phí.

– Các cô tốt quá!

Ansaki bấm đèn pin nhỏ xíu trong tay xem đồng hồ:

– Đã hơn 10 giờ đêm rồi. Cô về nhà mình chứ?

– Dạ, em làm công ở đây. Nhà em ở bên dưới. Còn anh, sao chưa về, muộn rồi?

– À! Tôi đi với mấy người bạn, họ còn mãi vui chơi, có lẽ khuya mới về.

– Anh cũng là khách mời của Trọng Nam?

Ansaki cười vì Hoàng Uyên hỏi lại anh câu này lần nữa. Anh không trả lời mà hỏi lại cô:

– Cô và Trọng Nam có quan hệ gì? Một họa sĩ nổi tiếng ở thành phố, anh ấy có quan hệ rất rộng, chúng tôi là thành viên của Hội Văn hóa Việt Nhật nên rất muốn đến làm quen và học tập.

Sợ Ansaki hiểu lầm, Hoàng Uyên lắc đầu:

– Em và anh ta là thầy trò.

– Vậy thì tốt rồi, có một thầy giỏi, trò sẽ giỏi theo.

Hoàng Uyên vuốt lại mái tóc bị gió đùa phát vào mặt Ansaki. Mùi hương con gái thoang thoảng trong không gian ngan ngát. Ansaki muốn nhìn rõ cô hơn:

– Chúng ta lại bàn ngồi nói chuyện nha!

Hoàng Uyên từ chối lời đề nghị của anh:

– Thôi, khuya rồi, em vào dọn dẹp đây. Anh vào bàn ngồi nghỉ, tự nhiên đi.

Nếu Trọng Nam biết anh đứng đây, anh ấy phiền em chết.

Ansaki dường như tiếc nuối cuộc gặp gỡ, anh ngần ngừ:

– Hôm nào cô cũng làm đến khuya sao? Thật là vất vả. Sao cô không tìm việc khác?

Không ngờ Hoàng Uyên chỉ cười:

– Em chỉ phụ mẹ em đỡ vất vả, kiếm tiền thêm để tự đi học. Số em nó như thế mà anh, quen rồi.

Ansaki tự nhiên thấy tội nghiệp cô gái hiền thực, ham học mà nghèo này.

Anh đề nghị Hoàng Uyên:

– Em có thể tìm việc ở nhiều nơi phù hợp với nghề nghiệp của mình. Tôi sẽ giới thiệu cho cô một chỗ, không biết cô nhận không?

Hoàng Uyên vui mừng ra mặt:

– Cảm ơn anh, em sẽ suy nghĩ lại.

Ansaki thu dọn chiếc kính viễn vọng vào chiếc ba lô con làm Hoàng Uyên ngạc nhiên.

– Có phải em làm phiền cuộc quan sát của anh không? Xin lỗi anh nha. Hẹn hôm nào sẽ gặp lại!

Vú Năm chạy lên sân thượng đáng vẻ bồn chồn. Hoàng Uyên biết mẹ đang tìm cô, cô liền khéo léo chào Ansaki:

– Có lẽ mọi người đang tìm em. Ở đây không tiện, hẹn gặp lại anh nha, Ansaki.

– Chào cô, hẹn gặp lại. À quên! Cô cầm lấy giấy mời này, tuần sau nhớ đến Đại sứ quán Nhật Bản tại thành phố Hồ Chí Minh để cùng dự hội thảo về Văn hóa phương Đông nhé. Tôi hy vọng cô không từ chối.

Hoàng Uyên đứng lại, Ansaki cầm nhẹ tay cô đưa lên và anh đặt một cách trân trọng tờ giấy mời vào tay cô. Hoàng Uyên tự nhiên cầm lấy. Cô hơi bối rối vì lời mời của anh, một hội thảo quan trọng và cô được vinh dự tham gia.

Hoàng Uyên bước nhanh về phía dãy bàn đang rực rỡ ánh sáng. Ansaki với theo bằng một tràng tiếng Nhật:

– Nhớ đến, tôi chờ nha!

Hoàng Uyên mỉm cười một mình.

Mẹ cô quay lại, bà nhìn cô không, chớp mắt:

– Bây giờ con ở đâu, mẹ tìm không thấy. Mẹ lo ...

Vú Năm bỏ dở câu nói nhìn Hoàng Uyên đang lúi húi làm việc giúp mẹ. Cô nhét tấm thiệp mời vào túi áo và lặng thinh. Vú Năm ngạc nhiên:

– Con buồn chuyện ấy phải không? Người ta có quyền thế muốn nói gì mà chẳng được. Đừng để ý lời mạt sát của họ, con à.

Hoàng Uyên sợ mẹ buồn, thở hắt ra một cái, chép miệng giọng buồn ngủ:

– Con đâu có buồn ... buồn ngủ thì có!

Vú Năm an tâm vì Hoàng Uyên rất ít giận ai. Cỗ lễ tính tình ấy khiến Hoàng Uyên trẻ trung, vui nhộn dễ hòa đồng. Bà đâu biết Hoàng Uyên đã lớn và cô rất tự ái, nhất là bị một phụ nữ mắng mình trước đám thực khách, đáng buồn lắm chứ. Mẹ cô không hiểu nổi cô đâu. Cô thấy nỗi buồn lại dâng lên lớp lớp.

Hoàng Uyên muốn dọn dẹp thật nhanh những miếng bánh, thức ăn thừa mứa lẫn mùi rượu Tây, rượu nho làm cô lợm giọng. Đầu óc Hoàng Uyên choáng váng. Đôi mắt muốn díp lại. Một chiếc ly lại rơi xuống nền khô khốc vỡ tan.

Hoàng Uyên giật mình choàng tỉnh. Vú Năm vội vã cùng cô nhặt hết mảnh vỡ.

Trong cô, nỗi lo sợ về một sự đổ vỡ nào đó dâng lên làm cô sợ hãi. Vú Năm cứ im lặng không nói lời nào. Bà nhìn quanh. Mọi người đã tản đi cả. Chỉ còn vú Năm với cô con gái tâm hồn đang bất ổn và bầu trời đêm vây quanh họ, mỗi lúc một dày hơn.

Vú Năm đâu rồi, vú Năm?

– Dạ! - Vú Năm dạ lớn tiếng.

– Làm cái gì nằng nôi lên tới đầu ngọn cây vẫn chưa mang điểm tâm lên hở?

Giọng bà Trâm Anh nghe sang sảng trong phòng khách làm vú giật mình cuống quýt. Vú vội vàng mang các món điểm tâm bày lên bàn. Bà Trâm Anh mới về tới nhà cùng với những vị khách nước ngoài, nên rất khó tính, lại rất cầu kỳ về mọi thứ. Từ cách trang trí nội thất, món ăn và cách ăn mặc, bà cũng khác người.

Tay đeo vòng vàng đỏ chói, bà nhìn vào bàn ăn, hơi nhúu đôi mày kẻ chì đậm như con tằm vắt ngang, vẻ không hài lòng lắm.

– Này, lần sau nhớ dọn đầy đủ món một chút. Trọng Nam đưa tiền bà mua không đủ sao?

– Dạ, không ạ. - Vú Năm cúi đầu.

– Giọng bà nhẹ hơn một chút:

– Gọi Trọng Nam xuống tôi bảo?

– Dạ, đêm qua uống hơi say nên cậu ấy chưa dậy.

Bà đứng lên đảo mắt một vòng:

– Hừ! Nhà thì to rộng, người làm thì chỉ có vài người, làm việc sơ sài, không sạch sẽ gì cả. Bà tìm thêm cho tôi vài người phụ bếp, chăm sóc nhà cửa giúp bà.

– Dạ có Hoàng Uyên giúp tôi, thưa bà chủ.

Cầm tách trà nóng, bà Trâm Anh ngồi gác chéo đôi chân trên bộ xa- lông cát giọng khó chịu:

– Bà nhắc Hoàng Uyên, tôi mới nhớ. Con gái gì mà vô ý vô tứ quá.

Vú Năm cúi đầu xin lỗi:

Thưa bà chủ, nó không cố ý đâu ạ.

Bà Trâm Anh không nhìn vú Năm, chép miệng giọng mỉa mai:

– May mà nó không cố ý, nếu nó cố ý có lẽ chết người ta rồi.

– Dạ thưa bà chủ, cháu còn khờ lắm ạ.

– Sao bà cứ bênh vực Hoàng Uyên mãi thế. Bà có biết chiều con quá nó sinh hư không. Thôi, mau lo công việc đi, làm thêm vài món nữa. Bạn bè Trọng Nam Đông lắm.

Vú Năm vâng dạ lú lú đi ra. Lòng bà không vui vì bà chủ Trâm Anh khó tính. Trọng Nam cũng giống tính bà, người sang trọng kiêu cách, xem thường người nghèo. Nhưng Trọng Nam thì tỏ ra hào phóng với người dưới hơn. Cậu ta tặng quà cho Hoàng Uyên và cả bà nữa. Vú Năm rất sợ một điều mà bà không dám nói. Bà lo lắng. Lòng dạ trai nhà giàu như nhau, cậu Trọng Nam không ngoài số ấy. Bạn bè cậu ấy nhiều đến nỗi bà không nhớ hết, vậy mà cậu ta bám theo Hoàng Uyên để làm gì? Hay cậu là trường hợp ngoại lệ. Vú Năm mãi suy nghĩ, bà thái thối thái cả vào tay đau điếng.

Chảy máu, vú Năm chạy về căn nhà kho của mình tìm mảnh băng buột lại.

Sáng nay chủ nhật, Hoàng Uyên thường ngủ nướng hơn mọi ngày. Và lại, đêm qua dọn dẹp đến khuya làm sao cô bé dậy sớm nổi.

Hoàng Uyên lăn qua lăn lại trên giường, mắt nhắm nghiền. Gối chăn bị cô vo tròn lại trùm kín đầu.

Vú Năm vẫn chưa tìm được mảnh vải nào để buột ngón tay. Bà lắc đầu tội nghiệp cho Hoàng Uyên vất vả lại buồn nữa. Vú Năm thù người ra.

Chợt bà Trâm Anh bước vào khu nhà kho, gõ cửa thật mạnh gọi to:

– Vú Năm! Vú Năm đâu!

Cả hai mẹ con đều giật mình. Hoàng Uyên đành nằm yên trong mùng, mặc cho vú Năm tiếp bà chủ.

– Dạ thưa bà, tôi đây ạ.

– Bà làm gì mà bảo làm có mấy món lại đi mất biệt. Chà! Sung sướng quá!

Người làm công đến giờ này còn ngủ, chủ dậy từ khuya. Hay là bà muốn về nhà ngủ cho đỡ mệt.

– Dạ thưa bà, tôi về gọi ...

Bà Trâm Anh cướp lời:

– Gọi con gái cung phải không? Đúng là mẹ nào con nấy. Bà không biết dạy con nên tôi không thể trách bà.

– Bà chủ quá lời! Hoàng Uyên đêm qua thức quá khuya nên hôm nay chưa dậy nổi. Và lại, công

việc tôi đã lo xong cả. Bà và cậu đừng để tâm cho mệt, tôi không thể để bà và cậu mất mặt với khách đâu.

Bà Trâm Anh tự dưng nổi cáu:

– Vú bảo là không để cho tôi và Trọng Nam mất mặt à? Tốt! Nó mà làm được không vậy bà? Bà có tin chúng tôi đuổi cổ mẹ con các người ra khỏi đây không? Bà xem đi, bà và con nhỏ này làm được gì chứ.

Nghe bà chủ mắng mẹ, Hoàng Uyên muốn bật dậy mà bênh cho mẹ. Bà Trâm Anh thật vô lý. Tự dưng sao bà klem chuyện nhỉ?

Nhưng cô vẫn nằm im, vì nếu bà ấy thấy khuôn mặt ngái ngủ của cô không chừng bão nổi lên bất ngờ, khó mà đỡ được.

Vú Năm lí nhí đáp:

– Thưa bà chủ, chúng tôi không có ý ạ. Để tôi gọi Hoàng Uyên dậy, nó lên phụ tôi ngay.

Bà Trâm Anh cười khẩy liếc về phía Hoàng Uyên, nói giọng khinh thường:

– Tôi không tin bà dạy được con bé này có ý tứ. Khách vào nhà cả buổi mà vẫn nằm ngủ tơ hớ ra đó, hèn gì mà đàn ông chả thích.

Xin bà đừng nặng lời với Hoàng Uyên. Bà chủ có trách thì trách tôi đi.

Vú Năm cất giọng van xin làm bà Trâm Anh càng giận thêm. Nét mặt bà đánh lại:

– Gọi nó dậy cho tôi xem!

Vú Năm đành vỗ nhẹ vào người Hoàng Uyên:

– Dậy đi con, có bà chủ đến!

Hoàng Uyên đành tung chăn ra. Cô vuốt nhanh mái tóc cho ngay ngắn rồi gật đầu chào bà chủ, bước vội ra phía sau.

Bà Trâm Anh quay chỗ khác không muốn nhìn bộ mặt còn ngái ngủ của cô:

– Hừ! Con gái mà ngủ trưa, ngủ nướng làm nên tích sự gì. Giờ này mấy giờ rồi?

Hoàng Uyên trở lên trong bộ mặt tươi tỉnh, cô cúi đầu chờ lệnh:

– Dạ thưa bà, đêm qua cháu bận dọn dẹp nên ...

– Nên bây giờ cô ngủ bù phải không? Cô còn dám nói với tôi cái giọng ấy sao. Đúng là mẹ nào con nấy. Mẹ con cô muốn làm cho tôi tức chết phải không?

Vú Năm vội vàng đỡ lời bà:

– Dạ, xin bà chủ đừng giận mà ảnh hưởng đến sức khỏe. Mẹ con tôi không dám làm phiền bà.

Không ngờ bà Trâm Anh vẫn lớn giọng chê bai:

– Mọi người nói mà tôi đâu có tin. Hôm nay tôi đích thân đến đây để tìm hiểu xem có đúng sự thật không? Thật không ngờ!

Hoàng Uyên và vú Năm nhìn nhau không hiểu. Tai vạ gì đến với họ đây. Hai mẹ con vô cùng lo lắng chờ đợi.

– Thưa, chúng tôi đâu có làm gì?

Bà Trâm Anh đổi giọng cười cợt, bà chanh chua hơn:

– Hừ! Không có ... sao tự dưng các người lại chối. Đây, lắng tai mà nghe!

– Dạ!

– Bà đúng là không biết dạy con, cô ta làm gì khiến cho Phi Phi, bạn bè của Trọng Nam kém vui. Sáng nay gặp ta, cô ấy đòi chia tay Trọng Nam. Cô đi mà năn nỉ.

Thì ra là chuyện của Phi Phi. Vú Năm lắc đầu Hoàng Uyên thờ hắt ra. Cô năn nỉ bà chủ:

– Thưa bà chủ, con không cố ý chỉ vì con sợ bề mớ ly tách nên lỡ đổ ướt áo chị Phi Phi, con đã nhận lỗi rồi.

– Cô có tư cách sao? Con gái gì không có ý tứ, làm đầu đổ đó, hư bột hư đường cả, cô hiểu chưa?

Hoàng Uyên cúi đầu chịu lỗi.

– Cô có đến mà lạy lục xin Phi Phi tha cho còn mặc may ...

Thấy Hoàng Uyên vì chuyện này mà bị xúc phạm, vú Năm đỡ lời bà chủ:

– Xin bà chủ bớt buồn! Hoàng Uyên và tôi đã xin lỗi cô ta và cậu Trọng Nam rồi ạ.

Bỗng bà Trâm Anh lớn tiếng hơn, giọng bà mĩa mai cay độc, bà nhìn xoáy vào Hoàng Uyên đứng ở góc nhà:

Mấy người tưởng khi vô ý làm lỗi rồi cứ vài ba lời xin lỗi là làm cho người ta nguôi giận ư?

Chuyện này không dễ vậy đâu. Có phải con nhỏ này muốn dùng sắc đẹp để quyến rũ Trọng Nam không? Hèn gì Trọng Nam không dám nói gì trước mặt vợ sắp cưới của nó. Bây giờ Phi Phi không muốn đến dự bữa tiệc do tôi chiêu đãi, thứ hỏi các người có muốn xin lỗi cũng không ích gì cả.

Hoàng Uyên nghe bà Trâm Anh nói Phi Phi là vợ sắp cưới của Trọng Nam thì mặt mày cô xanh mét, cô tựa vào gốc cột cho khỏi ngã, miệng lắp bắp, mắt mở tròn kinh ngạc:

– Bà chủ bà nói Phi Phi là vợ sắp cưới của cậu Trọng Nam à? Chúng tôi không biết, xin bà thứ lỗi.

Vú Năm lại xin lỗi bà lần nữa. Vẫn không rời khuôn mặt tái xanh của Hoàng Uyên, bà Trâm Anh nói nhỏ hơn, giọng điệu vẫn chanh chua:

– Chưa biết thì làm cho người ta giận. Bây giờ biết rồi mau sửa soạn lên hầu Phi Phi đi. Kẻo tôi không tha cho cô đâu, nếu cô còn cô tình làm lỗi một lần nữa. Nói chuyện với các người mệt hơi quá. Lên nhanh nghe chưa! Đừng để mọi người chờ, tôi không khách sáo với hai mẹ con bà đó!

Hoàng Uyên gần như khụy xuống khi bà Trâm Anh đi ra. Vú Năm kêu lên:

– Hoàng Uyên! Con làm sao vậy?

Hoàng Uyên chạy nhanh vào phòng đóng cửa lại khóc òa lên. Trọng Nam đã có vợ mà cô nào hay biết. Sự thật quá phũ phàng. bấy lâu Hoàng Uyên dệt mộng vàng của mình bằng sợi tơ tình ái mong manh. Lưới tình cô dệt đã đứt bung rồi ra, cô đau khổ, tuyệt vọng vô cùng. Hoàng Uyên không ngờ cô đang xây lâu đài tình ái trên bãi cát mịn màng. Giờ sụp đổ, cô bàng hoàng, chơi vơi giữa đại dương mênh mông không gì bám víu, chờ che. Mẹ cô cảnh báo đúng vậy mà cô không nghe.

Trọng Nam ơi! Anh tệ thế ư? Nếu không yêu cô sao anh lại hứa hẹn. Hôm qua anh còn cho cô một nụ hôn ngọt ngào, chất ngất. Những món quà anh tặng cô thật ra là gì?

Hoàng Uyên quệt ngang mi mắt. Cô tìm những thứ Trọng Nam trao cho cô đặt cạnh nhau trên bàn nhìn nó mà nghe hồn tái tê, day dứt. Đây là bộ quần áo khá đắt tiền anh tặng cô trong ngày hội Văn hóa Việt Nhật để cô dự thi vì cô không có quần áo đẹp. Hoàng Uyên như cô Tấm ngày xưa nghèo khổ được một hoàng tử yêu chiều. Cô sung sướng, hạnh phúc trong niềm vui ảo tưởng kéo dài.

Thật ra, hoàng tử ấy chỉ yêu những nàng công chúa xinh đẹp. Còn cô chỉ là dân thường làm gì mà mơ tới chứ. Cô không có quyền.

Cô không thể trách Trọng Nam. Có lẽ Trọng Nam xúc động trước hoàn cảnh của cô chăng? Chiếc nơ kẹp tóc màu xanh ngọc giúp cô điệu dàng trước đám bạn. Nhỏ Nhã Yến chẳng thường khinh ghét cô đó sao? Làm thế nào Trọng Nam lại biết sở thích của cô nếu anh không để tâm đến. Trọng Nam luôn tặng cho Hoàng Uyên những món quà hợp ý cô. Anh là nhà tâm lý sành sỏi hay vì lòng yêu thương chân thành xuất phát từ trái tim mà ra?

Lại có chiếc nhẫn đính hạt màu xanh ngọc bích nhỏ nhắn dễ thương trong ngày sinh nhật cô, Hoàng Uyên nào quên. Một hộp bút màu, cọ vẽ, bút chì Trọng Nam tặng cô ngày lễ 30- 4 vẫn còn đó.

Hoàng Uyên lục tìm các kỷ vật và mân mê từng kỷ niệm mà cô có được trong những lần đi chơi, picnic vui vẻ. Đây là ống tiêu, Trọng Nam tặng cô trên đồi Mộng Mơ Đà Lạt khi cả nhóm đi về cảnh ngoài trời. Cảnh núi rừng Đà Lạt mênh mông, quanh vắng buổi hoàng hôn. Bức tranh Hoàng Uyên vẫn còn giữ.

Tại sao cô vẽ cảnh ấy lại buồn thế? Đến bây giờ Hoàng Uyên mới hiểu được tâm trạng của mình. Thật ra, trong cái vui nhộn hào hứng của các bạn, Hoàng Uyên vẫn luôn cô đơn. Cô chỉ hạnh phúc thật sự khi được Trọng Nam chở che, chiều chuộng. Lúc bấy giờ, cô thấy lòng mình vui lắm, tưởng chừng như mình cũng có một người thân mà nũng nịu, vùi vĩnh. Và Trọng Nam đã cho cô nhiều thứ.

Cảnh Đà Lạt hoàng hôn, bức tranh có hồn được thầy Trọng Nam khen.

Hoàng Uyên phồng mũi to. Hôm ấy, Hoàng Uyên chọn một góc cảnh để vẽ, góc ấy rất vắng. Các bạn thích vui nên chọn mé đồi bên kia.

– Nếu em điểm vào bên cây thông đơn này một cô gái đứng ngắm hoàng hôn sẽ hay hơn.

Hoàng Uyên reo lên:

– Vậy mà em không nghĩ ra. Cảm ơn anh. Nhưng không có người mẫu làm sao vẽ?

– Cứ tưởng tượng đi, thử xem! Hay là em vẽ một đôi nam nữ ngồi ngắm hồ nước mênh mông ... cảnh sẽ đỡ quanh hiu.

Hoàng Uyên buông bút, giậm chân:

– Em không chịu đâu. Cảnh này hơi buồn, nếu vẽ người vào cảnh sẽ thay đổi.

Anh góp ý không chừng một lát em vẽ thành cái chợ trên miền rừng núi thì khổ đó.

Trọng Nam cười tình tứ:

– Em thích buồn ư? Hai người không vui hơn à? Hay là anh đi cho em yên tĩnh vẽ nhé!

Trọng Nam dợm bước đi, Hoàng Uyên vội kêu lên:

– Ồ ... anh đừng đi! Hãy ở lại đây chờ em dọn lại cùng về với!

– Em sợ ma nữ à?

– Anh nói bậy bạ quá! Chỗ rừng thiêng nước độc, nghe ghê rợn, ớn lạnh lắm.

Trọng Nam cười to. Anh cầm ống tiêu trong tay đặt lên tay cô, nhẹ nhàng:

– Đây, đưa với em một chút để thư giãn. Cho em đó. Thích không?

Hoàng Uyên chớp rèm mi xinh xắn động:

– Sao anh lại tặng em?

Trọng Nam như cố ý không trả lời câu hỏi của cô mà lại hỏi ý khác:

– Nhưng em có thích không thì bảo?

– Dĩ nhiên là thích. Có điều anh tốn tiền với em nhiều quá, em ngại.

Trọng Nam cười dễ dãi. Anh nắm bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của cô bóp nhẹ nhẹ. Hoàng Uyên để yên tong tay anh, lòng bừng rộn rã.

– Chúng ta là anh em, em đừng khách sáo mà anh buồn. Giúp em, làm em vui là nhiệm vụ của anh. Đừng buồn nữa nha cô bé!

Đôi mắt anh nhìn cô rực lửa yêu thương. Hoàng Uyên không chịu nổi cái nhìn ấy, cô muốn anh nói với cô điều gì khác hơn, tiếng yêu thương mật ngọt chẳng hạn, nhưng Trọng Nam chẳng mở lời. Hoàng Uyên ôm mãi ước mơ dài theo năm tháng cùng số quà chồng chất, cô mãi xây lâu đài tình ái trên cát ...

Bây giờ Trọng Nam đã có Phi Phi. Sao anh ấy lại có thể yêu một cô gái ngoa ngoắt đến thế chứ? Có lẽ họ hợp nhau ở chữ giàu có. Cô gái ấy vừa xinh, vừa giàu, biết bao người dòm ngó, không loại trừ Trọng Nam.

Hoàng Uyên bỏ ăn, bỏ uống, cả ngày cô ngồi trong phòng khóc rầm rức. Cô sống với những kỷ niệm mà cô cho là Trọng Nam cho cô quá nhiều. Tình anh đối với cô vô cùng lai láng, văn chương, bút mực dùng để tả cũng không nói hết lời. Hình ảnh Phi Phi sẽ mặc áo cưới trong ngày gần đây làm cô nát cả tâm can, đau xé trong lòng, khiến cho cô muốn rũ bỏ tất cả, không thiết tha gì với cuộc sống vốn đẹp vẫn chảy bên ngoài.

Tít ... Tít ... Chiếc điện thoại di động rả rệu trong chiếc ví xinh xinh báo vang từng hồi.

– Alo ... - Hoàng Uyên uể oải mở máy áp lên tai - Là mi đó hả, Hạ Mai?

Giọng cô ỉu xiu như người bệnh. Hạ Mai lo lắng hét lên:

– Đây, mi bị thất tình hay sao mà nói chuyện nghệt mũi thế?

Biết khó giấu bạn, cô nói qua loa cho Hạ Mai yên lòng:

– Không có. Đêm qua làm việc tới tận khuya nên hơi nhức đầu, sổ mũi.

Hạ Mai không tin:

– Đây là giọng của kẻ khóc dai, khóc tằm tức cả buổi, không phải giọng của người bệnh. Có phải thầy Trọng Nam lại làm mi buồn không?

Như suối được khơi nguồn, Hoàng Uyên lại chảy nước mắt đầy mặt. Cô hích nhẹ qua điện thoại, Hạ Mai vẫn lắng nghe:

– Buồn chút chút, vì mình nghe người ta khinh, mình thì lại tự ái. Thôi, không có chuyện gì lớn cả. Gặp lại, mình kể cho mà nghe.

– Ê! Có phải mi đang mưa không? Không được buồn, không được tự ái. Bạn bè của thầy Trọng Nam nhiều lắm, họ rất sang trọng tài giỏi, mi tự ái làm gì chứ.

Hạ Mai cứ nghĩ là Trọng Nam đưa bạn về làm Hoàng Uyên giận nên cô khuyên Hoàng Uyên chân tình. Hoàng Uyên hít mạnh hơi:

– Mình không rảnh mà giận họ. Mình chỉ buồn cho mình thôi. Tại sao sinh ra mình lại nghèo thế

chứ? Còn họ lại giàu sang, xem người qua lớp áo bên ngoài mà khinh miệt chứ. Ông trời chưa công bằng, Hạ Mai ơi!

Hạ Mai nghe bạn trách móc, cô lo lắng:

– Này, đừng có cúp máy nha! Sao mi dám trách ông trời hả? Ông công bằng lắm. Nè, nghe đây! Người nghèo nhưng lại học giỏi, trí thức, có lương tâm. Còn một kẻ vô lương tâm, yếu kém về kiến thức, họ cũng thua chúng ta đây chứ.

Yên tâm đi!

– Không! Người ta có đủ cả các yếu tố mà bạn vừa nói:

giàu có, xinh đẹp, có tài.

– Vậy thì họ sẽ hạnh phúc chứ sao.

– Nhưng họ lại hợm hĩnh, khinh người xem kẻ dưới họ như đầy tớ, ăn xin, ăn mày.

– Nè, đừng có chạm tự ái nghề nghiệp nữa! Tại mi nhạy cảm quá cho nên ...

Hạ Mai muốn nói thêm chữ khổ, cô chột dừng lại.

Họ có quyền hành hạ người khác phải không?

– Không phải đâu! Mi nhớ ở nhà chờ tao tới đi shopping nha. Ra đó, mi hết buồn ngay. Nhớ thay đồ đặc sản, ta đến chờ ở cổng. Ta không vào nhà Trọng Nam đâu. Rõ chưa? Điện thoại di động chứ không phải điện thoại bàn ... mi thông cảm, ta mới nạp tiền. Bai.

Hoàng Uyên mắng bạn:

– Tao chưa thấy ai bạn bè mà xấu như mi, vài ngàn đồng cũng tiếc với bạn bè. Keo ghê!

– Hi ... hi ...

Hạ Mai cười to trong máy rồi cúp ngay. Hoàng Uyên vẫn chờ nghe giọng nói vang to của cô bạn nhưng chỉ còn tiếng tí tí nho nhỏ. Cô tắt máy ngồi thần thờ ...

Cô định không nhận lời đi chơi với Hạ Mai, nhưng chưa kịp nói cô ta cúp máy mất rồi. Mặc, Hạ Mai chờ không được sẽ bỏ đi thôi. Hoàng Uyên nằm vui không ngóc đầu dậy.

Có tiếng gõ cửa ầm ầm bên ngoài, Hạ Mai réo to:

– Dậy, dậy mau! Bộ mi định nằm cho mục giường chiếu mới nghe hả Hoàng Uyên.

Hoàng Uyên trở mình. Khóc mãi, cô vừa mệt vừa buồn nên thiếp đi một lúc.

Hạ Mai làm cô hoảng hồn bật dậy ngỡ ngàng:

– Nhà cháy hả?

Hạ Mai cười to. Cô đứng nơi ngưỡng cửa phòng chống nạnh hai quai nhìn Hoàng Uyên, lắc đầu:

– Trong bộ dạng mi kìa, thật chẳng khác nào con chuột vừa bị người ta rinh ra khỏi hũ nếp quăng vào lồng nên buồn, chán, khóc, ngủ. vô ích quá!

– Đừng trêu mình nữa. Hạ Mai. Mình đang khốn khổ đây.

Hạ Mai ngồi xuống cạnh bạn, cười vui như không có chuyện gì xảy ra:

– Nhìn mi, ta chán muốn chết, hỏi có anh chàng nào lại thích ngắm một kẻ mặt mày nhăn nhó, héo rũ như tàu chuối mắc nắng thế này kìa chứ. Ôi! Cái dung nhan mùa hạ. Nè, xem đi!

– Ta tẻ lắm à?

– Mới xa mi có một ngày, ta nhìn còn không ra. Vậy mà Ansaki, anh chàng mắt một mí lại khen mi hết lời. Lúc này anh chàng nhìn thấy mi là anh ta chạy biệt dạng luôn cho mà xem.

Hoàng Uyên nhìn bạn lom lom:

– Vì sao vậy?

– Vì mi xấu cỡ mụ phù thủy Sim La chứ sao nữa.

Cả hai bật cười vui vẻ. Hoàng Uyên đe bạn:

– Ta buồn muốn chết, còn mi cứ đùa mãi. Nhìn mi mới chán đó!

– Vui mà chán, ta mới nghe lần đầu. Nào, đứng lên đi, chúng ta sẽ rời khỏi chỗ buồn bã này, bảo đảm mi sẽ tươi tỉnh ngay.

Hoàng Uyên không bằng lòng, cô từ chối:

– Mình không muốn đi. Mình đang chán đời lắm, Hạ Mai không hiểu đâu?

Hạ Mai trừng mắt như nhát cô:

– Cái gì! Ta mà không hiểu mi thì ai sẽ hiểu cho. Mi nghĩ gì, yêu ai ta biết hết, không qua nỗi đôi mắt thần này đâu.

– Mắt thần? Mắt quỷ thì có!

Cả hai lại cười to vui vẻ.

– Thôi, đi nhanh lên, ta đói lắm rồi. Ở chỗ này buồn lắm, ta không chịu nổi đâu.

– Đừng có cần nhằn nữa, đĩa trâu ạ. Chờ ta một chút!

Cuối cùng thì Hoàng Uyên cũng phải chịu thua Hạ Mai. Cô ta đã kêu réo, cần nhằn ai thì đừng hòng yên thân. Nói đến cùng, lời đi mới nghe. Hạ Mai lúc nào cũng vô tư, hồn nhiên như thế.

Hoàng Uyên chợt ao ước được sống như Hạ Mai, cô sẽ thoải mái biết chừng nào.

Cả hai tíu tít ra bên ngoài. Hạ Mai đeo cô trên chiếc xe đạp. Gặp ai, Hạ Mai cũng đùa vui hóm hỉnh. Cả hai gởi xe và ung dung bước vào siêu thị Gold Star. Hoàng Uyên mãi mê ngắm những đôi giày đẹp lồng trong tủ kính, tay nắm chặt tay Hạ Mai. Một chàng trai vác kiện hàng nặng trên vai, gặp hai cô gái, anh khựng lại hét lớn:

– Nè, hai cô tránh ra! Nặng quá, nước sôi tránh ra! Tránh ra!

Không ngờ, Hạ Mai hết hồn lại nhảy sang cô đạp mạnh vào chân anh đau thấy mấy ông trời. Anh chàng la lớn:

– Ôi trời ơi! Chết tôi rồi!

Thùng hàng trên vai anh rơi xuống nền gạch đỏ tung ra trước đôi mắt tròn xoe, hoảng hồn của hai cô gái.

Anh chàng nhìn đồng hàng đỏ tung ngao ngán rồi sụp xuống vuốt bàn chân vừa bị cô gái giẫm lên đau điếng. Anh nhăn nhó đỏ quau:

– Cô kia đi đứng thế nào mà đạp lên chân tôi, chắc gãy xương mất rồi.

Hạ Mai sợ quá đứng núp bên Hoàng Uyên, run giọng:

– Hoàng Uyên, làm sao bây giờ?

– Mình nhặt phụ hàng cho anh ta đi?

Cả hai xúm lại, vừa sờ tay vào những bó hàng hóa đã bị anh ta hét lên:

– Để đó ... ai mượn các cô làm. Đền bàn chân tôi nè!

Nhìn cái mặt nhăn nhó, mắt nhắm một con, còn một con, anh chàng hé mở trong chừng hai cô gái, cái miệng méo xệch trông rất thảm. Hoàng Uyên chợt há hốc mồm kêu lên:

– Ai hình như là Đông Phong?

– Đông Phong nào? - Hạ Mai nhìn kỹ anh chàng.

– Các cô là ai mà biết tôi. Ôi, trời ơi! Cô là Hạ Mai. Còn đây là ... là ...

– Hoàng Uyên, bạn của tôi. - Hạ Mai mừng rỡ cô đổi giọng.

Vẫn ký cơ với Đông Phong thời trung học, nghe Hoàng Uyên kêu lên, Hạ Mai đã ghét ngay. Đông Phong cố cười gượng đứng lên:

– Nè, bạn bè cũ mà quên mau quá vậy, Hạ Mai. Không ngờ chúng ta lại gặp nhau trong tình huống oái oăm thế này nhỉ?

– Ai thêm gặp anh làm gì, Cây tre miếu.

– Cô vẫn không quên biệt hiệu của tôi chứng tỏ cô vẫn quan tâm người bạn này, phải không?

Hạ Mai đánh đá:

– Lúc này tôi không biết là anh. Nếu biết tôi đã giẫm lên chân bên kia cho đồng, bỏ ghét.

Anh chàng Đông Phong cười nhăn nhó:

– Người gì mà ác khip! Lúc trước so với bây giờ, cô không thay đổi mấy mà bệnh còn nặng hơn nữa đó.

Hoàng Uyên thắc mắc:

– Hạ Mai! Bạn bệnh gì mà Đông Phong nói vậy?

Hạ Mai lừ mắt về phía Đông Phong:

– Tôi bệnh gì, anh phải nói cho rõ, nếu không đừng hòng rời khỏi chỗ này.

Đông Phong đi cà nhắc, anh ngồi lên thùng hàng vỡ tung, rên rĩ:

– Bệnh ác mồm ác miệng chứ bệnh gì! Cô không thay đổi làm sao có người thương chứ?

Hạ Mai liếc xéo anh một cái:

– Còn đỡ hơn anh đi đứng vẫn không đàng hoàng nên mới què tới què lui đó.

Giỏi lắm ha!

– Cô vô ý mà còn dám mắng người ta. Người gì mà cổ hủ, mấy năm rồi vẫn không cao thêm một tí nào. Nghĩ thoáng một chút cho bạn bè đỡ khổ!

Hạ Mai nguyền dãi:

Còn anh, cao như cây tre miếu lều nghèo, gió thổi thì đổ ngay. Anh thấy mình có thay đổi gì không hay cách ăn nói vẫn khó ưa như ngày nào.

– Nếu biết cô ngang như cua, lúc này tôi bắt đền cho biết thân.

– Hừ! Đền thì đền! Bây giờ đền đi, đâu có muộn! Phiền quá, tôi đâu có thì giờ, chúng tôi còn phải đi mua hàng nữa.

– Còn tôi, biết làm gì với đồng hàng đồ bể này chứ?

Đông Phong bối rối nhìn hai cô gái, rên rì. Hoàng Uyên thấy bộ dạng Đông Phong tội nghiệp liền nói với Hạ Mai:

– Hạ Mai biết điều chút đi, chúng ta có lỗi mà. Nào, anh cần chúng tôi phụ dọn dẹp chỗ nào, chúng tôi giúp anh ngay.

Hạ Mai kéo tay bạn:

– Kệ anh ta! Ai biểu mi tốt với hạng người ấy. Ta ghét hần, ghét cay ghét đắng. Không thèm giúp!

Đông Phong cười cười đe dọa:

– Được, cô đi thử xem có khỏi chỗ này không. Nếu khỏi, tôi sẽ thua các người mấy châu bìa đó. Cô bạn của cô xem ra biết điều hơn cô nhiều.

Hạ Mai nhìn quanh. Trong siêu thị Đông người, hai cô gái đung đồ đồ của nhân viên bán hàng. Họ đang nhìn cô và Đông Phong chờ giải quyết. Chỉ cần Đông Phong lên tiếng là hai cô bị giữ lại ngay.

Hạ Mai xuống nước nhỏ như bánh xe bị xì ruột:

– Đông Phong! Tại anh vô ý chứ bộ. Anh để chúng tôi đi nha, kéo chiều rồi!

Chàng Đông Phong thấy người đẹp năn nỉ liền cười:

– Cô chịu lỗi, tôi sẽ tha ngay lại, còn mời hai cô đi uống trà nữa đó. Với điều kiện nhỏ xíu đó, cô làm được không?

Hạ Mai hạ giọng không cần suy nghĩ:

– Được, xin lỗi anh đó, chịu chưa?

Đông Phong quên cả đau, cười ngon lành:

– Chịu! Nhưng hai cô phải giúp tôi giữ đồng hàng này, chờ tôi một chút.

Chịu khó nha, không được bỏ đi mất tôi bắt đền, hai người không đền nổi đâu.

Nói xong, anh ta chạy đi biến mất sau quầy giày dép. Hạ Mai tò mò cô nhìn kỹ vào thùng hàng vỡ bung ra rồi xem thử vật gì.

– Coi chừng vỡ thì khôn đó. Mi gặp rắc rối rồi!

Hoàng Uyên đe bạn. Hạ Mai bỗng reo lên:

– Trời ơi! Tưởng gì, giày dép không hà, có gì mà sợ vỡ chứ. Nãy giờ ta sợ muốn rớt tim luôn vì nghĩ rằng hôm nay mình phải đền cho anh ta một số tiền lớn. Ôi, đau lòng quá!

– Thật xui rủi, ta không chịu đi, mi cũng rủ rê, đáng đời mi chưa?

– Có gì đáng đời chứ! Không chừng anh ta rủ rê mình đi chơi cho mà xem.

Mi xem ta đoán có đúng không?

Hạ Mai vừa dứt lời, Đông Phong đã xuất hiện với nhiều nhân viên khác. Tay anh cầm chiếc điện thoại nội bộ trông rất oai. Anh hạ lệnh:

– Các anh mang hết số hàng này nhập vào các quầy của siêu thị. Tôi bận việc, nhớ làm cẩn thận nghe chưa?

– Dạ, thưa sếp ... tuân lệnh ạ

Hai nhân viên trẻ nháy nhau khi họ trông thấy Đông Phong đi cùng hai cô gái trẻ đẹp.

Anh Phong cho chúng em theo với!

Đông Phong búng tay ra hiệu:

– Thừa rồi cậu ạ. Làm việc đi, tôi cắt lương bây giờ.

Hạ Mai ngỡ ngàng ngạc nhiên nhìn Hoàng Uyên. Hoàng Uyên cười khoái chí:

– Đó, tớ nói đâu có sai. Đông Phong anh oai ghê. Anh là sếp của họ hả?

Đông Phong chỉ cười gật đầu:

– Thường thôi, quản lý vài chục nhân viên có gì lớn, nhưng cũng có tiền mời hai cô đi uống trà

Dạ Hương . Hai cô không từ chối nhã ý của tôi chứ?

Hoàng Uyên lắc đầu:

– Anh Phong! Chúng em bận, để hôm nào đi!

– Các cô không được từ chối vì hiếm lắm mình mới gặp nhau. Những người học chung thời trung học giờ mỗi đứa một phương còn đâu.

Bồng Hạ Mai cười vui vẻ nắm nhẹ tay Hoàng Uyên ra hiệu:

– Có thật là anh muốn gặp lại bạn bè không? Vui lắm đó! Chuyện này để tôi lo.

Tường Hạ Mai đùa, Đông Phong nói luôn:

– Dĩ nhiên bạn bè ai không nhớ, không muốn gặp nhưng tôi không có điều kiện.

– Vậy sao! Hoàng Uyên! Chúng ta đi uống trà với Đông Phong nha. Phụ lòng người ta mình áy náy, khó chịu trong lòng lắm. Ngày mai ghé siêu thị mua sau cũng được.

Hoàng Uyên không hiểu tự dưng sao Hạ Mai lại nhận lời Đông Phong dễ dàng như thế chứ. Cô nàng chỉ thích đùa, nhưng nghiêm túc thì Hạ Mai ít khi làm được. Cô thấy Hạ Mai lấy máy ra bấm liên tục.

– Chúng ta đi thôi!

Đông Phong đưa hai cô gái đến quán trà Dạ Hương . Không gian ở đây thật yên tĩnh chỉ dành cho người thích uống trà, họ rất đạo mạo nghiêm túc, không có gì đáng ngại, không ồn ào. Cách uống trà cũng khá cầu kỳ. Hoàng Uyên thắc mắc không hiểu Đông Phong là tuýp người nào mà anh có sở thích khác những người đàn ông khác. Họ mê rượu, bia, cà phê, thuốc hút, sắc đẹp.

Một chàng trai đi cùng hai cô gái, kể cũng lạ. Nãy giờ Hoàng Uyên cũng thắc mắc mãi nhưng Hạ Mai hôm nay lạ lắm. Cô ta tỏ ra ga- lăng, lịch sự. Cái miệng như tép nhảy của cô bớt nói đi nhiều.

Hoàng Uyên nghĩ chắc vì cô nàng gặp lại bạn trai. Nhưng theo Hạ Mai thì đây là người đáng ghét nhất. Vì sao Hạ Mai ghét anh ta, cô cũng không biết.

Trong dáng điệu Hạ Mai thùy mị, cô đã thấy tức cười rồi.

Hạ Mai hỏi Đông Phong:

– Sao anh lại rủ cả hai chúng tôi đi uống trà ở Dạ Hương? Anh không sợ viêm túi à?

Đông Phong cười khanh khách:

– Cô khéo đùa! Có là bao ... so với uống bia, đi karaoke. Năm cô, tôi cũng không sợ hưởng hờ dãi hai người bạn của mình. Sao cô thắc mắc chuyện ấy hoài vậy Hạ Mai? Cô xem thường tôi không có tiền dãi cô một bữa tiệc trà à?

Hạ Mai lắc đầu cười tinh nghịch chối dãi:

– Đâu có ... ai dám coi thường anh. Chỉ sợ anh mắng tôi là không nói trước.

– Nói trước cái gì chứ! Cô yên trí.

– Chờ chút nha, tôi ra cửa chút xíu!

Nói xong, Hạ Mai liền đứng lên làm Hoàng Uyên hết hồn:

– Ồ! Hạ Mai sao bỏ mình ở đây chứ. Chờ với!

– Không ... Yên trí đi, ta vào ngay!

Chỉ năm phút sau, Hạ Mai đã lôi một chùm bốn cô gái vào. Họ ríu rít như đám chim non. Một cô kêu lên:

– Mình cho nhỏ Hạnh hay, nhỏ Liên và Oanh chạy đến liền, không quá mười phút. Mi thấy uy tín ghê chưa?

– Mà hôm nay trùng độ gì mà lại rủ bọn mình vào đây, nói đi!

Hạ Mai kéo bốn bạn đến bàn của Đông Phong và Hoàng Uyên làm cho cả đôi bên cùng ngạc nhiên hết sức.

– Ủa! Đông Phong ... các bạn ơi! Châu này Đông phong đãi chúng tôi sao?

Đông Phong kêu lên hơi bối rối:

– Các bạn đi đâu mà vui quá. Các bạn gặp Hạ Mai à?

– Hạ Mai mời bọn em đến chứ làm gì tụi này dám đến Dạ Hương hả anh?

Đông Phong nhìn Hạ Mai dờ khóc dờ cười. Anh đâu dám lên tiếng sợ Hạ Mai chọc quê anh. Không ngờ cô gái này lém lỉnh quá, chuyện gì cô cũng dám làm. Anh gượng cười:

– Chuyện nhỏ! Hạ Mai đã thay mặt tôi mời các cô, hân hạnh lắm, ít khi nào bạn bè lại gặp mặt Đông đủ thế này. Tôi cảm ơn Hạ Mai nha. Chị ơi! Cho bốn tách trà đi!

Hạ Mai khoái chí ngồi lắc lư nghe nhạc. Tiếng nhạc nghe êm ái du dương của ca sĩ Khánh Ly vang ra gợi buồn. Cô cười nói to:

- Anh Đông Phong cho đổi nhạc đi, bài này cũ xì không hợp với bọn này.
- Cô không thích à? Được, tôi đi yêu cầu đây. Các cô còn thích uống gì nữa gọi luôn.

Hoàng Uyên không ngờ Hạ Mai lại làm như thế. Các cô gái nhìn Hạ Mai cười. Hạ Mai nói với theo Đông Phong:

- Anh Phong ơi, có cần gọi bạn thêm không?

Đông Phong chỉ gật đầu rồi đi thẳng. Hoàng Uyên kéo tay bạn ngồi xuống bàn, dọa:

- Hôm nào đi một mình gặp Đông Phong, mi sẽ bị hấn trả thù cho xem?
- Thù gì chứ? Đáng ghét! Phen này hết khoác lác! Ta quyết làm cho anh chàng Đông Phong này không chỉ viêm túi mà cháy túi luôn. Hừ! Thử keo kiệt!

- Sao mi biết anh ta keo kiệt?

Hạ Mai cong đôi môi mỏng dính lên:

- Các bạn cứ ăn uống thỏa thích đi. Lát nữa, mình bắt anh ta đãi các bạn một châu bánh xèo hoặc kem Ý. Uống trà xót ruột gần chết, ta đang đói mà lại đưa vào đây hỏi không hà tiện là gì?

Cả bọn cười nắc nẻ, họ cười no vì trò chơi của Hạ Mai đối với Đông Phong.

Hoàng Uyên chặc lưỡi đùa với bạn:

- Đúng là chỉ có Hạ Mai mới nghĩ ra trò này. Hình như Đông Phong có cảm tình với mi mà sao mi lại nở hại anh ấy vậy?

– Đàn ông mà không thứ họ để tìm xem tính tình họ ra sao, cứ ngồi đó mà ca ngợi họ, coi chừng làm chết các bạn ơi.

- Theo bạn, Đông Phong thế nào?

Hoàng Uyên chợt hỏi làm Hạ Mai hơi lúng túng. Nhưng cô trở vấn đề nhanh như chớp:

- Oan gia! Ta vẫn rất ghét hấn. Theo mày, không biết hấn sợ ta hay ta sợ hấn nữa.

Thấy Đông Phong đi lâu không ra, các cô thắc mắc nhìn nhau.

- Có khi nào anh chàng người ghét của mi trốn rồi không?

- Làm gì có chuyện ấy chứ?

Hạ Mai nhìn quanh lo lắng. Thấy Đông Phong trở ra, cô thở phào. Mọi người vui vẻ hơn. Hoàng Uyên tạm ngừng đi chuyện buồn bên đám bạn đùa như quỷ, phá phách làm anh chàng Đông Phong phen này khiếp vía vì đám nữ yêu. Cô cứ nghĩ mãi không biết Trọng Nam có cảm tình với mình hay chỉ đùa cho vui giống như trò chơi của Hạ Mai. Cô ấy gieo vào lòng Đông Phong một cảm giác khó quên, không hiểu Đông Phong có cảm nhận như cô không nhỉ?

Ansaki cùng Hoàng Uyên đứng chờ các bạn sinh viên của nhiều trường đến câu lạc bộ quận. Ansaki đẩy cặp mắt kính lên. Anh nheo nheo mắt nhìn đồng hồ rồi đề nghị:

Hoàng Uyên hay là chúng ta đi ăn để lát nữa còn có sức mà đạp xe. Giờ vẫn còn sớm họ chưa đến đủ đâu.

Hoàng Uyên búi gọn mái tóc dài. Cô đội chiếc mũ lưỡi trai màu xanh và bộ quần áo thể thao ôm lấy thân người thon thả trông cô tươi trẻ, khỏe khoắn vô cùng. Ansaki thỉnh thoảng liếc sang. Anh không hiểu vì sao mình lại thích cái đẹp châu Á của Hoàng Uyên. Làn da trắng mịn, đôi mày cong vút tự nhiên và đôi môi mọng đỏ xinh xắn, cô không khác các cô gái ở quê hương anh chút nào.

Hoàng Uyên để lại trong anh nhiều ấn tượng đẹp.

Hình như lúc gần đây Hoàng Uyên không còn hồn nhiên, nhí nhảnh như trước. Cô có nỗi buồn riêng, nỗi buồn ấy đọng trong đôi mắt đẹp vốn buồn của cô, chỉ có anh mới nhận ra điều ấy.

Ansaki muốn làm cái gì đó cho cô vui nhưng khả năng anh không cho phép.

Tự dưng anh lại đeo sâu chuốc thăm làm gì với một cô gái không cùng dân tộc chứ.

Ansaki vẫn còn nhớ mãi tiếng khóc tức tưởi của Hoàng Uyên trong đêm dạ tiệc ở nhà Trọng Nam. Vì sao cô gái ấy buồn khổ, thật tội nghiệp quá! Trái tim anh vốn đa cảm nên không chịu nổi sự bất bình xảy ra trong cuộc sống. Anh cố tìm hiểu Hoàng Uyên, ít ra cũng giúp cô vơi bớt đau khổ anh cũng yên lòng.

Hôm nay trông cô vui tươi hơn, Ansaki cũng yên lòng. Mấy lúc gần đây, anh đề nghị cô tham gia những chương trình nhân đạo, Hoàng Uyên rất hào hứng.

Nỗi buồn của cô không biết có vơi không nhưng niềm vui của cô lại hiện lên trên mặt cô, trong khóe mắt. Hoàng Uyên tinh nghịch hơn, sôi nổi hơn.

– Chúng ta đi qua đây, nhưng anh có thích ăn phở không?

– Thích chứ! Cô hứa giới thiệu những món ăn đặc biệt của Việt Nam mà, còn nhớ không?

– Nhớ chứ! Vậy chúng ta đi!

Hoàng Uyên nắm tay. Ansaki kéo đi. Quán phở ở đầu phố rất đông người.

Cô đưa Ansaki vào một bàn ăn sạch sẽ. Mọi người đưa mắt nhìn họ, nhất là Ansaki. Cô nói tiếng Nhật với anh:

– Họ thích anh đấy!

Anh Ansaki cười thật hiền:

– Phải vậy không cô? Người Việt Nam hiếu khách quá nhỉ!

– Người Việt Nam hay người Nhật gì cũng có lòng nhân đạo cả. Chúng ta gặp nhau ở lòng yêu thương con người mới quý, phải không anh?

– Tôi cũng mong như vậy! Hai dân tộc ta sẽ gần nhau và hiểu nhau hơn.

Hoàng Uyên trao cho anh đôi đũa và chiếc thìa. Ansaki nhận lấy, anh nhìn cô không chớp làm Hoàng Uyên e thẹn:

– Bộ mặt em dính lọ hả anh?

– Đâu có!

Ansaki lại mỉm cười. Anh thích nhìn gương mặt lọ lem của cô lúc ấy, ấn tượng lắm. Không ngờ Hoàng Uyên lại nhắc chuyện ấy. Anh múc từng muỗng xúp cho vào miệng và khen:

– Các món ăn ở đây ngon ghê. Cô lựa chỗ ăn rất giỏi.

– Anh quá khen. Tùy theo cách nêm nấu của từng quán ăn. Bọn em đói chỗ nào thì cứ ăn ở đó, ít kén chọn.

– Thế à! Còn người Nhật chúng tôi thường có thói quen đến nơi tin cậy, dù xa mấy vẫn tìm đến.

– Có phải đó là đức tính thủy chung, tính tốt không anh?

Ansaki thật tình:

Cũng không hẳn như thế đâu cô! Do thói quen tập tục mà ra.

– Còn tập tục về mặt tình cảm, quan niệm của đất nước anh có khác ở đây lắm không?

Ansaki dừng mắt trên miếng ớt đỏ, anh giảng giải:

– Tập tục, quan niệm đôi khi rất khác nhưng cách sống, đời sống tình cảm của thanh niên rất tiến bộ không khác nhau lắm. Nó giống như miếng ớt này, ai thích thì dùng nhiều, không thích thì thôi. Nơi nào cũng vậy.

– Anh ví von thú vị quá. Ansaki! Anh vui ghê!

– Cô lại rất đáng yêu!

Ansaki nói bằng tiếng Nhật. Cả hai cười rúc rích bên nhau, trông họ ý hợp tâm đầu lắm. Hoàng Uyên chợt thấy một điều mà trước đây cô không nhận ra:

Ansaki thật hiền và dễ hòa đồng. Gần anh, cô không phải xét nét nó tự nhiên như chuyện thường ngày. Cô gặp anh tự nhiên và anh đến với cô như một người bạn thân tự bao giờ, dù họ chỉ nói chuyện và gặp gỡ nhau có mấy lần, dù họ bất đồng ngôn ngữ. Rất may là Hoàng Uyên giỏi tiếng Nhật. Cô cũng không hiểu vì sao cô lại thích học tiếng Nhật để làm gì nữa. Hạ Mai thường trêu cô khi cô chọn sinh ngữ này:

– Mi định làm dâu xứ hoa anh đào hay sao mà lại học tiếng Nhật. Thanh niên sinh viên bây giờ ái mộ tiếng Hoa hơn. Nghề kiến trúc, mỹ thuật sau này sẽ làm việc với các ông chủ Đài Loan chứ ai sang Nhật làm gì?

Hoàng Uyên bí thế nói đùa:

– Mình sẽ sang Nhật du học. Biết đâu sau này ta sẽ ở bên ấy luôn.

– Thật không! Nếu đi đừng quên ta ghen!

Ansaki trả tiền hai tô phở, nhưng Hoàng Uyên ngăn lại:

– Phải để chủ nhà đãi chứ? Bao giờ em sang Nhật, anh sẽ đãi lại em sau.

– Cô định sang Nhật sao?

Quá đỗi ngạc nhiên, Ansaki trở lại ghế ngồi nhìn cô. Hoàng Uyên lắc đầu:

– Em chỉ nói đùa, anh đừng quan tâm.

Ansaki dịu dàng:

– Cô uống gì, Hoàng Uyên?

Hoàng Uyên ngập ngừng:

– Một chút gì đó cho đỡ khát. Em no lắm rồi.

Nhìn ông chủ quán ăn, Ansaki nói:

– Cà phê sữa nóng, hai cốc nhá ông chủ.

– Dạ, có ngay.

Ansaki có vẻ ân cần:

– Cô vẫn còn giúp việc cho họa sĩ Trọng Nam chứ?

Hoàng Uyên ngẩng lên nhìn Ansaki:

– Vâng, mỗi ngày em phải phụ mẹ kiếm tiền thêm để ăn học.

– Trọng Nam thế nào rồi?

Hoàng Uyên ngập ngừng:

– Anh ấy sang Pháp dự triển lãm tranh khoảng một tháng.

Ansaki tủm tỉm:

– Chắc cô khôn khổ vì họa sĩ Trọng Nam lắm phải không?

Hoàng Uyên nhếch môi:

– Đã là công việc thì phải chịu. Tôi nghĩ làm ở đâu thì cũng gặp những ông chủ, bà chủ khó tính như nhau.

– Nhưng với ông chủ đẹp trai, chưa có vợ như Trọng Nam, cô càng gặp khó khăn nhiều.

Hoàng Uyên ngạc nhiên:

– Sao anh biết?

Ansaki bật cười:

– Vì sanh ta nổi tiếng, rất nhiều bạn bè lúc nào cũng chiêu đãi, yến tiệc, nên cô và bà mẹ cô không chịu nổi cảnh ấy.

Tít, tít Hoàng Uyên giật mình. Cô lấy trong túi chiếc xác tay ra cái điện thoại di động bé xíu áp vào tai nghe.

Thoáng thấy Hoàng Uyên cười, cô quay sang hướng khác cười nói khá to:

– Dạ, bình thường ạ!

– À! Em đang đi đến làng SOS ở quận Gò Vấp ...

– Chỉ phát quà cho bọn trẻ thôi. Được cảm ơn, cảm ơn anh nha!

Chờ cho Hoàng Uyên cất điện thoại vào ví, Ansaki cười:

– Bạn của cô gọi phải không?

– Dạ, anh Trọng Nam ở bên Pháp gọi về.

– Hình như anh họa sĩ ấy có cảm tình với cô?

Hoàng Uyên tròn mắt ngạc nhiên. Đúng là nhà tâm lý giỏi, không có gì giấu Ansaki được cả.

Hoàng Uyên khẽ gật đầu:

– Anh ấy xem em như một cô em gái.

Ansaki cầm ly nước lắc nhẹ, dáng nghĩ ngợi:

– Sao lại xem như em gái! Theo tôi, Trọng Nam không nghĩ như cô đâu?

Hoàng Uyên lấy làm lạ hỏi dồn:

– Vậy em nghĩ Trọng Nam đối với em thế nào?

Ansaki đặt nhẹ ly nước xuống bàn, anh nhìn vào đôi mắt trong veo của Hoàng Uyên như chờ đợi, như sốt ruột không yên, rồi đoán thử:

– Đó là thứ tình cảm khác lạ, tình yêu thì đúng hơn.

– Nhưng sao anh biết?

– Tôi ... tôi chỉ đoán thế thôi. Có phải cô buồn vì Trọng Nam có quá nhiều bạn gái trẻ trung xinh đẹp không? Và cô khóc vì ...

Hoàng Uyên chớp nhẹ đôi mi:

– Vì bị người ta sỉ nhục anh à! Quả thật, anh là người xa lạ mà còn hiểu em như thế. Huống hồ gì Trọng Nam, anh ấy thường đối xử với em rất tốt. Còn cảm tình riêng tư, em không hiểu anh ấy ... Và anh ấy đã có vợ rồi anh à? Có yêu cũng muộn màng rồi, ích chi đâu.

Ansaki thở ra, buông lời:

– Thế à! Vậy cô không nên buồn lo nữa.

Chuyện đã qua ... cô hãy xem như một áng mây buồn giăng ngang đỉnh núi mà thôi.

Hoàng Uyên cười tươi vì lời ví von của anh, hỏi nhỏ:

– Vậy khi anh buồn anh nghĩ như thế à? Có đỡ không?

– Đỡ chứ! Lúc nhỏ, khi bị bạn ăn hiếp, bố mẹ rầy rà, anh thường ra ngồi cạnh bờ hồ ngắm dãy núi xanh lam chắn phía trước, nhìn mây bay là là vắt ngang qua đỉnh núi. Và cứ thế cơn buồn, cơn giận trôi tuột đi mất tự bao giờ anh không hề hay biết. Nó trôi theo áng mây về cuối trời xa.

– Trời ơi! Trông anh giống một thi sĩ mộng mơ hơn là một nhà khoa học nghiên cứu nền Văn hóa phương Đông. Không khéo anh trở thành Hàn Mạc Tử thì khổ.

Ansaki bật cười:

– Thi sĩ cũng là một mảng trong nền Văn hóa phương Đông. Chính thi sĩ làm nên bao điều kỳ diệu. Tôi thả hồn mình đi rong một chút có sao đâu. Còn làm Hàn Mạc Tử hai ư, tôi không dám mơ, ông ấy lãng mạn lắm.

Hoàng Uyên nhìn anh tò mò:

– Anh cũng biết thơ Hàn Mạc Tử?

– Biết.

– Ở khía cạnh nào?

– Nhà thơ rao bán vàng trắng của trần thế.

Ai mua trắng tôi bán trắng cho Trăng nằm yên trên cảnh liễu đợi chờ ...

Ansaki đọc hai câu thơ nổi tiếng của Hàn Mạc Tử làm cho Hoàng Uyên càng khâm phục anh hơn.

– Ôi! Anh tài thật, Ansaki.

– Còn cô, có biết câu thơ nào nói về đất nước chúng tôi không? Cô chớ khen tôi, chỉ vì nghiên cứu nên tôi biết chút ít.

Sợ bị chê đốt nát, Hoàng Uyên lí nhí:

– Dạ em ... em không chú ý nên ...

– Không sao, chúng ta sẽ trao đổi nhé.

– Bằng cách nào?

– Cô chép cho tôi một bài thơ hay, một tác giả, tôi sẽ làm y như vậy cho cô.

Như thế chẳng bao lâu chúng ta sẽ có một kho tàng văn hóa của hai nước. Cô đồng ý không?

Hoàng Uyên vui vẻ gật đầu:

– Đồng ý! Chúng ta đi, trưa rồi chắc họ chờ mình ngoài ấy.

Cả hai bước ra khỏi quán. Mặt trời đã lên khỏi tòa nhà trước mặt.

Nhỏ Thanh và Nhã Yến vừa thấy hai người đã kêu lên:

– Ô! Hai người trốn ở đâu để bọn này chờ dài cổ. Hoàng Uyên biết tranh thủ thật.

Nhã Yến liếc xéo cô:

– Bám theo đàn ông là tài của cô ta mà.

Ansaki cười chào mấy cô gái:

– Xin lỗi, chúng tôi để các cô chờ. Lỗi này do tôi Hoàng Uyên làm hướng dẫn viên cho tôi, các cô thông cảm.

Hoàng Uyên biết Ansaki đang đỡ lời cho cô Nhã Yến vốn nhiều chuyện.

Trong đoàn đi hôm nay lại có cô gái ấy, cô hơi mất vui một chút. Nhưng đám sinh viên trẻ lại rất hồn nhiên. Một cô gái nhỏ nhắn đùa dai:

– Trông anh và Hoàng Uyên rất đẹp đôi. Anh Ansaki, hay là ... hay là anh đăng ký ở Việt Nam đi, bọn em ủng hộ cho.

Hoàng Uyên đỏ mặt lúng túng:

– Các bạn chớ đùa. Bạn gái anh ấy biết được, mình không chỗ ở, kể cả Việt Nam chứ đừng nói chi ở Nhật.

Ansaki cười dễ dãi:

Hoàng Uyên đừng lo, tôi chưa có cô gái nào để ý đâu vẫn còn cô đơn mà.

Các cô tranh nhau ồn ào:

– Hoàng Uyên không bằng lòng nâng khăn sửa túi cho anh ấy để mình đăng ký cho. Anh Ansaki nhìn xem bọn em thế nào?

– Em thích đi Nhật lắm, cho em đăng ký.

– Đề tao ...- Một cô gái tròn như trứng vịt muối chen vào la to - Bọn họ ồm nhom toàn là siêu mẫu không làm được việc gì đâu. Anh đừng để mắt đến tụi này, bên Nhật lạnh lắm, các bạn hồng chịu nổi đâu.

Cả bọn cười vang. Họ vây quanh Ansaki, mỗi người chọc một câu. Anh đưa tay ra hiệu:

– Im lặng nào! Bao giờ có tiền, tôi sẽ cho mỗi người một vé sang Nhật chơi.

Còn việc chọn người yêu, tôi chỉ chọn được một người thôi. Mong các bạn đừng buồn.

Hoan hô anh Ansaki. Anh có thể giới thiệu cô gái nào mà anh chọn cho bọn này xem không? Cô gái đó thật diễm phúc.

Hoàng Uyên mỉm cười nhìn thấy Ansaki đưa mắt nhìn cô, vẻ bối rối. Có lẽ họ nói nhiều quá, anh không nghe kịp. Hoàng Uyên làm thông dịch cho anh:

– Các bạn! Anh ấy không hiểu hết tiếng Việt của chúng ta, các bạn đừng đùa nữa. Anh ấy muốn chúng ta xuất phát bằng xe đạp, mỗi người đeo một thùng quà được không?

– Được ... Anh Ansaki là trưởng nhóm hay Hoàng Uyên?

– Ai cũng được! - Ansaki trả lời.

Một cô gái rất mốt phác lên chiếc xe thể thao của mình cười hồn nhiên:

– Ansaki trưởng nhóm, Hoàng Uyên phó nhóm, các bạn là ủy viên ban cứu trợ í, ban ...

– Ban phát quà Trung Thu, cô ơi!

Có tiếng nhại lại, cùng tiếng cười trong veo giòn giã. Các cô gái mang trên xe một thùng bánh Trung Thu khá to. Họ rất vui vì mình đang làm một việc có ích và nhất là dẫn đầu đoàn tặng quà là một chàng sinh viên đẹp trai người nước ngoài. Rất ấn tượng!

Đoàn xe mười mấy chiếc xe đạp xuất phát tiến thẳng về làng SOS Gò Vấp.

Dọc đường, các cô luôn chí chóc trêu chọc Ansaki lẫn Hoàng Uyên, khiến cô hơi ngại khi đi chung với anh.

Nhưng mỗi lần Hoàng Uyên lùi lại phía sau, Ansaki lại đạp chậm về như chờ đợi cô. Hoàng Uyên đành phải nói chuyện với anh thật bình thường. Trong thâm tâm họ hình như họ đang chăm chút cho nhau. Và với Ansaki, tự dưng Hoàng Uyên thấy mình đối với anh ấy rất thân thiện, không ngăn cách như cô và Trọng Nam. Con người Ansaki rất gần gũi dễ hòa đồng.

Ansaki đạp từ từ bên cô:

– Mệt không Hoàng Uyên?

Hoàng Uyên đáp bằng tiếng Nhật khiến các bạn chạy gần ngạc nhiên:

- Khỏe! Còn anh?
- Tôi lo cho cô thôi. Tôi có thể chạy cả chục cây số cũng không sao.
- Hoàng Uyên giỏi tiếng Nhật, hèn gì Ansaki không thích cho được - Một cô gái bình luận.

Nhã Yên cô ý chạy chậm, nói với cô gái ban nãy:

- Vậy bạn học lần tiếng Nhật đi là vừa.

Cô gái không hiểu:

- Chi vậy?

- Để tranh anh chàng mất một mí kia với Hoàng Uyên.

- Con nhỏ này lạ tự đứng lại tranh giành với bạn mình.

Cô gái không hài lòng vượt lên trước Nhã Yên. Họ cười vui rộn rã. Con đường vào làng SOS trải ra trước mặt. Tất cả dường như thắm mệt. Các cô dừng lại bên chiếc cổng. Ansaki vào trong nói gì với người gác cổng, anh ra hiệu, các cô ulla vào trong.

Những đứa trẻ quần quít bên họ thật vui. Những bàn tay bé xíu nâng niu từng chiếc bánh Trung Thu trong tay. Ansaki gọi các cô đến:

- Nào, các bạn với Hoàng Uyên sửa lại các chiếc đèn ngói sao cho các bé, các em thích lắm.

Nhỏ Thanh khều tay Thủy Kiều:

- Ansaki chu đáo quá. Anh ấy thật thà.

Cô gái tên Thủy Kiều liếc mắt sang cô bé bự đang khuôn thùng bánh cùng Nhã Yên, cười cười:

– Hai con nhỏ này, phải cho tụi nó tham gia các phong trào thể này cho mấy cái bụng nhỏ nhen của chúng mở mang một tí. Nói chuyện lúc nào cũng có mớ câu.

- Bọn họ ở trường nào vậy?

- Trường Mỹ thuật. Toàn là họa sĩ không hà.

- Nè! Ai nói chuyện có mớ câu hả cô bạn?

Nhã Yên phui tay đứng chống nạnh. Thủy Kiều lè lưỡi nấp sau lưng bạn:

Trông bạn giống Sumo chứ không khác, nếu thêm vài chục kí nữa, đảm bảo rất giống ...

- Anh Ansaki bao giờ về Nhật nhớ cho Nhã Yên theo với?

Nhã Yên bồng ông ẹo điệu dàng:

- Giống cái gì hả? Người ta đẹp chứ bộ.

Nhã Yên vừa quay lưng đi. Cả bọn bùm miệng cười rúc rích sau lưng cô:

- Đem nó về bên ấy gả cho một lão Sumo nào đó rất xứng.

Thủy Kiều vẫn không buông tha Nhã Yên. Cô ta thụng mặt ngồi yên làm cho Hoàng Uyên phải tức cười. Bởi vì ở lớp, Nhã Yên luôn hà hiếp Hoàng Uyên.

Sao tự đứng hôm nay cô ta chịu thiệp cơ chứ.

Hoàng Uyên thấy Nhã Yên cố ý đến hỏi chuyện cùng Ansaki rất ngọt ngào làm cho cô vốn không muốn nghe cũng tò mò:

- Anh Ansaki! Có phải anh là bạn của thầy Trọng Nam không? Bọn em ái mộ anh lắm.

Ansaki cười lịch sự:

- Cảm ơn cô. Tôi không có tài cán gì. Anh Trọng Nam và cô quan hệ thế nào?

Nhã Yên ồm ồm:

- Dạ, thầy chủ nhiệm ạ. Thầy hay nói về anh.

- Thế à!

Ansaki hững hờ với cô gái có vẻ đẹp rất bình thường, tròn như hột mít, vừa hóm hỉnh khó coi, vừa chẳng có duyên. Có lẽ cô ta có cảm tình với anh. Ansaki hơi lúng túng. Hoàng Uyên trông thấy Nhã Yên như thế, cô nói vào:

- Nhã Yên xem vậy ... hay nói, hay khoe nhưng tốt lắm, anh Ansaki đồng ý, bọn em làm mai cho.

Ansaki không hài lòng, vẻ mặt rất nghiêm túc:

– Các cô đừng đùa nữa. Chúng ta làm việc đi, trưa rồi. Cô mang số lồng đèn này vào trong giùm tôi.

Ansaki cùng các bạn chia quà cho các bé xong, họ quay về, người nào cũng hớn hờ. Họ chia tay Ansaki chỗ ngã ba đường. Anh tặng cho mỗi cô một bông hoa đào bằng thủy tinh rất đẹp:

- Kỷ niệm của buổi đi phát quà hôm nay, các cô nhận cho. Của ít, tình nhiều.

- Cảm ơn anh Ansaki ạ.

Hoàng Uyên mân mê chiếc bông đá màu hồng trong tay, xúc động nói thay các bạn:

– Anh có tấm lòng tốt, anh sẽ gặp nhiều may mắn. Chúc anh tìm được người như ý nha, Ansaki.

– Cô về cùng đường với tôi chứ?

– Dạ!

– Vậy các cô lên đường may mắn nghen!

– Chào anh. Chào hai người. Chúc thượng lộ bình an?

Good bye!

Cả hai vẫy tay chào các bạn. Họ vừa đi khuất, Ansaki hớn hờ nói:

– Các cô ấy vui ghê! Cô nào cũng ăn nói khéo léo, giỏi giang. Con gái Việt Nam vừa xinh, vừa giỏi thật đáng yêu.

– Đáng yêu! Anh yêu cô nào, nói đi em giúp đỡ cho.

Ansaki lắc đầu:

– Làm sao cô giúp được. Cô không còn rối rắm chuyện của mình sao mà đòi giúp tôi. Phiền lắm!

– Anh không xem em là bạn à?

Ansaki gật gật đầu đồng ý:

– Quý hóa lắm! Làm bạn với cô là điểm phúc của tôi mà. Sang đây lạ người lạ cảnh, thêm một người bạn, bớt một kẻ thù không tốt hơn sao?

Hai người dong ruỗi trên đường trò chuyện thật tâm đắc. Xe vừa đến một cua gấp, Hoàng Uyên nhường đường cho Ansaki vượt trước.

Bỗng từ trong một đường rẽ, người đàn ông lái xe đạp chạy vút ra lao thẳng vào xe cô.

– Á! Trời ơi!

Chiếc xe đạp tông thẳng vào sườn xe của Hoàng Uyên nghe rầm , cả hai ngã dài sòng soài trên mặt đất. Tên thanh niên lồm cồm bò dậy trợn mắt quát:

– Đi đứng kiêu gì, muốn giết người ta hả!

Ansaki nghe rầm , kinh hãi quay lại. Anh hoảng hồn khi thấy Hoàng Uyên ngồi chống tay trên mặt đất, mặt mày xanh mét không còn một giọt máu, đau đớn.

Ansaki kêu lên:

– Trời ơi! Hoàng Uyên ... cô có sao không?

– Nè! Anh kia ... bắt đền đi, xe tôi hư rồi. Con nhỏ này là gì của anh hả? Em gái hay người yêu? Đi hàng hai hàng ba đụng người ta thấy không. Đền đi!

Trước thái độ hung dữ của tên thanh niên, Ansaki không quan tâm. Anh đỡ vội Hoàng Uyên lên. Cô nhăn nhó:

– Hình như cái tay em có vấn đề rồi Ansaki.

– Hai người này đui hay điếc chứ? Đền cho tôi mau lên!

Hắn xông vào nắm tay Hoàng Uyên định kéo. Đau đớn cô hét lên:

– Á, chết tôi! - Rồi cô ngã bệt xuống đất làm Ansaki hoảng hồn.

– Anh kia, anh đụng người ta, từ trong hẻm anh phóng ra, người lại nòng nặc rượu. Người ta đi đúng đường, anh hại cô ta còn đứng đó lớn tiếng à? Tôi gọi công an đây.

Tên thanh niên im bặt cái mồm. Hắn vẫn văng tục:

– Tổ bà! Bọn bây làm xe ông cong niềng như vậy à?

Hoàng Uyên đã bình tĩnh hơn. Cô thấy cả cánh tay tê rần không còn cảm giác:

– Ansaki! Tay em có sao không?

Cánh tay không điều khiển được bàn tay. Bàn tay lắc lắc qua lại như không điểm tựa. Ansaki kinh hãi:

– Tay cô gãy rồi. Ngồi yên ở đây, tôi tìm nẹp nẹp lại. Tôi sẽ đưa cô vào bệnh viện ngay.

Hoàng Uyên sợ quá nước mắt chảy dài:

– Cái gì hả anh? Tay em bị gãy à? Trời ơi! Làm sao em cầm cọ, cầm viết, làm sao em phụ mẹ?

Gã say rượu chừng như thấy sự việc nghiêm trọng, Ansaki đang bối rối lo cho Hoàng Uyên, hắn tìm cách lủi đi. Nhưng người đi đường đã nắm áo hắn lại:

– Có cần đưa tên này vào công an không cô cậu? Hắn định bỏ trốn đó.

Ansaki nhìn hắn, vẻ mặt bặm trợn cùng chất men thấm trong người hắn bốc ra làm mặt mày đỏ lựng càng lúc xấu xí hơn. Ansaki chỉ nói nhỏ:

– Nhờ các anh giữ hẩn giùm. Cô bạn tôi đi đúng luật. Từ trong hẻm hẩn phóng ra quá đà gây tai nạn, còn lớn tiếng chửi. Tôi phải đưa cô ấy vào bệnh viện. Nhờ mọi người giữ ba chiếc xe giùm.

Hoàng Uyên nhìn họ về e ngại:

– Anh đưa em về đi. Em không vào bệnh viện. Hãy điện thoại cho Hạ Mai giùm, cô ấy sẽ đến ngay.

Ansaki vẫy chiếc taxi không kịp trả lời Hoàng Uyên. Anh giục:

– Mau lên xe! Anh tin mọi người ở đây tốt lắm. Trừ tên say rượu kia.

Bác tài xế góc đầu ra khỏi xe:

– Tai nạn à? Lên xe nhanh đi!

Ansaki đưa cô vào bệnh viện cấp cứu. Rất may cô gãy một xương nhỏ của cánh tay. Chờ chụp hình và bó bột cánh tay xong, trời đã xế chiều, lúc này Ansaki mới thấy đói và mệt. Anh ngồi tựa bao lơn bệnh viện ngắm áng mây bay qua. Nơi này không có núi, không có sắc biếc của da trời. Màu trời nhàn nhạt, mây trắng cứ lao vùn vụt qua. Có lẽ trời sắp mưa. Ở miền Nam chỉ có hai mùa mưa nắng. Khí hậu thất thường, đang nắng thì lại mưa ngay. Khí hậu này cũng giống cuộc gặp gỡ giữa anh và Hoàng Uyên:

cũng thất thường, mưa nắng.

Hôm nay vừa gặp Hoàng Uyên đi chơi vui vẻ lại xảy ra chuyện xui rủi. Tội nghiệp cô ấy. Trời bỗng nổi gió áo ào. Lá khô nhảy lạo xạo trên đường, rơi ào ào xuống vạt cỏ. Ansaki vuốt mặt mình cho tỉnh. Gió hất tung đám bụi trên đường vào mắt người cay xè. Anh nhắm mắt lại.

– Làm phiền anh quá, Ansaki.

Anh vội mở mắt ra nhìn:

– Sao cô lại ra đây? Đã đỡ đau chưa!

Hoàng Uyên lắc đầu:

– Bây giờ mới thấm đau anh à. Em xui xẻo thật. Làm sao mà ăn, học được cơ chứ!

Ansaki nhìn cánh tay bó bột của Hoàng Uyên, to ra thông cảm:

– Tôi biết cô đau đớn lắm, nỗi đau này khó ai san sẻ được. Tôi rất muốn đỡ hết cho cô nhưng tôi không thể làm điều đó.

Nghe Ansaki nói tự dưng Hoàng Uyên xúc động muốn khóc. Lâu lắm mới có người thấu hiểu nỗi đau của cô như thế. Anh không gánh chịu giùm cô nhưng anh làm cô yên lòng.

– Không! Tại em xui thôi, anh đừng lo. Chuyện đã xảy ra rồi. Bây giờ chúng ta về.

Ansaki thật tình:

– Bác sĩ có bảo cô ở lại không?

– Không, cứ về nhà tịnh dưỡng. Hai tuần sau tái khám.

– Tôi sẽ đưa cô về nhé!

Ansaki đề nghị. Hoàng Uyên lắc đầu ngay:

– Làm phiền anh nhiều quá, em ngại. Cảm ơn anh, Ansaki ạ.

– Cô đừng khách sáo. Tôi sẽ đưa cô về tận nhà, giải thích cho mẹ cô nghe.

Nếu không, việc về muộn của cô sẽ làm bác ở nhà lo lắng, rồi bác ấy trách bạn bè của cô sao mà tệ!

Hoàng Uyên bật cười như mếu:

– Anh phải về thôi, muộn lắm rồi. Vì em mà anh vất vả. Việc giải thích với mẹ em không cần đâu. Tay em như thế này, mẹ em thấy sẽ hiểu ngay. Anh yên tâm đi, em không sao cả.

– Thật không sao chứ? Hay là cô sợ

Ansaki cất giọng hoài nghi. Hoàng Uyên cúi đầu:

– Mẹ em không thích em có bạn trai. Bà ấy rất lo ... nếu biết em quen những anh chàng đẹp trai giàu có.

Suýt chút nữa Ansaki đã bật cười trước câu nói ngộ nghĩnh của Hoàng Uyên, nhưng anh kịp dừng lại:

– Sao lạ thế? Có phải cô yêu Trọng Nam và bác không bằng lòng.

Hoàng Uyên im lặng không nói. Cô thở dài như trút bỏ cái dĩ vãng vốn không vui của mình, nói sang chuyện khác:

– Về đi anh, keo mẹ em lại đi tìm lung tung thì khổ.

Hai người dợm bước đi, thì cơn mưa cũng vừa ào ào kéo đến. Hoàng Uyên khựng lại than thở:

– Mưa rồi. Ansaki! Làm sao mà về bây giờ?

Cả hai đành đứng tựa cửa sổ nhìn ra. Trời chập choạng tối. Người ở ngoài chạy vội tìm chỗ trú mưa. Ánh đèn đường bắt đầu loang loáng dưới màn mưa.

Cảnh vật buồn buồn.

Ansaki phá tan sự im lặng nặng nề:

– Cô đang lo lắng lắm phải không?

Hoàng Uyên gật đầu. Cái lạnh của gió mưa hắt vào làm cô buốt giá tới xương, vết thương đau nhói:

– Điện thoại của em hư nát rồi!

– Thế à! Tôi thật vô tâm. Cô gọi điện về nhà đi, máy đây này!

Hoàng Uyên lắc đầu:

– Cảm ơn. Em không quen sử dụng tay trái.

– Ô! Tôi lại quên. Xin lỗi. Em đọc số anh gọi cho.

Ansaki thay đổi cách xưng hô ngọt ngào lúc nào anh không hay. Anh rút từ chiếc túi áo nhỏ xíu bên trong áo măng- tô cái di động bé tí. Hoàng Uyên đành đọc số điện thoại nhà Trọng Nam.

Ansaki nhấn số xong, anh đưa máy cho Hoàng Uyên. Cô áp máy vào tai chờ đợi. Giọng vú Năm lo lắng.

Con đây mẹ ạ. Xe con bị hư dọc đường nhờ sửa. Chắc con về trễ, mẹ đừng trông. Con về ngay!

Nhận điện thoại từ tay Hoàng Uyên, Ansaki cười:

– Em tiết kiệm, giản dị quá, Hoàng Uyên. Em làm anh ngại ghê!

Hoàng Uyên chớp mi:

– Em ngại thì đúng hơn. Tiền bạc, thuốc men anh lo cả. Biết chừng nào có tiền để trả anh, em áy náy quá.

Ansaki cười hóm hỉnh:

– Thì đừng trả. Yên tâm, anh không đòi đâu.

– Mẹ bảo ở đời mắc nợ mình phải lo trả vì nếu không, chết không nhắm mắt.

– Rồi em tin lời mẹ?

– Dĩ nhiên! Mẹ bảo em điều gì em cũng thấy đúng cả anh ạ. Ngay cả tình yêu, em cũng thấy lời mẹ quý lắm.

Ansaki cười hăng hắc, lần đầu tiên anh thích thú cười to như thế:

– Chắc mẹ em đe nẹt em lắm phải không và em cũng rất sợ mẹ.

– Sao anh cười, việc ấy ... bình thường thôi mà. Nước em có câu ca dao rất hay nói về bổn phận con cái phải nghe lời cha mẹ, anh có biết không?

– Có phải câu Cá không ăn muối cá ươn, con cãi cha mẹ trăm đường con hư không?

– Đúng rồi. Anh hay quá. Nhưng sao anh cười chứ?

– Thật ra, anh cười vì mẹ anh cũng lo cho anh như thế. Hai bà mẹ ở hai không gian khác nhau sao lại giống như thế chứ. Lạ quá!

– Thật không anh?

– Anh nói thật đó!

Hoàng Uyên mỉm cười. Mãi nói chuyện với anh, cô quên bớt cái đau của mình. Cô thầm nghĩ:

Có lẽ họ đều do tình thương con mà ra. Mẹ nào lại chẳng lo cho con cái mình. Mẹ của Ansaki cũng thương nhớ, lo cho anh vì anh phải đi xa. Mẹ cô lo cho cô vì cô là con gái yêu của bà.

– Nếu hai bà mẹ này gặp nhau họ có những nét tương đồng.

Câu nói ngụ ý của Ansaki làm Hoàng Uyên khó hiểu. Anh kín đáo nhìn Hoàng Uyên qua ánh sáng nhạt nhòa, cười bí ẩn. Anh không phải là mẫu người thích tán tỉnh trò chuyện dây dưa với người lạ. Nhưng không hiểu sao vừa gặp Hoàng Uyên anh đã muốn bắt chuyện với cô. Và mỗi lần tiếp chuyện với Hoàng Uyên, anh lại thấy cô có nhiều nét đáng yêu hơn. Anh xúc động thật sự, tim anh rộn rã trong lồng ngực. Anh đè nén bao xúc cảm của mình không cho nó dâng trào trước cô gái mỹ miều, dễ mến như Hoàng Uyên. Và anh muốn cuộc nói chuyện cứ dài mãi. Dù chỉ thoáng gặp mấy lần nhưng ấn tượng về cô trong lòng anh lại sâu sắc vô cùng. Nếu đây là cơ hội tái ngộ giúp anh và cô gần nhau hơn, sao anh lại không biết tận dụng chứ!

Ansaki tìm tìm một mình vì câu nói ý vị của anh. Anh đã không bỏ qua cơ hội nên giờ này anh đang đứng bên cô gái mà anh có nhiều ấn tượng sâu sắc ...

Hoàng Uyên nhắc anh:

– Hết mưa rồi, chúng ta về ngay nhé!

– Em mong lắm à?

Hoàng Uyên ngơ ngác:

– Mong gì ạ?

Mong chóng tàn cơn mưa ... hay em đang mong ai đó chẳng hạn.

– Ôi! Anh lại đoán sai cả rồi. Em chỉ mong được về nhà nghỉ ngơi. Em mệt quá, anh ạ.

– Cho anh xin lỗi vì hiểu lầm em nha, Hoàng Uyên.

– Không có gì cả, em đâu dám trách ai. Chỉ tại trời xui khiến.

Hoàng Uyên cất giọng buồn buồn. Ansaki hỏi bằng quơ:

– Thường lúc mưa, ở nhà em làm gì?

– Em làm nhiều thứ lắm. Lúc nhỏ ở quê, em mê tắm mưa đến nỗi bị bệnh làm mẹ em lo sốt vó. Lớn lên, gia đình nghèo, mưa nắng gì em cũng có nhiều việc bận rộn lắm. Lúc rảnh, em thích thả hồn mình ra ngoài ô cửa sổ, thích nhìn màn mưa trắng xóa và vẽ nó với cả nỗi niềm khó tả.

Ansaki nghiêng đầu nhìn cô:

– Ngộ đến thế à? Em vẽ được bao nhiêu bức tranh mưa?

– Khá nhiều! Mỗi lần mưa một bức tranh – Nhiều thế sao?

Hoàng Uyên nở nụ cười thật tươi:

– Đùa anh thôi. Tranh mưa em còn để trong hồn, chưa vẽ vì cảnh buồn lắm.

– Em quảng cái buồn đi để vui sống. Buồn hoài làm cho tâm hồn âu sầu trầm uất mất.

– Lúc nào anh cũng khuyên em như thế. Ansaki! Chắc anh ít buồn lắm phải không, kể cả lúc xa nhà, xa cha mẹ sang Việt Nam?

Bị hơi bất ngờ, Ansaki cười:

– Buồn chứ! Nhưng cái buồn đó không giống như cái buồn của cô. Buồn ấy thâm trầm, đau khổ.

– Anh đã vương chưa mà anh hiểu rõ nó vậy?

– Dĩ nhiên là chưa! Anh biết qua bạn bè. Anh nghĩ tâm hồn em lãng mạn quá. nên dễ buồn. Em nên sống thực tế một chút.

Hoàng Uyên cãi lại:

– Em rất thực tế, không lãng mạn chút nào!

– Em đi học trường nào vậy?

– Đại học Mỹ thuật.

– Sao em biết cả kỹ thuật nấu nướng nữa?

– Vừa đi học, vừa đi làm nhiều nghề giúp mẹ. Em chỉ quen tay, quen việc thôi.

– Em giỏi thật.

Nhưng em đang đau khổ, vì cánh tay chết tiệt này ít ra ba tháng nữa em mới cầm cọ được. Buồn ghê!

– Thôi, đừng buồn. Có thể sớm hơn, em sẽ vẽ lại mà.

Cuối cùng trời cũng tạnh mưa. Ansaki đòi đưa Hoàng Uyên về nhưng cô một mực từ chối. Họ chia tay trong sự tiếc nuối của Ansaki. Hè phố vẫn còn loang loáng nước, đèn đường đổ rực hai hàng. Một chiếc xe buýt trời tới. Chờ cho Hoàng Uyên lên xe, Ansaki với theo:

– Mong sẽ sớm gặp lại em, cô bé Lọ Lem ạ.

Suốt con đường về, hồn Hoàng Uyên lâng lâng bay bổng. Anh gọi cô là cô bé Lọ Lem, còn anh là gì? Phải chăng anh là hoàng tử vừa cho cô Lọ Lem trông thấy. Hồn cô chao đảo Lọ Lem mơ về xứ hoa anh đào nở rực ... Hoa rụng đỏ lối đi ... Chàng hoàng tử mang Lọ Lem về lâu đài cổ kính xa xôi. Với Lọ Lem cái gì cũng lạ, cô tròn mắt ngắm nhìn, cô lạc chôn tiên cánh trần gian. Ôi chao.

Sao hôm nay cô lại vẫn chương thế? Hoàng Uyên mỉm cười vì sự ví von đầy lãng mạn của mình. Cánh tay trắng toát treo trước ngực, Hoàng Uyên không còn thấy đau. Hôm nay anh ấy dám gọi mình là Lọ Lem. Hạ Mai ví von rất đúng. Chẳng lẽ trời xui khiến cô gặp anh để giờ cô phải nợ anh chứ ... Nợ anh nhiều quá! Ansaki tốt quá, cô khó mà hờ hững trước tâm chân tình của Ansaki, một người con trai không cùng thứ tiếng, không cùng dân tộc.

Hoàng Uyên bỗng giật mình vì ý nghĩ thoáng qua. Không được, mẹ cô sẽ chẳng bao giờ cho cô lấy chồng ngoại kiều đâu. Mẹ cô chỉ có mình cô ... Hoàng Uyên chợt buồn. Được nhiều người yêu thương thật ra không phải là điểm phúc.

Hoàng Uyên thần thờ xuống xe ... Bước vào nhà, cô đi như người mộng du.

Vú Năm đón ngay trước cổng, bà kêu lên thẳng thốt:

– Trời ơi! Hoàng Uyên, con bị làm sao thế này? Sao con bảo xe hư thôi ...

Cô nắm tay mẹ và nói nhanh để bà đỡ lo lắng:

– Mẹ ơi! Vào nhà, con kể cho mẹ nghe. Con đã về đến nhà ... mẹ đừng khóc.

Con xin lỗi mẹ.

Vú Năm đau xót trong lòng, than thở:

– Trời ơi! Khổ cho con quá! Làm sao mà học hành hờ con? Ai làm con ra nông nổi này.

– Dạ, con bị một tên say rượu đâm sầm vào làm ngã xe, gãy tay ... Không sao, may mà không nguy đến tính mạng.

– Đừng nói bậy con! Mai mốt đi đứng nhớ cẩn thận mấy thằng ôn hoàng đường phố chạy nông nghênh ngoài đường. Gặp nó, con tránh thật xa nhen con.

– Dạ, có gì ăn không mẹ?

– Có nguội lạnh cả rồi, để mẹ hâm lại.

Bà tranh thủ điều tra:

– Ai đưa con vào nhà thương vậy? Biết, mẹ cảm ơn họ.

– Bạn con mẹ ơi. Họ không cần mẹ con ta cảm ơn đâu. Cho con ăn, con đói lắm.

– Nè, hình như con có điều gì muốn giấu mẹ phải không?

– Dạ đâu có.

– Cậu chủ có gọi điện cho con không?

Hoàng Uyên hơi sững lại, cô chối quanh:

– Cậu chủ gọi con làm gì! Mấy hôm nay con bận công việc lắm, mẹ bận rộn nhiều mà con không giúp được.

Vú Năm cảm thấy Hoàng Uyên trả lời không đâu vào đâu cả, về chẳng tự nhiên, bà vẫn nghi ngờ:

– Con à! Cậu Trọng Nam rất tốt với mẹ con ta. Nhưng ta là người làm, họ là chủ, con nên ghi nhớ điều này.

Hoàng Uyên tỉnh bơ:

– Mẹ cứ nhắc con điều ấy mãi, con nhớ rồi ạ. Sau này, con sẽ ở vậy với mẹ không lấy chồng đâu, mẹ chịu chưa.

Vú Năm xót canh thịt hầm cho con, bà cần nhắc:

– Con nói lấy mẹ đó à? Đâu phải mẹ không cho con lấy chồng. Nhưng hạng ông chủ và tớ gái trong nhà, dù tớ gái xinh đẹp, ậu chủ có si mê thì cuối cùng cũng không có kết quả tốt đẹp đâu con.

– Sao mẹ cứ đem chuyện ấy mà nhắc con mãi thế. Con đâu giống thời xưa.

– Xưa hay nay cũng thế. Ông chủ, bà chủ giàu sang, họ xem thường người nghèo khó như chúng ta. Con đã thấy rõ rồi đó. Phi Phi xem thường con chỉ vì con nghèo hơn cô ta. Mẹ ngâm đắng nuốt cay, con biết không?

Nhắc đến Phi Phi, lòng Hoàng Uyên cuộn lên như sóng dậy. Cô giận Phi Phi, căm ghét thói đồng danh của cô ta. Cô giận lây Trọng Nam, vì Trọng Nam thường bênh vực cô, yêu thương cô, trọng cô. Vậy mà hôm đó, anh ta nở để Phi Phi sỉ nhục cô mà không một lời thanh minh hay giúp lời cho cô.

Hoàng Uyên cảm thấy vừa giận vừa buồn Trọng Nam, Có phải anh chỉ là con ong đang vờn cánh hoa xuân thì, chờ hoa hé nhụy, cứ nô giỡn rồi bay đi không. Trọng Nam là mẫu người thế nào, Hoàng Uyên không thể hình dung nổi.

Anh vừa gọi điện về cô ban sáng, lời lẽ rất thân tình. Trọng Nam xem như không có chuyện gì xảy ra giữa anh với cô cả. Lạ thật!

Trọng Nam còn hứa sẽ mang quà về cho cô. Một tháng sang Pháp, Phi Phi chắc cũng theo anh sang bên ấy. Họ đang tay trong tay ngắm tháp Eiffel hoặc dạo chơi trên đường phố Paris tháng 10. Họ thật điểm phúc, thật xứng đôi ... Phi Phi nũng nịu, mặc sức mà làm nũng với người yêu.

Chẳng ai cảm đoán họ cả. Họ sinh ra là của nhau, họ trao nhau bao nụ hôn, họ dắt nhau đi khắp

trên các ngã đường xinh tươi. Chỉ có Hoàng Uyên là cô đơn, lẻ loi mà thôi.

Càng nghĩ, Hoàng Uyên càng thấy mơ hồ, hình như cô đang sống trong mơ, trong giấc mộng ảo trôi bồng bềnh, không định hướng. Cô muốn rút lui nhưng lại tiếc nuối. Có lẽ cô không đủ sức giữ gìn mỗi tình đẹp như mộng như thơ của mình. Càng lúc, cô càng, thấy Trọng Nam đang đùa giỡn với mình hơn là anh yêu thương cô. Hoàng Uyên ngán ngẩm cho lòng người.

Dò sông dò biển dễ dò Nào ai lấy thước mà đo lòng người .

Cánh tay lại nhức buốt, Hoàng Uyên bỏ chiếc muỗng xuống, cô không buồn ăn thêm. Vú Năm lo lắng:

– Đau lắm hả con? Thôi, đi nghỉ sớm đi. Thiệt khổ! Ngày mai, mẹ sẽ đưa con sang nhà ông thầy Sáu bó thuốc sẽ đỡ đau hơn.

Hoàng Uyên đứng lên lắc đầu:

– Bác sĩ băng bột kín mít làm sao mà bó thuốc. Con không muốn cánh tay mình có tật đâu. Cứ để như thế này dần dần nó sẽ liền lại, mẹ chớ nghe lời người ta.

Vú Năm thở dài:

– Hừ! Cái gì con cũng cãi mẹ cả, không biết sau này có làm nên tích sự gì chẳng. Nếu khổ thân, con đừng trách mẹ không nhắc nhở.

Vú Năm đúng là càng ngày càng khó khăn. Mẹ đang lo lắng cho Hoàng Uyên vì cô càng ngày càng xinh đẹp, Hay mẹ đang khổ tâm về điều gì mà tỏ ra rất khát khe với Hoàng Uyên dù cô chẳng có lỗi lầm gì.

Hoàng Uyên ngồi ôm chiếc gối trong lòng, cô mân mê cánh hoa đào bằng thủy tinh trong bàn tay còn lại. Màu hồng của cánh hoa thật sống động, lấp lánh dưới ánh đèn, dù chẳng mùi hương nhưng nó đẹp lạ lùng. Không biết từ lúc nào Hoàng Uyên rất yêu màu phớt hồng của hoa đào. Cô mê mãi ngắm vẻ đẹp của nó và chợt nhớ đôi mắt nho nhỏ nhưng rất đáng yêu của Ansaki:

Anh ấy nhìn cô, cô như bị thu hồn vào trong đó. Nhưng Hoàng Uyên nghĩ đó chỉ là những xao động cảm, xúc bất chợt nhìn nhau. Hay là ... cô với anh ta có duyên số?

Hoàng Uyên lại mơ màng trong khung trời xinh đẹp ... cô sẽ vẽ với tất cả lòng nhiệt thành của mình. Một vườn hoa anh đào dài tít tắp đến chân trời. Một đại lộ rộng thênh thang. Một ngôi nhà xinh đẹp bên bờ suối. Phía sau là sườn núi xanh như ngọc. Non xanh, nước biếc hữu tình. Một đôi trai gái tâm tình thả hồn theo cảnh vật du dương. Tháp thoảng trong sương mù trắng xóa là chiếc bè trôi ... người ngư phủ cất giọng hát. Hoàng Uyên nổi hứng muốn vẽ quá. Sao hôm nay tâm hồn cô lại thơ mộng thế. Bao hình ảnh đẹp lại xuất hiện mà trước đây cô chưa hề thấy.

Hoàng Uyên xao xuyến với những hình ảnh chập chờn. Cô bắt lực vì cánh tay phải đã bị treo lên. Thờ dài ngao ngán, hình ảnh đẹp vẫn nhảy múa trong đầu, Hoàng Uyên ngỡ người xuống mơ tưởng. Và cô thiếp đi lúc nào không hay.

Trong giấc mơ, Ansaki đưa cô về Nhật. Sao anh ấy lại nắm bàn tay nhỏ nhắn của cô dẫn đi chứ? Họ song đôi bên nhau. Anh ấy vui lắm. Ansaki đưa cô lên một sườn đồi. Họ dừng lại. Cả vườn hoa anh đào ánh lên trong nắng bừng sáng cả góc trời. Hoàng Uyên reo lên:

– Ôi! Đẹp quá Ansaki. Hãy cho em vườn hoa này đi:

Ansaki dịu dàng cười:

– Tất cả là của em, em yêu ạ.

Hoàng Uyên vội chạy thật nhanh xuống vườn hoa. Cô vấp ngã ... trượt dài trên thảm cỏ. Sợ quá, Hoàng Uyên hét lên ...

Cô giật mình, ngồi bật dậy nhưng không được, một bên tay đau buốt. Trong bàn tay cô vật gì cứng cứng Hoàng Uyên vẫn còn nắm chặt. Cô mở tay ra xem, ánh hồng của viên thủy tinh lấp lánh, bông hoa đào xinh đẹp như nàng con gái kiều diễm hé cười với cô. Màu hồng, một màu hạnh phúc tuyệt vời.

Hoàng Uyên bị gãy tay phải, cô không cầm cọ được đành nghỉ học ở nhà thật buồn. Hạ Mai thỉnh thoảng ghé thăm cô. Đã hai tuần qua cô không đến lớp.

Vú Năm đi chợ rất sớm. Trong khuôn viên rộng lớn này chỉ còn những người làm cho Trọng Nam. Lần đầu tiên cô đặt chân đến đây.

Hoàng Uyên trở mắt nhìn. Có lẽ đây là khoảng không gian mà họa sĩ Trọng Nam vẽ với người mẫu của mình. Vừa thơ mộng vừa lãng mạn, vừa trữ tình.

Một khu vườn bố trí rất khéo léo. Chỗ kia là thác nước róc rách chảy đều. Dưới chân thác chiếc cầu bắc ngang. Người mẫu ngồi tựa vào đây ư? Phong cảnh hữu tình nhưng tất cả đều giả tạo.

Hoàng Uyên chợt thấy bức vẽ còn dở dang. Cô bước tới cầm lên xem. Phi Phi. Trọng Nam vẽ Phi Phi, cô ấy cực đẹp. Cả thân hình nõn nà, gợi cảm phô trương ra trước mắt. Hoàng Uyên thấy mắt mình tối sầm lại.

Làm người mẫu cho anh ta là thế này ư? Hoàng Uyên rút cổ ném bức tranh vào chỗ cũ. Tò mò cô xem bức tranh khác. Một cô gái khác xinh đẹp gợi cảm hơn Phi Phi. Chỉ một tấm lụa vắt ngang người bao đường cong gợi cảm đều phô trương vừa kín vừa hở làm xốn xang đôi mắt người xem. Họa sĩ Trọng Nam này thật lạ kỳ.

Hoàng Uyên thần thờ ngồi tựa vào gốc cau kiểng nghĩ bâng quơ.

Thật ra, chàng họa sĩ đẹp trai, đa tài này có yêu ai không? Hay anh ta chuyên thả mồi bắt bóng. Bao nhiêu con bóng đã rơi vào tay anh bằng những cục mồi thơm ngon. Hoàng Uyên chợt nhớ những món quà quý giá những lời hứa tình tứ, ngọt ngào. Cô vẫn luôn cho là anh yêu cô.

Nhưng chẳng lẽ Trọng Nam lại tệ bạc như thế. Dù sao anh cũng là một thầy giáo đứng đắn, một người có học thức đâu phải kẻ lang bang, đầu đường xó chợ.

Càng nghĩ, Hoàng Uyên càng yên lòng hơn. Vả lại, trong nghề cô cũng hiểu, họa sĩ luôn đi tìm cái đẹp, hướng tới cái đẹp vô biên về thể xác lẫn tâm hồn.

Trách gì chuyện ấy!

Hoàng Uyên rời chỗ vẽ của Trọng Nam cô đi lần ra cổng. Có người nhún chuông:

– Cô ơi! Nhận bưu thiếp và quà!

Hoàng Uyên nhanh chóng mở cổng.

– Cửa ai vậy anh?

Cô hỏi người đưa thư. Anh ta vui vẻ lắc đầu:

– Cửa người đề trong thư, tôi không rõ lắm. Chào cô.

– Cảm ơn anh.

Một thùng quà gói kỹ lưỡng rất đẹp nhưng nhẹ tênh. Hoàng Uyên nhìn dòng chữ bên ngoài:

Gửi đến Hoàng Uyên, địa chỉ ...

Hoàng Uyên ôm món quà trở vào nhà kho. Cô vội vàng mở ra xem:

– Chắc quà của Trọng Nam chứ gì?

Tự dưng nhớ lại câu thả mồi bắt bóng, Hoàng Uyên không muốn xem. Cô lầm bầm:

– Đã đi với Phi Phi, còn tặng quà cho mình. Thật ra, thầy Trọng Nam muốn gì chứ. Tham vậy sao?

Nhưng lỡ mẹ về thấy quà cáp bà lại nghi ngờ. Hoàng Uyên vội mang vào phòng riêng của mình đặt vào góc phòng lấy mảnh giấy báo phủ lên.

Tự do, ung dung, buồn, đi bộ, rong chơi mãi cũng chán, Hoàng Uyên giết thì giờ bằng nhiều cách, cô chẳng nguôi ngoai.

Cả tuần nay Ansaki mất biệt không điện thoại cho mình. Lạ nhỉ! Anh chàng này có cảm tình với mình, người ta bị bệnh lại làm ngơ. Thật ra đàn ông họ đều vô tâm thế sao?

Có tiếng nhạc vang lên từ chiếc hộp góc nhà thật vui tai. Khúc nhạc Love Story trầm buồn lại trôi lên. Tất cả đều cực ngắn. Hoàng Uyên thích quá, cô ngồi xuống lắng nghe.

Nhạc dứt, không gian lại im lặng. Hoàng Uyên tò mò, cô mang vội chiếc hộp to đặt lên bàn và vội vàng mở ra.

– Ôi, hoa anh đào đẹp quá! Ansaki? Anh ấy chu đáo quá. Sao anh ấy biết mình thích hoa đào nhỉ? Hay là giấc mơ ấy có thực. Anh ấy đã cùng ta vào giấc mơ. Tuyệt quá, Ansaki. Phải hỏi anh ấy mới được. Ở đây làm gì có hoa đào tươi chứ?

Hoàng Uyên chợt nhớ chiếc điện thoại của mình chỉ còn là cái ruột, vỏ bề mặt tiêu rồi. Cô ngồi

bệt xuống giường mân mê từng cánh đào nhỏ xíu, lặng người vì xao xuyến cả tâm hồn.

Không hiểu sao nhìn hoa đẹp mà Hoàng Uyên lại xúc động đến thế. Cô yêu hoa hay yêu người cho hoa mà vui thế. Hoàng Uyên vuốt mũi mình tự trách:

Mi dám nghĩ xấu người ta không sợ tội ư?

Còn đang nâng niu bó hoa trong tay, Hoàng Uyên chợt nghe tiếng động bên ngoài. Cô đặt nhẹ bó hoa trên bàn bước vội ra, đụng phải Hạ Mai khiến cả hai đều bật ngửa:

– Trời ơi! Mi đi đâu mà hơ xe hủ lô ư vô vậy.

– Suýt chút nữa ta gãy thêm cánh tay cho mi nuôi suốt đời đó.

– Nè! Bớt chưa mà tiu nghỉu như mèo cắt tay vậy cô nương?

– Bớt không bớt gì, ở nhà chừng một tháng nữa ta chết mất, Hạ Mai ơi!

– Đừng bi quan, ta sẽ ráng đến đây cho mi đỡ buồn. Ừ mà mi buồn sao được khi xung quanh có nhiều người yêu thương chứ!

Hoàng Uyên chu đôi môi mỏng dính:

– Ai đâu? Đừng có ghen tị xấu lắm nghe bạn.

– Nè, ta đem bánh bông lan mút cho mi đó. Ăn đi đừng có buồn. Trọng Nam đi dự triển lãm ở Paris bao giờ mới về vậy, Hoàng Uyên?

– Một tuần nữa. Mấy tuần nay ai dạy môn họa hình, đồ họa vi tính.

– Thầy Thái thay cho thầy Trọng Nam, ông ấy vừa già vừa khó tính học khổ muốn chết. Mi gãy tay ở nhà không chừng đỡ khổ hơn.

– Nói bậy! Ta xui muốn chết, mi còn ao ước, đòi đi!

Hạ Mai nguýt dài:

– Ai thèm! Nói chơi thôi, cô bạn ạ. Còn nữa, mi thích xí muội, đậu phộng ... ăn vặt, ta mang cho mi tất cả trong chiếc túi ni lông này đó.

– Khách vào quên mời ngồi, vào trong này chúng ta nói chuyện đi.

Hoàng Uyên kéo bạn vào trong phòng riêng của cô. Hạ Mai thấy bó hoa lạ thì hét lên:

– Trời ơi! Ai mà lịch sự tặng mi bó hoa đẹp quá vậy Hoàng Uyên.

– Đó mi đó?

Hạ Mai cầm bó hoa lên ngắm nghía. Cô đọc dòng chữ kết trên bó hoa viết nắn nót rất uyển chuyển, mềm mại rồi phán:

– Ta biết rồi, của Đông Phong phải không?

– Á! Làm gì có! Đông Phong mê mi thì có.

– Mê ta? Hồng dám đâu? Hôm ấy ta nghe hắn khen mi đẹp, mi hiền, dễ thương. Còn ta, hắn chẳng nói một lời.

Hoàng Uyên mỉm cười:

– Đó là hình thức khen gián tiếp. Mi không hiểu gì cả.

Hạ Mai hỏi tới:

– Gián tiếp là thế nào? Ba xạo thì có!

– Thì làm bộ khen em có cô bạn xinh quá, dễ thương quá. Bạn em thế nào, em thế này. Biết chọn bạn chơi, bạn giống em.

– Con quỷ! Đừng bày đặt chọc ta nha! Ta ghét anh chàng ba xạo đó lắm, đừng nhắc nữa.

Hoàng Uyên chọc bạn:

– Hồng biết ai nhớ nhắc hồi nãy vậy ta. Mắc mớ gì ta nhắc bạn của mi chứ?

– Nhưng ta thì thích nhắc bạn của người khác đấy. Đích thị bó hoa này là của một người nước ngoài ... nước Nhật gọi tới, đúng không?

– Đoán giỏi thật. Tiếp đi!

– Có phải anh chàng mất một mí hoàng tử của xứ hoa anh đào không nào!

– Ừ, tài ghê. Thường cho mi nè!

– Á! Cái gì vậy? Mi định bịt miệng ta bằng miếng bánh mì xăng- quích êm ái này ư?

Cả hai cùng cười vang. Hoàng Uyên úp nhanh miếng bánh mì mềm mại vào miệng bạn. Cô trêu chọc:

– Mi đáng thương như vậy lắm. Người gì nói không kịp thở ... chừa cho người khác phát biểu với chứ. Mi giành nói hết còn gì. Ăn đi bớt cái miệng lại.

Nghe ta hỏi nè!

Hạ Mai nhai nhót nhép miếng bánh, lắng nghe:

– Có phải mi bày trò cho Ansaki tặng ta mấy thứ này không?

– Ừ ... - Hạ Mai lắc đầu.

– Có phải mi tài lanh kể chuyện của ta cho anh ấy nghe, đúng không?

– Ừ ... - Hạ Mai lắc mạnh hơn.

– Có phải ...

Hạ Mai phun phèo miếng bánh trong miệng ra bay tứ tung. Hoàng Uyên nhắm mắt hứng đòn. Cô nhắm mắt trong khi Hạ Mai cười bò ra:

– Trời ơi! Ta ráng nhịn không nói có ba câu đã muốn chết rồi. Mi bảo ta im lâu sao được.

– Eo ôi! Mi mà nhịn nói kiểu này cả không gian bị ô nhiễm mất. Thiệt tình, mi phun thứ gì ra ghê quá.

– Bánh mì nhúng nước đầy, bạn ạ.

Nói xong, Hạ Mai cười khoái chí. Hoàng Uyên liếc bạn:

– Đi lấy cho mình bình hoa đi! Người ta tặng mình phải trân trọng chứ.

– Ở đâu? - Hạ Mai vừa tìm lục vừa hỏi to.

– Trong kệ tủ ấy! Cái bình hoa hôm bọn mình đi thi đó, nhớ không?

– Đây! Bình hoa đẹp quá. Màu sắc rất hợp với loại hoa hoàng tử mắt nhỏ tặng.

– Mi vừa gọi Ansaki là gì?

– Là hoàng tử mắt nai ! - Hạ Mai trố ngay - Hoàng tử ngông mới mê cô Lọ Lem, mặt mũi nhem nhuốc mà vẫn khen đẹp. Lạ ghê!

Hoàng Uyên bị bạn chọc liền nói khích:

– Người ta nhem nhuốc chứ đâu có xấu. Tốt gỗ bao giờ cũng quý cả bạn ạ.

Cả hai đang trò chuyện tự dưng khúc nhạc ban nãy lại trỗi lên làm cả hai giật mình. Hạ Mai ngo ngác:

– Mi cài máy thu âm hả?

Hoàng Uyên bật cười:

– Nói bậy! Cài thứ ấy làm gì?

– Để ban đêm mi mở máy lại nghe giọng nói của ta.

– Khéo vớ vẩn. Ta cũng đang ngạc nhiên không hiểu khúc nhạc ấy ở đâu ra.

Hạ Mai ra lệnh.

– Sao không truy tìm!

Cả hai tìm kiếm khắp nơi. Hạ Mai cầm chiếc thùng giấy đựng bó hoa anh đào lúc nãy ném sang bên. Bỗng cô nghe có cái gì bên trong liền mở ra.

– Hoàng Uyên! Sao mi ném điện thoại di động ở đây? Mới mua máy xịn bày đặt giấu hén.

Hoàng Uyên không để ý mắt vẫn tìm kiếm dưới giường:

– Lạ nhì! Không lẽ có ma! Điện thoại gì mà xịn. Tên say rượu chết tiệt ấy tông vào xe làm ta ngã bể mất điện thoại, bây giờ không liên lạc được với ai cả, buồn muốn chết đây.

– Vậy à! Còn cái này của ai?

– Đâu?

– Đây này!

Hoàng Uyên trố mắt nhìn, cô kinh ngạc vô cùng hỏi lại:

– Mi mới mua à? Đạp quá!

– Không phải! Của ai tặng mi đó, ma đâu mà ma. Ngớ ngẩn hết chỗ nói, người ta tặng mà cũng không biết.

Hoàng Uyên cầm chiếc máy xinh xinh trên tay. Cô quá đỗi bất ngờ, chiếc di động rất giống của Ansaki nhưng mới hơn nhiều. Cô bật máy:

Chúc em vui vẻ - Ansaki. Nhớ tìm anh trên số ... Hạ Mai nhìn lên. Cô tắt máy ngay.

– Anh ta nhắn gì vậy?

– Hẹn hò!

Hoàng Uyên đáp hờ hững. Hạ Mai cười mím:

– Vậy là bọn này có đường đưa mi về Nhật chơi rồi. Nhớ lời hứa không được quên nghe chưa?

Hoàng Uyên không ngờ Ansaki tinh tế đến thế. Anh rất chịu khó tìm hiểu sở thích của cô. Không như Trọng Nam chỉ tặng cô những thứ mà anh không cần dùng. Ansaki tặng cô những vật mà cô cần thiết. Cô lặng người đi thờ dài:

– Hạ Mai ơi! Người ta tốn tiền tốn bạc với mình, thật ra họ cần gì vậy.

– Sao mi hỏi ta? Ta đâu có kinh nghiệm trong việc này. Nhưng theo ta biết đàn ông tặng quà cho phụ nữ có nhiều hạng lắm. Cần phải xem món quà và thái độ lúc họ tặng cho mình mới biết được.

– Thế là thế nào?

– Có người tặng vì quá dư tiền bạc muốn tỏ ra mình là người hào phóng với kẻ dưới tặng quà kiểu ban bố, kẻ nhận quà phải biết ơn người ban ơn mình. Họ tặng để lấy danh tiếng.

– Kiểu thứ hai?

– Người tặng xuất phát từ tấm lòng nhân hậu yêu thương con người mà giúp người khác.

– Không phải! Còn kiểu nào nữa?

Hoàng Uyên hỏi dồn làm Hạ Mai phải dừng lại thờ:

– Kiểu nữa, người tặng là người thật sự yêu quý kẻ khác, muốn người ấy buồn vui giống mình, thường mẫu người này cực khô hơn phải đi tìm hiểu xem người được tặng thích gì, yêu quý gì, họ phải gia công tìm kiếm món quà mà người ta thích dù ở cùng trời cuối đất, họ vẫn phải tìm. Họ tặng quà vì yêu quý người mình yêu. Dạng này ít lắm, nhưng tốt lắm.

– Vậy Ansaki thuộc tuýp người nào, Hạ Mai?

Hoàng Uyên thật thà hỏi bạn. Hạ Mai cười lém lỉnh:

– Có phải mi để ý anh ta chút chút rồi không, hay mi chỉ cảm động vì mấy món quà này?

– Nói bậy! Ta muốn biết lòng dạ thật sự của con người ta, Hạ Mai à?

Hạ Mai thấy bạn buồn liền cất giọng nghiêm chỉnh:

– Ta cầu mi gặp điều tốt lành, gặp được người tốt. Thật tình, ta gặp Ansaki có vài lần, ta có cảm giác anh ấy rất mê mi đó.

– Thôi đi, đừng có nói nhảm! Mê gì mới gặp lại mê được.

Hoàng Uyên e thẹn nhưng lòng cô xôn xao lạ. Hạ Mai nhận xét ít khi sai lắm. Cô nhỏ ấy rất đáng tin cậy.

– Mi không nghe người ta bị sét đánh sao?

– Trời cái gì mà sét đánh, chết còn gì?

– Ủ, thì chết vì ... tiếng Pháp gọi là coup de foudre , còn tiếng Nhật gọi là ...

mà thôi, nói tiếng Việt đi, gọi là tiếng sét ái tình ấy mà. Nó nổ trúng ai người đó tiêu tùng không bao giờ chạy khỏi. Mi và Ansaki bị sét ái tình đánh trúng khi anh ta nhìn gương mặt lọ lem của mi đó, hiểu chưa?

Hoàng Uyên cứ mở tròn mắt nhìn Hạ Mai. Cô nàng đang ba hoa cái miệng giỏi tài khoa môi múa mép làm cho người ta tin, chẳng khác nào thầy bói gieo quẻ ăn tiền. Hoàng Uyên lắc đầu cho tỉnh táo.

– Mi không tin ta thì thôi. Nhưng Ansaki, mi phải tin và đối xử tốt với anh ta nghe chưa. Anh ta thật tình với mi đấy!

Hạ Mai ngẩng nhìn những bông hoa gặp nước tươi tắn vô cùng. Cô vượt những cảnh hồng mịn màng, tươi cười:

– Chỉ có việc tặng hoa cũng đã nói lên nhiều điều khác người của Ansaki.

– Khác gì cơ chứ. Tặng hoa là tặng hoa.

Hạ Mai bĩu môi chê Hoàng Uyên:

– Ủng công anh ta để ý mi thích gì? Có phải mi thích hoa anh đào không?

– Phải.

– Vậy anh ta mua hoa này ở đâu nhỉ?

– Thì ở chợ chứ ở đâu?

– Ta đưa mi hai trăm ngàn mi mua giùm ta một bó như thế này đi!

– Ủ há! Ở đâu có bán hoa anh đào, mình chẳng hiểu gì cả.

– Hoa này chỉ có người Nhật mới có. Anh phải nhờ chỗ quen biết gọi sang hoặc đến chỗ bán hàng dành cho người Nhật mới có. Tìm hoa tặng mi là cả một công trình.

Nghe Hạ Mai tâng bốc Ansaki khiến Hoàng Uyên bật cười:

– Hạ Mai! Ansaki tặng mi bao nhiêu tiền cho mi uôn ba tác lưởi làm quân sư cho anh ta vậy.

Hạ Mai làm ra vẻ giận dỗi:

– Làm mai cho người ta còn ăn đầu heo, làm mai hai người được một châu bò bía, gỏi cuốn, đá me bộ nhiều lắm à? Nói dễ ghét, ta về!

– Ôi! Xin lỗi, ta đùa chút ... người gì mau giận hờn ghê!

– Hi hi ... ngu sao giận! Chúng mình đi ăn nha!

– Ủ thì đi! Nhưng tay chân thể này, ta chẳng muốn ra đường. Xấu lắm!

– Có gì xấu! Ta chờ đi, chờ về. Hứa chắc! Nếu ăn không được, ta sẽ đút cho mi ăn. Bạn bè ai nỡ bỏ bê lúc bạn mình hoạn nạn, chỉ yêu cầu mi một điều, lúc vinh quang đừng quên ta là đủ rồi.

– Khéo lo! Chuyện nhỏ!

Hai cô bạn lại đèo nhau đi chơi. Hạ Mai đưa Hoàng Uyên ra bến Bạch Đằng hóng gió. Hai người lại đến công viên Tao Đàn xem hoa lan. Đi đến đâu, ai cũng nhìn Hoàng Uyên với ánh mắt thương hại. Hoàng Uyên hơi khó chịu, cô đòi về nhà nghỉ ngơi.

Ansaki không đến nhà vì Hoàng Uyên không cho anh đến, nhưng họ luôn hướng về nhau. Họ có những khoảng thời gian không gian êm ả bên nhau trò chuyện tâm sự trên mạng ... Tình cảm họ đậm thắm hơn, họ hiểu nhau hơn về công việc về tình cảm và tính tình, trao đổi nhiều thứ về văn hóa, dân tộc ...

Ansaki không còn tặng hoa đào tươi cho cô, anh tặng hoa đào khô giữ bền hơn. Tặng hoa tươi, cô mất công giữ cho hoa không tàn úa rất khó, lại tốn công.

Ansaki muốn dành cho cô nhiều điều bất ngờ thú vị.

Hoàng Uyên rất thích ... Không hiểu sao cô rất mê hoa anh đào và mơ ước có một dịp sang Nhật để thưởng thức cho thỏa thích.

Một tháng qua mau, Trọng Nam trở về nước. Hoàng Uyên không chú tâm đến nên anh về, cô không hay.

Trọng Nam muốn dành cho cô sự bất ngờ.

Mấy lúc gần đây, vú Năm cũng thắc mắc sao Hoàng Uyên cứ ở miết trong phòng. Có hôm tò mò, vú vào xem thấy cô vẫn mãi mê bên bàn phím máy vi tính. Vú nhắc:

Làm nhiều quá ảnh hưởng đến sức khỏe nhen con.

Hoàng Uyên vẫn không nhìn lên. Cô bảo với mẹ:

– Mẹ đừng lo, con biết giữ gìn sức khỏe của mình mà.

– Được vậy, mẹ an tâm. Con trông nhà, mẹ đi nấu cho nhà hàng đến trưa về.

Ai gọi điện, con nhớ bảo cậu chủ đi vắng nha!

– Dạ, vâng và cho mẹ quá. Con lại chẳng phụ giúp được gì cho mẹ. Thật vô tích sự?

– Không sao! Mẹ còn làm nổi nuôi hai mẹ con mà. Con ở nhà học, mẹ yên lòng, cực khổ bao nhiêu mẹ cũng chịu đựng được cả.

Vú Năm lại tắt tả ra đi. Từ hai, ba tuần nay tất cả công việc trong ngoài đều có mẹ tần tảo làm hết. Chỉ một cánh tay treo đã làm mẹ con cô vất vả vô cùng.

Nhất là người mẹ, tần tảo sớm hôm. Vú Năm đi làm thêm bên ngoài kiếm tiền cho cô ăn học, làm sao Hoàng Uyên quên ơn cho được.

Cô muốn giúp mẹ làm cái gì đó mà cô lại không có khả năng. Ngay cả việc ăn cơm uống nước dùng một tay đã khó khăn rồi.

Hoàng Uyên giết thì giờ bằng cách tâm tình với Ansaki trên mạng Internet.

Lời lẽ của Ansaki thật ngọt ngào:

– Anh đang đi tìm nửa mình trên trái đất, vô tình gặp em, anh chấp nửa hóa ra mình.

– Em cũng thế, nửa thân mình bơ vơ lạc lõng. Chiều kia gặp anh, em ấm lại tâm hồn. Hai người đang tập viết truyện trên mạng. Họ viết những trang tiểu thuyết lâm ly bi đát nhất. Tình yêu họ chớm nở từ đây ...

Trọng Nam ôm mấy con thú nhồi bông mua từ bên Pháp về, anh bước nhanh về phía nhà kho.

Những người làm trong nhà đã nghỉ trưa nên không gian ở đây thật êm đềm dễ chịu. Anh rón rén vào nhà kho. Không hiểu vú Năm đâu rồi nhỉ?

Cẩn thận quan sát, có lẽ bà ấy không có ở nhà, bí mật, Trọng Nam bước vào phòng của Hoàng Uyên thật êm. Cửa mở, anh đứng ngay cửa phòng. Hoàng Uyên đang ngồi trước máy vi tính quay

lung về phía cửa nên không trông thấy anh. Trọng Nam bước đến thật gần phía sau cô. Anh muốn ôm chầm lấy Hoàng Uyên cho thỏa lòng mong nhớ, khát khao cháy bỏng còn cao. Chợt anh khựng lại ngẩn ngơ nhìn. Dòng chữ hiện lên trên màn hình như nhảy múa trên choker anh:

– H. U, tình yêu là phép màu đưa hai tâm hồn đồng điệu đến gần nhau. Em hứa với anh đi, chúng ta chờ nhau nhé!

– A! Em cũng yêu anh nhưng mây ngàn cách trở, bao giờ mình mới gần nhau.

Trọng Nam không còn bình tĩnh nổi nữa trước những câu nói đầy tình tứ trên mạng, anh ném mạnh mấy con thú nhồi bông vào góc tường, hét lên, tay bóp mạnh vai cô:

– Hoàng Uyên! Em nói đi, em đang trò chuyện với ai thế?

– Ô! Anh về bao giờ thế? Anh buông ra, làm em đau quá?

Trọng Nam hơi lùi lại một tí. Anh buông cô ra khi phát hiện cánh tay phải của Hoàng Uyên băng bột.

– Xin lỗi. Nhưng tại sao mới xa anh có một tháng em đã phản bội anh vậy Hoàng Uyên?

Bị hạch hỏi bất ngờ, nhất là Trọng Nam dám xông vào phòng cô giữa ban ngày ban mặt, Hoàng Uyên tức giận nói luôn:

– Sao anh lại bất lịch sự quá vậy Trọng Nam? Anh vào phòng em mà không xin phép.

Trọng Nam giận đỏ cả mặt lớn tiếng:

– Em thay đổi từ bao giờ vậy? Em dám lớn tiếng mắng anh ư? Không ngờ tên Ansaki gì đó làm em quay lưng với anh nhanh đến thế!

Thấy cô bị thương, Trọng Nam không hề hỏi han mà còn hạch sách đủ điều.

Cô giận dỗi ngồi xuống giường nghiêm giọng:

– Anh chẳng là gì của em cả, tại sao anh lại hạch hỏi chuyện riêng tư của em chứ?

Trọng Nam xông tới bóp mạnh chiếc cằm cô nâng lên nhìn thẳng vào mắt anh, anh rít giọng:

– Ansaki và em có quan hệ gì nói mau. Nó là tình nhân của em phải không?

Bị đau, Hoàng Uyên muốn ứa nước mắt. Cô nhìn thẳng anh, cất giọng:

– Tại sao anh không hỏi bản thân mình chứ? Anh là gì của em? Không là gì cả. Anh yêu Phi Phi, sắp cưới cô ta làm vợ phải không?

– Thì sao chứ! Phi Phi là người mẫu trước kia của anh. Còn tình cảm, anh dành cho em bấy lâu chưa đủ để em hiểu và yêu anh sao?

– Em không biết? Anh sắp đính hôn với người ta rồi, không cần biết xưa kia anh có đối xử tốt với em không. Dù có vẫn vô nghĩa ích gì đâu.

– Vì lý do ấy mà em phản bội anh chứ gì? Em không có quyền.

Hoàng Uyên nhìn xoáy vào mắt anh bằng tia giận dữ. Trọng Nam bỗng cúi xuống hôn lên mặt cô như mưa bắc. Hoàng Uyên hoảng hốt né tránh. Cô xô mạnh anh ra. Lần đầu tiên Trọng Nam bị cô gái yếu đuối hơn mình từ chối. Anh tức lồng lộn đá mạnh vào con gấu đen đang chống hông to lên như trêu giận hơn.

Bình ... bình ...

– Em biết tôi đã bỏ công đi mua những thứ này ở tận Paris mang về đây. Tôi nhớ em da diết. Một tháng qua tôi biết, nếu tôi xa em tôi sẽ đau khổ biết dường nào. Vậy mà mới xa tôi có một tháng, em đã đi tìm tình yêu tình yêu khác. Đồ phản bội!

Trọng Nam lại hành hạ mấy con thú nhồi bông cho bõ tức. Hoàng Uyên nước mắt ràn rụa khi anh đá mạnh vào chúng:

– Tại sao anh bảo yêu em mà anh lại không dám ra mặt bên vực cho em khi em bị cô ta bêu xấu trước mặt mọi người chứ. Anh sợ cô ta phải không?

Trọng Nam ngồi xuống thở hắt ra:

– Vì cô ta là khách, còn em người trong nhà, phép lịch sự, anh không muốn làm bất cứ vị khách nào buồn.

Như lửa đổ thêm dầu, Hoàng Uyên khóc to hơn. Cô nói qua làn nước mắt:

– Anh có biết em đau đớn cỡ nào không? Lúc đó, chỉ cần anh đưa mắt động viên em hay nói đỡ cho em một lời cũng đủ để em suốt đời vì anh mà chết cũng cam. Nhưng thái độ của anh lúc đó làm em thất vọng vô cùng.

– Dù thất vọng em cũng không có quyền phản bội anh.

Hoàng Uyên ngẩng đầu nhìn anh, vẻ không hiểu:

– Em nhắc lại lần nữa, anh sắp có vợ sao lại còn ân cần chăm sóc em làm gì.

Anh đừng tham lam quá, em không mắc lừa anh đâu Trọng Nam bước đến gần cô:

– Ai nói với em, Phi Phi sắp đính hôn với anh chứ? Có phải em kiếm chuyện để tìm cách quen biết với tên Ansaki gì đó không? Nói mau, anh không chờ lâu được đâu!

– Em không nói, tình cảm của em do em quyết định. Anh là kẻ lừa dối, anh định bắt cả hai tay phải không? Thật ra anh yêu ai? Yêu em hay Phi Phi?

Trọng Nam hét to:

– Đừng đưa Phi Phi vào đây. Anh chỉ muốn biết người em nói lời ngọt ngào yêu đương trên kia là ai? Ansaki là ai?

Hoàng Uyên đứng lên cô nói rõ từng tiếng:

– Anh nghe em nói đây. Trước đây, em cũng tin là anh yêu em thật lòng. Và em đã chờ đợi anh, dù mẹ em hết lời ngăn cản. Em giấu mẹ về mối quan hệ của chúng ta. Nhưng từ khi Phi Phi xuất hiện, em biết mình chỉ là cánh hoa hèn thấp kém. Bà chủ cho em biết Phi Phi là vợ anh ... Anh đừng tìm đến em nữa, hãy để tình cảm xưa ngủ yên và xem như chúng ta chưa hề quen biết. Em sẽ đi tìm hạnh phúc riêng mình.

Trọng Nam ôm lấy cô, nài nỉ:

– Phi Phi là do mẹ anh chọn. Anh không thích cô ấy. Anh vẫn yêu em. Hoàng Uyên, hãy tin anh, đừng phản bội anh. Anh chẳng bao giờ để em rời khỏi anh đâu. Tên Ansaki gì đó chẳng thể đạt mục đích. Anh van em mà Hoàng Uyên.

Hết mắng mỏ, la hét lại năn nỉ, Trọng Nam làm cho Hoàng Uyên mềm nhũn cả lòng. Mấy lời ngọt ngào của anh làm cô tin ngay. Cô có thể vì anh mà vứt bỏ tất cả. Gục vào vai anh, cô nghe hồn mình rung rức buồn.

Vú Năm xuất hiện trước cửa phòng làm Trọng Nam bối rối. Anh lên tiếng:

– Kia, vú Năm! Vú về từ bao giờ?

Vú Năm không nói không rằng bước đến Hoàng Uyên, bà kéo mạnh tay cô:

– Con thật quá đáng! Mẹ xấu hổ vì con quá, Hoàng Uyên. Bấy lâu mẹ mong ước con lớn lên để trả hiếu cho mẹ. Mẹ chỉ có con là niềm hạnh phúc duy nhất trên đời. Mẹ cho con ăn học để con không thua kém người ta, không ngờ con lại đối xử với mẹ như thế. Con gạt bỏ ngoài tai tất cả lời mẹ dặn. Mẹ đau lòng quá, Hoàng Uyên ơi!

Sợ vú Năm đánh Hoàng Uyên, Trọng Nam can vú ra:

– Xin vú Năm bình tĩnh. Trong chuyện này không phải do Hoàng Uyên.

Cháu gây ra, cháu xin chịu.

Quay sang Trọng Nam, vú Năm chấp hai tay lạy như tế sao:

– Tôi van xin cậu chủ rời khỏi nhà kho ngay. Bà chủ thấy cậu đến đây mẹ con chúng tôi không chỗ ở. Nếu thương tôi thân già không nơi nương tựa, cậu hãy vì tôi, vì Hoàng Uyên mà chấm dứt mối tình ngang trái này đi!

Trọng Nam có ý giấu giếm vú Năm, anh thanh minh:

– Vú hiểu lầm rồi tôi không có ý gì ... Chỉ vì đi xa về nhớ Hoàng Uyên nên ghé thăm. Xin vú đừng phiền cô ấy. Thật ra, cô ấy và cháu chỉ là thầy trò.

Vú Năm nhìn Trọng Nam chùng hững, rồi bà quay sang Hoàng Uyên tát vào mặt cô một cái rõ đau. Hoàng Uyên ôm mặt khóc òa lên. Bà mắng cô:

– Đúng là con dám đeo bông quuyến rũ đàn ông mà. Con có nghe cậu chủ nói chưa? Con còn dám mơ tưởng đến ai nữa không? Từ lâu, mẹ đã thấy điều này, vậy mà con dám chối.

– Vú Năm! Bà đừng quá đáng! Chuyện này ... chuyện này ...

– Con Hoàng Uyên hư thân, tôi hứa sẽ dạy dỗ nó. Cậu yên trí mà đi cưới vợ theo ý bà chủ đi. Tôi sẽ giúp con tôi quên chuyện đã qua. Tôi hứa với cậu chủ đó.

– Tùy vú!

Trọng Nam buồn bã bỏ đi. Vú Năm ôm lấy con gái, khóc ngất:

– Con ơi ... con ...

– Mẹ!

Hoàng Uyên nấc lên trong tay bà. Vú Năm vuốt lại mái tóc lòa xòa trên trán con, bà thì thầm:

– Mẹ hiểu con lắm Hoàng Uyên. Có phải con đã yêu cậu chủ không?

Hoàng Uyên lắc đầu:

– Không hẳn như thế đâu mẹ. Trước kia có, bây giờ không. Con đã nghe lời mẹ.

– Mẹ biết con nghe lời mẹ, lòng con sẽ đau khổ lắm. Mẹ có mình con, mẹ nào có muốn con đau khổ bao giờ. Mẹ cố gắng cả đời để cho con sung sướng, nhưng nào có được đâu.

Hoàng Uyên ôm lấy tay áo mẹ, cô khóc ướt cả tay áo vú Năm:

– Mẹ ơi! Con không bỏ mẹ mà ... Con sẽ nghe lời mẹ. Mẹ đừng khổ, đừng buồn, con không dám nữa!

Vú Năm vỗ nhẹ đầu con gái, bà nói nhẹ như ru:

– Mẹ biết, con ngoan lắm. Nhưng vì ngoan hiền, con sẽ rất đau đớn trong lòng. Bên tình bên hiếu, con chọn bên nào?

– Mẹ! Con chọn hiếu. Mẹ con ta sẽ ở bên nhau suốt đời. Hay là ta rời nơi này đi mẹ.

Vú Năm ngạc nhiên:

– Con muốn quên cậu chủ hay con trốn chạy lòng mình. Đó không phải là giải pháp. Vì khi con chưa hiểu thông thì việc chạy trốn kia càng làm cho con nóng lòng muốn gặp người mình yêu hơn. Xa cách không gian, tình yêu càng cháy bỏng hơn, nỗi mong chờ gấp gáp mãnh liệt hơn.

Hoàng Uyên ngạc nhiên, cô quẹt ngang mi:

– Hay là mẹ muốn con rời xa Trọng Nam vĩnh viễn bằng cách nào hở mẹ?

Vú Năm lắc đầu nhìn con gái thật thảm hại. Tội nghiệp, một cánh tay bị treo lên nhức nhối, giờ đến tâm hồn cũng bị hành hạ cú sốc này làm sao nó chịu nổi.

Hoàng Uyên có tội tình gì?

– Con ơi! Mẹ hiểu con hơn bao giờ hết.

– Mẹ không trách con ư?

– Mẹ chỉ trách mẹ mà thôi. Chính mẹ gây ra tai họa này. Nếu mẹ không bị xe đụng, mẹ con ta đâu phải vào nhà cậu chủ làm gì cho con khổ chứ!

– Mẹ! Sao mẹ lại trách mình chứ. Con tệ lắm phải không mẹ? Là tại con không tốt, con làm mẹ khổ. Con xin lỗi, xin lỗi ...

Vú Năm thần thờ vỗ nhẹ vào vai con nói như thờ than, như oán trách:

– Không lẽ trời cứ đeo đẳng hai mẹ con ta như thế hay sao? Tại mẹ bất hiếu với ông bà ngoại nên mẹ con mình bị phạt đó con ơi.

Hoàng Uyên ngạc nhiên vì mẹ nói gì cô không hiểu:

– Mẹ vừa nói gì? Tại sao mình lại bị phạt hở mẹ.

– Con ơi! Thật tình thì cha con chưa chết. Cha con ... chưa chết mà ...

Vú Năm nghẹn ngào nước mắt lại rơi lã chã. Hoàng Uyên ngỡ mẹ mình nói nhảm, cô sợ hãi, lay mẹ:

– Mẹ ơi! Con sẽ nghe lời mẹ mẹ bình tĩnh lại đi?

Con Thúy phụ bếp ló đầu vào gọi vú Năm:

– Vú Năm! Bà chủ gọi kìa!

Cả hai mẹ con giật mình. Vú Năm vội vàng lau nước mắt, trả lời:

– Được, tôi lên ngay!

Con Thúy đi rồi, vú Năm đỡ Hoàng Uyên nằm xuống nệm. Bà nhìn con trìu mến:

– Hoàng Uyên! Con đừng suy nghĩ gì nữa, hãy ở đây chờ mẹ. Đêm nay, mẹ sẽ kể bí mật đời mẹ cho con nghe rồi con hiểu hơn, vì sao mẹ ngăn không cho con quen với cậu Trọng Nam. Bây giờ bà chủ gọi, mẹ phải lên hầu ngay. Nhớ chứ có đi đâu nghe chưa?

Hoàng Uyên thần thờ. Cô gật nhẹ đầu cho mẹ yên lòng đi ra. Hoàng Uyên ôm lấy chiếc gối trong tay, cô vò mãi đến khi lòng mình yên lại mới thôi.

Đêm ấy, hai mẹ con không ngủ. Vú Năm đã kể hết về cuộc đời của mình cho Hoàng Uyên nghe. Thì ra cha cô vẫn còn sống thật. Mẹ cô không nói nhảm ... mẹ đã thật lòng ...

Ngày ấy, vú Năm là Minh Tâm một cô gái xinh đẹp có tiếng trong làng nhiều chàng trai đeo đuổi. Gia đình Minh Tâm nghèo, cô phải đi ở cho một gia đình giàu có. Minh Tâm yêu cậu chủ sinh ra Hoàng Uyên và bị chủ nhà đuổi đi.

Sợ xấu hổ gia đình, Minh Tâm ôm con rời quê hương lưu lạc ... Vú Năm đã làm đủ nghề để nuôi

Hoàng Uyên:

ở đợ, vú em, giặt ủi, nấu chè bán và giờ làm vú gia đình bà Trâm Anh giàu có.

Ngày vú Năm mang Hoàng Uyên đến đây, vú Năm thấy Trọng Nam xinh đẹp, học giỏi giàu sang ngang với tuổi Hoàng Uyên, bà đã lo sợ vô cùng. Vú Năm sợ con bà lại trượt phải vết trượt của mình ngày xưa.

– Vậy cha con đâu hở mẹ?

– Ông ấy đang ở nước ngoài với vợ lớn, con ạ. Mẹ không cho phép mình sai lầm lần nữa. Mẹ không muốn phá vỡ gia đình ông ấy.

Hoàng Uyên mỉm cười:

– Thế ông ấy không một lần nhớ mẹ con ta sao?

– Mẹ không biết và mẹ cũng chẳng muốn tìm.

Cả hai lại rơi vào im lặng. Mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng tư. Hoàng Uyên đã hiểu rõ nỗi lòng của mẹ. Cô thấy thương mẹ vô cùng. Vì cô mà mẹ đã vất vả suốt mười mấy năm trường. Nếu là cô, cô không tài nào vượt qua nổi.

Trời ngoài kia bỗng nổi gió. Mấy giọt mưa muện màng rơi đồm độp trên mái tôn như gõ vào hồn cô bao điều suy gẫm.

Hoàng Uyên bỗng thấy thương mẹ quá. Bao năm vất vả, mới ngoài bốn mươi mà bà cần coi, xanh rớt như người già. Hoàng Uyên sẽ không làm gì cho mẹ cô buồn nữa. Cô tự hứa với lòng sẽ không theo vết trượt ngày nào của mẹ cô để đoạn đời sau phải tủi hổ, đau buồn.

Mẹ cô đã ngủ mê mệt tự bao giờ.

Ngoài kia, vài giọt mưa đổ ào trên mái tôn rồi im bật. Hoàng Uyên trấn trở mãi không yên ...

Ba ngày sau, vú Năm cùng Hoàng Uyên âm thầm dọn ra đi khỏi biệt thự, không từ biệt Trọng Nam một lời ...

Tay phải vẫn còn bó bột, Hoàng Uyên thấy mình vô tích sự không thể tả.

Cô thần thờ ra vào căn nhà trọ nhỏ bé, đơn sơ không đủ cho hai mẹ con sinh hoạt hằng ngày.

Căn phòng nhỏ ấy cũng ngốn hết vài trăm ngàn mỗi tháng trong khoản chi tiêu của hai người.

Hoàng Uyên chẳng làm gì ra tiền, tất cả chỉ trông vào vú Năm. Thật đáng buồn!

Hoàng Uyên đi mãi cũng chán. Cô ngồi bó gối nhìn mấy đứa con nít của xóm nhỏ đang chơi trò đuổi bắt với nhau. Một đứa bị rượt chạy núp sau lưng cô trốn bạn:

– Chị Hoàng Uyên cho em nấp, đừng chỉ tụi nó biết.

Tiếng hò reo inh ỏi, hơn mười đứa la hét la hét chói trời. Một đứa chạy đến trước mặt cô tìm kiếm.

– Chị Hoàng Uyên, nhỏ Oanh đâu rồi?

Hoàng Uyên nhột nhạt sau lưng, cô uồn éo cười không nói.

– Ấy, đây rồi? Nó trốn sau lưng chị Hoàng Uyên, tụi bây ơi!

Hoàng Uyên vui theo bọn trẻ.

Đêm đến, Hoàng Uyên nghe bọn trẻ im lặng một thoáng. Tiếng nhỏ Oanh la lớn:

– Đó là nhà chị ấy. Anh chị tìm nhà chị Hoàng Uyên này phải không?

– Trời đất! Nhỏ Hạ Mai ác thật. Cô nàng đưa Ansaki đến đây làm gì nhỉ?

Làm sao bây giờ?

Trời đêm lại đổ cơn mưa rả rích buồn buồn. Vú Năm đi nấu cho các nhà hàng để kiếm thêm tiền cho hai mẹ con trang trải. Vú năm về muộn khiến Hoàng Uyên đi ra đi vào sốt ruột không yên.

Bây giờ Hạ Mai lại đưa Ansaki đến. Con nhỏ này muốn lượm đầu heo thật sao? Thiệt tình! Cái tật bà Tám vẫn không chữa.

– Hoàng Uyên ơi ngủ chưa? Ra đón khách nè!

Hoàng Uyên đứng lên cất giọng không vui:

– Sao trời mưa mà Hạ Mai lại đưa anh Ansaki đến chỗ tối tăm nghèo khổ này.

Ansaki thấy cảnh sống của Hoàng Uyên, anh chạnh lòng thương cảm:

– Đâu có gì mà em ngại hờ Hoàng Uyên?

Hạ Mai nãy giờ đứng im cắn móng tay khi thấy Hoàng Uyên đưa mắt như thăm trách cô. Hạ Mai nói như thanh minh:

– Anh Ansaki muốn gặp mi có chuyện gì gấp lắm, mình không đưa đến anh ấy trách mình.

– Nhưng căn nhà nhỏ bé ... Anh Ansaki cảm phiền ngồi chơi – Bác đâu Hoàng Uyên?

– Mẹ mình đi làm cho nhà hàng chưa về. Mình đang sốt ruột thì hai người đến.

Hoàng Uyên mím môi. Cô không dám nói chuyện như mấy lần trước gặp Ansaki. Cô tự ái kinh khủng về căn phòng trọ quá đơn sơ và bề bộn của mình.

Ansaki hiểu ý của Hoàng Uyên. Anh vờ như không để ý đến thái độ của cô, cười nói vui vẻ:

– Hạ Mai! Cô không mua bánh bao cho Hoàng Uyên à?

Hạ Mai ngạc nhiên:

– Lúc nãy anh bảo mưa tới nên em quên, chạy theo anh không mua kịp.

– Hay để anh ra ngoài đầu đường mua cho.

– Anh nói chuyện tự nhiên với Hoàng Uyên. Em đi mua sẽ về ngay.

Hoàng Uyên cảnh bạn:

– Thôi, mình không ăn đâu. Thật ra, anh Ansaki có điều gì quan trọng muốn nói với em phải không?

Ansaki gật đầu:

– Chỗ ở của em hơi chật hẹp nhưng em chịu khó đi. Em có muốn kiếm tiền không?

Hoàng Uyên chán nản cất giọng u buồn:

– Tay em thế này làm được gì mà kiếm. Mẹ em phải đi kiếm tiền về nuôi em.

Chán lắm anh Ansaki.

Ansaki ngập ngừng một lúc rồi hỏi thẳng:

– Có chuyện gì không vui xảy ra với em vậy?

Hoàng Uyên lắc đầu. Ansaki càng thắc mắc:

– Chỗ ở của Trọng Nam tốt lắm sao em lại bỏ đi?

– Chuyện này anh không nên biết, Ansaki. Vì nó là chuyện của em, riêng em, anh đừng đề tâm.

– Nhưng nếu em muốn xem chúng ta là bạn, em không nên giấu.
– Anh biết rồi anh cũng sẽ làm như vậy thôi. Mẹ em thấy chỗ ấy không hợp với em nên bà bảo dọn đi.

Hạ Mai xen vào:

– Mi cũng tệ ghê. Đi đâu cũng không nhắn lại một tiếng để ta và Ansaki lục tung cái thành phố này tìm mi khổ muốn chết.

Mình xuống xa lánh tất cả. Bây giờ mình vô tích sự không làm gì có ích cả, sống hoài, sống phí chẳng dám nhờ vả ai nữa.

Ansaki nén nỗi buồn san sẻ cùng cô:

– Em đừng áy náy việc sang hèn nữa, Hoàng Uyên. Bọn anh đã đến tận đây tìm em là thật lòng chứ không vì chuyện nhà cửa đâu. Cửa ngoài thân, giàu sang như nước trong nguồn.

Nghe Ansaki an ủi, Hoàng Uyên đỡ tủi hơn, cô cười gượng:

– Khách vào này giờ mà chẳng có nước nổi được, chúng ta đành ngồi chơi suông vậy.

Hạ Mai xen vào:

– Cứ xem như Bạn đến chơi nhà của Nguyễn Khuyến đi, mi sẽ yên lòng ngay:

Không biết Ansaki biết bài thơ này không, nhưng anh cũng cười:

– Quan niệm đơn giản chừng nào, cô sẽ thấy thoải mái hơn chừng ấy.

– Mi thật là ... Ansaki vì mi mà đội mưa đội gió đến đây, còn mi cứ khách sáo khó chịu mãi.

– Hử? Ai muốn, nhưng ...

Hoàng Uyên liếc bạn một cái sắc lẻm. Nếu tay cô nguyên lành, thế nào Hạ Mai cũng xoi cái nhéo thấy mấy ông trời rồi.

Ansaki bắt chuyện một cách vui vẻ, anh vào đề khi thấy Hoàng Uyên bót căng thẳng:

– Anh muốn mời Hoàng Uyên đi sang Nhật một chuyến, em có bằng lòng không?

Mơ ước đi Nhật không ngờ lại trở thành hiện thực, đây là dịp may hiếm có để cô thực hiện mơ ước mong manh của mình. Không ngờ nó lại đến sớm thế, Hoàng Uyên mở tròn mắt nhìn anh lạ lẫm:

– Đi bằng cách nào trong khi em chẳng có điều kiện?

Ansaki vẫn vô tư:

– Đi bằng tàu. Em đừng lo chuyện tài chánh, bởi đây là lời mời của Hội sinh viên Nhật Bản mời dự hội nghị âm thực dân gian tại Nhật do hội tổ chức.

– Ôi! Sung sướng quá, Ansaki. Thế phía sinh viên Việt Nam đi Đông không anh?

Hoàng Uyên hồn nh lên vui tươi hẳn. Mắt cô rạng ngời niềm tin. Hạ Mai cất giọng buồn thiu:

– Người gì có mới nới cũ, thấy ghét. Không hỏi người ta ...

Hoàng Uyên vuốt ve Hạ Mai rồi hỏi Ansaki:

– Anh có mời “bà Tám” cùng đi không? Thiếu bà Tám buồn lắm đó.

Ansaki chưa kịp trả lời, Hạ Mai đã cười tíu tít:

– Dĩ nhiên là có một vé vì đội mình đạt giải nhất cuộc thi mà. Nhưng ta chẳng đi, vì ta không chịu nổi chuyện say sóng. Và lại, đi tàu ta ngán lắm.

Hoàng Uyên nhận lời Ansaki đi, kéo anh ấy buồn. Và lại, mi đại diện cho các siêu đầu bếp Việt Nam vinh dự lắm.

– Siêu cái đầu,, của mi! Chưa đi đã “nổ”, không sợ Ansaki cười.

– Như vậy là em bằng lòng phải không Hoàng Uyên?

Để chắc chắn, anh hỏi lại cô lần nữa. Hoàng Uyên bỗng dăm chiêu suy nghĩ:

– Thích thì em thích lắm. Nhưng còn mẹ, em phải hỏi ý kiến của mẹ, nếu mẹ cho phép thì chúng ta sẽ lên đường.

Ansaki sợ cô từ chối, nói thêm:

– Chỉ có một tuần, em nhớ sắp xếp và thuyết phục bác. Nó bằng khoảng thời gian em đi thực tập ở các tỉnh trong nước, chẳng là bao, anh nghĩ bác sẽ bằng lòng.

Hoàng Uyên không giấu được nỗi vui mừng nên cô cười:

– Em sẽ cố gắng ... không phụ lòng anh.

Chợt điện thoại reo vang trên bàn. Hoàng Uyên cầm lên nghe, mặt cô tái dần đi. Ansaki và Hạ Mai đều im lặng hồi hộp:

– Chuyện gì thế?

– Dạ dạ tôi tới ngay ... ở đâu ạ?

Hoàng Uyên hỏi dồn rồi cô buông nhanh điện thoại, giọng lo lắng:

– Mẹ mình bị cao huyết áp té xỉu ở nhà hàng ... bếp trưởng gọi mình tới ngay.

– Thế à? Bác làm ở đâu?

Ansaki cùng Hạ Mai cùng lên tiếng. Ansaki giục Hoàng Uyên:

– Em mau lên xe chỉ đường, anh đưa em đến đó.

– Mẹ em làm ở nhà hàng Bình Minh cách đây vài cây số. Em sẽ đón xe đến đó. Anh và Hạ Mai về đi, kéo khuya rồi.

Hạ Mai và Ansaki thở dài. Ansaki trầm giọng:

– Giờ này em đón xe ở đâu? Bạn bè giúp nhau sao em lại câu nệ thế, Hoàng Uyên.

Từ câu nệ của anh nghe hay hay, Hạ Mai chì chiết:

– Con nhỏ này lúc xưa đâu có khó ưa! Nếu biết mi rắc rối, ta chẳng thèm chơi.

Hoàng Uyên biết bạn giận liền đổi giọng ngay. Cô biết giờ này tìm được chiếc xe đi cũng không phải dễ, nên vừa chộp nhanh chiếc áo khoác, vội vàng đóng cửa lại, vừa mặc áo vừa nói:

– Em lại làm phiền anh nữa rồi, Ansaki. Không hiểu sao mỗi lần gặp em là anh gặp rắc rối. Anh không sợ ư?

Ansaki đi bên cô, bước vội vàng về phía chiếc xe con đỗ ở đầu ngõ, anh cất giọng êm ái:

– Được giúp em, anh sẵn sàng. Em đừng lo nghĩ nhiều. Ở đời, ai muốn hoạn nạn bao giờ. Nhưng khi hoạn nạn có người thân bên cạnh, em sẽ đỡ buồn tủi hơn.

Hạ Mai cũng lết đệt chạy theo sau:

– Chờ tôi với, hai người đi nhanh quá?

Mặc cho Hạ Mai gọi, Hoàng Uyên vẫn chạy nhanh. Ansaki mở cửa xe, cô đã ngồi tót ngay vào trong.

Đổi với Hoàng Uyên bây giờ mẹ là tất cả.

– Không biết mẹ em có sao không Ansaki? Anh có thể chạy nhanh một chút không?

– Được, anh chạy ... Em ngồi yên đi!

Hạ Mai ngồi phía sau, cô căng mắt về trước. Ansaki lái xe vùn vụt trên đường làm cả hai phải nhắm mắt. Hạ Mai kêu lên nho nhỏ:

– Hoàng Uyên! Mi bảo anh ấy lái từ từ. Ta chết ngộp mất.

– Yên đi! Ta bảo anh ấy lái nhanh đó. Gấp lắm, không biết mẹ ra sao rồi. Mẹ ơi! Mẹ đừng có gì ...

Hoàng Uyên chấp tay cầu nguyện. Cô nhớ giọng nói hốt hoảng của bếp trưởng trong máy điện thoại làm cô sợ hãi.

Ansaki nhìn thẳng phía trước, điều khiển chiếc xe lao như bay trên đường khiến Hạ Mai nhắc:

– Ansaki! Đường phố Việt Nam nhiều ngã tư lắm, nhiều ngõ ngách lắm, không phải con đường siêu tốc ở Nhật cho anh biểu diễn xiếc đâu. Từ từ lại đi!

– Rẽ trái, Ansaki! - Hoàng Uyên kêu lên khi qua một ngã tư.

– Sao em không báo trước?

Ansaki cho xe chậm lại và vòng qua. Hạ Mai ngạc nhiên:

– Tới rồi hả?

– Chưa. Sao mi nhất như thỏ để vậy Hạ Mai. Mi nói nhiều quá làm ta quên mất nhà hàng Bình Minh ngay chỗ nào rồi.

– Đừng bối rối, để tôi tìm cho.

Ansaki trấn an mọi người, rồi cho xe chạy chậm chậm. Nhà hàng Bình Minh sừng sững trước mặt. Hoàng Uyên kêu lên, cô kéo tay Ansaki:

– Tới rồi, Ansaki.

Cho xe vào sân nhà hàng. Cả ba chạy nhanh vào trong. Bếp trưởng đón họ ngay trước cửa:

– Bác ấy ... vẫn còn mệt, nằm kia.

– Mẹ tôi có sao không anh?

– Cô đưa bác ấy vào bệnh viện ngay. Xem ra bác ấy bệnh khá trầm trọng.

Hoàng Uyên chạy đến bên mẹ gọi rói rít:

– Mẹ! Mẹ ơi ... mẹ có sao không mẹ?

Vú Năm mệt nhọc nói nhỏ:

– Mẹ mệt quá ... Hoàng Uyên, đưa mẹ về nhà.

Ansaki gật đầu chào vú Năm. Hạ Mai giục:

– Mau đưa bác đi bệnh viện, ở đó người ta đủ phương tiện, không nên về nhà.

Ansaki cũng khuyên vú Năm:

– Bác mệt lắm phải không, tụi cháu sẽ đưa bác đi chữa bệnh.

– Mẹ không muốn đến bệnh viện.

– Sao thế mẹ? Mẹ còn lo cho con, tay con chưa lành, mẹ không thương con à?

Hoàng Uyên năn nỉ vú Năm. Ansaki nghĩ là vú Năm ngại vì kinh tế khó khăn nên không chịu đi bệnh viện. Tự dưng tay chân vú Năm run rẩy, lạnh ngắt.

Bếp trưởng ái ngại:

– Coi chừng bác ấy xỉu nữa kìa!

– Mẹ mẹ ơi!

Ansaki kéo Hoàng Uyên đứng lên. Anh bế xốc vú Năm chạy nhanh ra xe:

– Trước tiên nên đưa bác đi viện đã. Còn chuyện khác sẽ tính sau.

Mọi người chạy lúp xúp theo sau. Cũng may Ansaki là người thường chơi thể thao nên anh bế vú Năm đi băng băng. Hạ Mai nhanh nhẹn mở cửa xe.

Đặt vú Năm vào ghế, chờ Hoàng Uyên vào ôm mẹ, Ansaki ngồi vào chỗ mình lái xe phóng đi.

Đêm khuya, đường vắng, mặt đường còn loang loáng nước của cơn mưa chiều nên Ansaki chạy khá nhanh đến bệnh viện.

Tới nơi, anh lại bế vú Năm vào phòng cấp cứu Hoàng Uyên sùng sờ nhìn anh. Thế là anh đã hai lần giúp đỡ Hoàng Uyên và mẹ cô. Hạ Mai thấy Hoàng Uyên tần ngần, cô giục:

– Vào trong đó chờ đi!

Ngồi chờ bên ngoài, Ansaki sốt ruột không thua gì Hoàng Uyên. Anh đi tới lui trên hành lang khiến Hạ Mai phải lên tiếng:

– Anh ngồi xuống đây. Đừng đi nữa chóng mặt lắm.

Hoàng Uyên chợt nhớ đến Hạ Mai trời đã khuya mà còn ở đây. Ba mẹ cô lo cho mà em.

– Hạ Mai! Mình nhờ Ansaki đưa bạn về nha!

– Được rồi, mình đón xe về cũng được. Hay là chờ một chút xem bác thế nào.

Hoàng Uyên thở dài:

– Anh Ansaki cũng về nghỉ ngơi. Em sẽ ở lại lo cho mẹ.

– Em xem lại mình kìa, chỉ có một tay làm sao mà đỡ dần cho bác. Anh sẽ ở lại giúp em.

Hạ Mai cười ý nhị:

– Anh ấy muốn thế mi đừng cản. Thôi, mình về. Có chuyện gì cần nhớ điện cho ta nha!

Ansaki đứng lên nói với Hoàng Uyên:

– Anh đưa Hạ Mai về. Em nhớ trông chừng bác sĩ có gọi. Anh quay lại ngay.

Hoàng Uyên nhìn Ansaki tất bật vì cô tự dưng lòng cô trào lên niềm xúc động dâng tràn. Cô thờ dài. Ansaki vì ai mà cực khổ. Anh sẵn sàng lao vào nhận lãnh mọi thứ không có lợi cho mình.

Hoàng Uyên biết Ansaki có cảm tình đặc biệt với cô.

Anh thích cô, thậm chí có thể nói là yêu cô nhưng sao anh không dám nói thẳng với Hoàng Uyên. Tình cảm của anh còn e ấp kín đáo quá. Hay là anh là người có lòng tốt đối với ai anh cũng như thế.

Hoàng Uyên sợ mình nhầm lẫn giữa tình cảm và tình thương bình thường giữa người và người. Bởi vì Ansaki đã từng làm những việc tốt không tính toán.

Anh sẵn sàng dành hết số tiền mình có giúp các em cơ nhỡ, mồ côi, giúp người già. Anh rất vui lòng trước cảnh khó khăn, mảnh đời bất hạnh.

Có thể Ansaki tội nghiệp cô mà giúp cũng nên.

Bác sĩ vẫn chưa gọi. Ansaki đã trở lại, anh ngồi sát bên cô trên chiếc ghế đá của bệnh viện.

– Sao trông em buồn thế? Bác gái đã có bác sĩ chăm sóc, ráng chờ ... Anh nghĩ chắc bác vì làm việc quá nhiều, thể trạng lại yếu, ăn uống lại không đều đặn nên người yếu dần. Em phải chăm lo cho bác, không nên để bác làm việc quá sức.

Hoàng Uyên cất giọng buồn buồn:

– Ansaki! Anh chưa biết hoàn cảnh của em nên anh nói thế. Nếu biết, có lẽ anh không còn ấn tượng tốt đẹp nữa.

– Anh không hẹp hòi như thế đâu. Em cứ kể cho anh nghe đi, biết đâu chúng ta dễ thông cảm. Hoàng Uyên ngồi bó gối cất giọng buồn rưng rức:

– Sao anh lại giúp đỡ em hử Ansaki? Em biết lấy gì đền đáp cho anh. Mẹ con em gặp biết bao tai họa. Số kiếp mẹ con em long đong. Ai đến với em cũng không có điều tốt đẹp, anh không sợ sao?

Ansaki lắc đầu:

– Hoàng Uyên nhìn em bơ vơ, một cô gái có tài năng, nghị lực mà hoàn cảnh lại trở trêu, anh muốn giúp đỡ em với cả tấm chân tình chứ không có ý gì khác.

Mong em đừng áy náy.

Ansaki thấy lòng xôn xao khi nhìn thấy nụ cười héo hắt trên gương mặt thanh tú và vầng trán cao thanh thoát của cô. Số cô đâu là số khổ. Hoàng Uyên có vẻ đẹp lạ, đẹp buồn. Ansaki cố cất giọng bình thản. Hoàng Uyên im lặng lúc lâu rồi mới lên tiếng kể về chuyện giữa cô và Trọng Nam và mẹ cô buồn lo khiến hai mẹ con phải ra đi.

– Trọng Nam hiểu lắm chúng ta.

– Em cũng muốn anh ta hiểu lắm càng tốt.

– Trọng Nam đối với em tốt không?

– Không tốt không xấu. Hình như anh ấy không thật tình với em.

– Còn em, đối với Trọng Nam thế nào?

– Ansaki rụt rè nín thở hỏi.

– Em cũng không biết. Nhưng vì mẹ, em sẽ quên tất cả quá khứ, anh ạ.

– Thật không? Nếu muốn quên, anh sẽ giúp em. Nhưng nếu Trọng Nam vẫn yêu em thì sao?

– Anh ấy sắp đính hôn, dù có yêu, em cũng không chấp nhận mảnh tình thừa ấy đâu.

Giọng Hoàng Uyên cứng cỏi làm Ansaki yên lòng. Anh biết với một cô gái đẹp, thùy mị như Hoàng Uyên mà không có ai yêu mới lạ.

Ansaki đoán không sai, khi lần thứ hai gặp cô khóc trong bóng đêm trên sân thượng, nhà Trọng Nam. Tiếng khóc uất ức, đau khổ làm lòng anh tan nát. Anh rất muốn ôm cô vào lòng mà khuyên nhủ, an ủi, nhưng anh không thể ...

Tình yêu không thể nhường nhịn cho nhau. Có lẽ trời xui đất khiến cho anh được giúp cô lần nữa. Đây là cơ hội anh không nên bỏ qua. Nhưng hình như Hoàng Uyên yêu Trọng Nam lắm. Anh không muốn mình là kẻ cơ hội xen vào lúc người ta đang đổ vỡ. Anh muốn Trọng Nam gặp lại Hoàng Uyên. Anh tạo điều kiện cho họ gặp lại để Hoàng Uyên hiểu rõ lòng mình. Cô không nên trốn chạy mà lòng đau đốn, trĩu nặng khôn nguôi. Anh muốn cô hạnh phúc, vì anh đã yêu Hoàng Uyên thật sự. Lần này anh muốn cô hiểu rõ mối tình vô vọng của cô để Hoàng Uyên có thể vươn xa bay cao hơn. Ansaki đang mơ ước chấp cho cô niềm tin vào cuộc sống, đưa cô đến chân trời hạnh phúc mới đầy tình yêu thương ... Anh sẽ là hoàng tử đưa nàng Lọ Lem về lâu đài tình ái, nơi đó họ sống hạnh phúc đời đời.

Điều kỳ diệu ấy lẽ nào lại xảy ra ở trần gian. Ansaki rất muốn tất cả thành hiện thực.

Làm thủ tục nhập viện đăng ký phòng chờ y tá đưa vú Năm vào nằm xong, Ansaki đã ở lại bệnh viện suốt đêm đó. Anh và cô cùng lo lắng cho vú Năm khi bà trở bệnh nặng. Một đêm không ngủ, bù lại, Hoàng Uyên hiểu thêm tấm chân tình của Ansaki đối với cô. Có yêu, anh mới xem mẹ cô như người thân của mình.

Chỉ một cánh tay khỏe mạnh quật cho mẹ mãi cũng mỏi. Ansaki thay cô quật cho vú Năm. Bác sĩ đã xét nghiệm nhưng chưa đoán ra bệnh. Vú Năm đang được truyền dịch. Về khuya, bà tỉnh dần.

Cái bắt gặp đầu tiên là hình ảnh của Ansaki đang ngồi thiếp trên ghế cạnh giường vú Năm. Dưới đất, Hoàng Uyên tựa vào tường ngủ ngon giấc. Vú Năm không dám gọi, bà ngắm chàng trai và nhớ loáng thoáng.

– Hình như cậu ta đưa mình đến đây. Bạn của Hoàng Uyên hay người ở nhà hàng? Một thanh niên gương mặt hiền từ thanh lịch, chiếc mũi khá cao và thẳng, trông anh chàng hiền quá. Sao lại ngồi cạnh mình. Hay là bác sĩ?

– Hoàng Uyên!

– Dạ bác đã khỏe rồi ạ. - Chàng trai giật mình phe phẩy quạt.

Bắt gặp cái nhìn đăm đăm của vú Năm, Ansaki mỉm cười thân thiện.

– Cậu là ai?

– Dạ, cháu là bạn của Hoàng Uyên.

– Sao tôi không nghe nó nhắc và tôi cũng mới biết cậu lần đầu.

– Dạ cháu và cô ấy chỉ biết thôi ạ. Nghe bác vào bệnh viện, cháu giúp Hoàng Uyên. Tội nghiệp, tay cô ấy vẫn còn đau.

– Cháu lo lắng cho nó, bác cảm ơn. Nhưng cháu đâu có biết hoàn cảnh của Hoàng Uyên, chỉ sợ cháu phiền thêm!

– Dạ, cháu biết cả rồi ạ. Hạ Mai và cháu cũng biết nhau.

– À, cháu cũng biết Hạ Mai. Tốt quá! Quê cháu ở đâu, cháu làm nghề gì?

Ansaki đáp ứng thật sự vì anh thấy vú Năm thật sự hơi khó tính. Anh sợ vú Năm sẽ không cho anh và Hoàng Uyên quen biết nhau cũng như vú Năm từng ngăn cô với Trọng Nam. Cô cho anh biết vú Năm rất ghét mấy gã công tử nhà giàu. Nhưng anh không định dối bà mẹ tốt và sống nhiều nội tâm như vú Năm.

Có lẽ vú Năm có nỗi khổ riêng. Chờ anh nói, vú Năm nhắc lần nữa:

– Hình như cháu có điều gì khó nói.

– Không ạ! Thật ra, cháu và Hoàng Uyên quen nhau trong ngày hội văn hóa Việt Nhật được tổ chức ở khu du lịch Văn Thánh. Ở đó, Hoàng Uyên trình bày món ăn hấp dẫn quá. Sau này cháu mới biết cô ấy có bà mẹ nấu ăn rất ngon.

Cháu rất muốn học tập ở bác. Nhưng cô ấy bảo bác khó tính không cho cháu đến.

– Ô! Con nhỏ này ... nói xấu bác. Cháu là phóng viên phải không?

– Cháu ... làm đủ nghề bác ạ.

Vú Năm thích thú khi nói chuyện với chàng trai lạ:

– Nghề gì?

– Dạ, nghiên cứu về văn hóa phương Đông ... các nước châu Á ... cháu đi nhiều nước ...

– Tên cháu là gì?

– Ansaki.

– Ôi, cái tên lạ quá! Bác phải gọi thế nào?

– An- sa- ki.

– Hình như cháu không phải người Việt?

– Cháu đến từ nước Nhật, quê hương cháu có nhiều hoa anh đào, bác biết không?

– Ô! Hoa gì đó, bác đâu có biết. Chắc con Hoàng Uyên rảnh lắm.

Thì ra, vú Năm cũng rất vui tính, hòa đồng. Anh gọi chuyện:

– Lúc nào cháu đưa bác và Hoàng Uyên về quê cháu chơi, bác đi chứ?

– Già cả rồi, nay bệnh mai đau, bác đâu dám hứa với cháu. Nhưng xa xứ quá, bác làm gì có tiền mà đi du lịch như người ta.

Vú Năm từng nghe Trọng Nam, bà Trâm Anh đi nước này nước kia như đi chợ. Họ sang Anh, đến Pháp, qua Mỹ, tiền họ xài như nước. Vậy mà mẹ con bà kiếm từng đồng bạc sống qua ngày sao vất vả vô cùng. Vú Năm muốn ứa nước mắt. Bà tội nghiệp Hoàng Uyên vô phúc.

– Bác ơi! Cháu cũng còn bà mẹ như bác, xa xôi quá không biết ai lo cho mẹ.

– Cháu thật có hiếu.

– Bác hãy để cháu giúp bác và Hoàng Uyên ... vì xem ra, cô ấy rất tự ái.

– Điều này Hoàng Uyên nó quyết định cháu à. Sao cháu lại ngồi cạnh bác vất vả quá Hoàng Uyên này tệ ghê.

Ansaki vội đỡ vú Năm ngồi dậy, anh xua tay nói nhỏ:

– Bác ơi! Cô ấy lo lắng cho bác vừa mới chợ mắt, cháu thay thế cho cô ấy.

Bác đừng làm cô ấy giật mình.

Hoàng Uyên nghe tất cả lời anh nói với mẹ. Ansaki tốt quá. Mẹ cô cũng vui vì cô có một người bạn tốt. Với Ansaki, bà không có phản ứng mạnh như Trọng Nam. Hay là mẹ cô cũng có cảm tình với chàng trai này. Cô vờ ngủ say cho hai người trò chuyện. Ansaki mới đó đã chiếm được tình cảm của vú Năm. Anh đưa vú Năm lên phòng khám bệnh. Anh lo mọi thứ giấy tờ. Cuối cùng, anh đưa hai mẹ con cô trở về nhà.

Ansaki xin phép vú Năm đưa Hoàng Uyên đi cắt băng bột ở tay. Bà rất vui lòng vì Ansaki là chàng trai tốt, một chàng trai mà bà có thể gửi gắm con gái cho anh ta. Nhưng quê anh xa quá, ở cái xứ hoa anh đào gì đó, muôn trùng diều vọi. Vú Năm lại lo lắng, lòng bà dâng lên nỗi buồn chất ngất. Buồn hơn cả việc bà ngăn cô đến với Trọng Nam.

Trọng Nam bước vào lớp học. Các sinh viên đứng lên chào. Chiếc bàn thứ hai chỗ Hoàng Uyên vẫn trống trơn, không có ai ngồi.

Trọng Nam hỏi lớp trưởng, mới biết Hoàng Uyên nghỉ hai tuần nay. Nhỏ Nhã Yến thề thốt:

– Chắc bạn ấy nghỉ học luôn rồi thầy ơi.

– Các bạn có biết vì sao Hoàng Uyên vắng mặt nửa tháng nay? Nếu vắng nhiều quá ngày qui định, cô ấy sẽ bị cấm thi.

Nhã Yến nhiều chuyện nhất lớp:

– Có lẽ bạn ấy nhảy qua công ty của Nhật rồi, thầy ạ. Học mỹ thuật chi cho mệt ra làm họa sĩ quèn, có mấy đồng xu học cho mệt.

Trọng Nam nghi ngờ hỏi dồn:

– Em nói công ty gì vậy Nhã Yến?

– Dạ công ty gì em không biết, nhưng có một anh chàng người Nhật tên là Ansaki rất thích Hoàng Uyên. Từ hôm đi phát quà Trung Thu đến nay, Hoàng Uyên nghỉ học luôn, em thấy họ rất hợp nhau.

Trọng Nam cố ghìm cơn tức giận trong lòng nhìn Hạ Mai:

– Hạ Mai! Trưa nay gặp thầy một tí. Giờ chúng ta về tự do đi!

Cả lớp im lặng. Ai nấy nhìn nhau ngạc nhiên. Nhã Yến rụt cổ:

– Mất người đẹp lại nổi cáu! Coi chừng chúng ta bị thầy trút giận, chết cả nút đó các bạn.

Trọng Nam bước ra ngoài, anh tựa lan can ngắm trời. Mấy đám mây trắng bồng bênh trôi nổi khiến cảnh sắc càng chán ngắt.

Trọng Nam thấy lòng mình da diết nhớ Hoàng Uyên. Cô bé có mái tóc đen huyền óng ả, đôi mắt to tròn. Cái thân hình dong dỏng cao đầy đặn của cô gái căng đầy nhựa sống. Anh yêu Hoàng Uyên ở nhiều điểm. Với anh, cô rất nghe lời, ngoan như đứa trẻ, hồn nhiên sung sướng khi được quà. Tình yêu cô dành cho anh là tình yêu tự nguyện đến từ hai trái tim khao khát về nhau. Chỉ vì vú Năm mà anh phải xa cô. Anh có thể dùng sức mạnh của một ông chủ, dùng uy quyền của ông thầy, Hoàng Uyên không thể trốn chạy khỏi anh.

Vậy mà bây giờ Hoàng Uyên đã trốn khỏi mắt anh như bóng chim tắm cá, biết đâu mà tìm. Phi Phi! Chỉ nhắc đến cái tên cũng đủ làm anh chán ngán. Sự đam mê cuồng nhiệt của cô ta chỉ làm cho anh qua cơn ham muốn. Còn tình yêu với Phi Phi, anh hoàn toàn trống rỗng. Tại sao anh lại chọn Hoàng Uyên chứ.

Cô hiền thực, ngoan ngoãn. Trọng Nam vốn đa cảm nên không ham cái nóng bỏng mau tàn của Phi Phi. Cô gái e thẹn ... kín đáo là cả kho tàng anh muốn khám phá.

Trọng Nam đã từng theo đuổi bao nhiêu người mẫu. Họ qua tay anh trở thành chán ngắt, anh lại đi tìm hình mẫu mới. Chẳng ai làm anh vừa ý. Và Hoàng Uyên chưa phải là điểm dừng trong tâm hồn lãng mạn của anh.

Còn khối cô gái đẹp. Nhưng chuyến đi Pháp vừa qua, anh lại chẳng quan tâm những cô gái xinh đẹp xứ lạ quê người. Hình bóng Hoàng Uyên như ngự trị một phần tim anh. Ngày trở về, anh muốn Hoàng Uyên ngã vào vòng tay mà dâng hiến. Tất cả không ngờ ...

Hoàng Uyên dám rẽ con đường đi sang hướng khác mà anh không hay biết.

Ansaki là ai? Trọng Nam sẽ điều tra qua bạn bè của anh, mấy họa sĩ nổi tiếng, các nhà nhiếp ảnh ... Anh sẽ hỏi thăm hội sinh viên Việt Nhật, chắc chắn phải biết hẳn là ai?

Bỏ lớp học, Trọng Nam lên phòng dành cho giáo viên, ngồi đọc báo giết thì giờ. Hết tiết học, Hạ Mai rụt rè tìm Trọng Nam.

– Em vào đây Hạ Mai.

Hạ Mai lí nhí:

– Dạ, thầy muốn hỏi em điều gì ạ?

– Em biết Hoàng Uyên dời nhà mới về đâu không? Cho thầy biết địa chỉ của cô ấy.

– Thưa thầy, em không biết ạ. Hoàng Uyên trốn biệt cả hai tuần nay em không liên lạc được.

Hạ Mai không ngờ mình nói dối trơn tru đến thế. Cô sợ Hoàng Uyên giận nên không dám tiết lộ. Trọng Nam có vẻ không tin, nhìn thẳng vào Hạ Mai:

– Em không vì bạn mà nói dối thầy chứ? Thầy biết Hoàng Uyên và Hạ Mai là đôi bạn thân í khi nào rời nhau. Hoàng Uyên chắc chắn sẽ liên lạc với em.

– Em cũng tin như vậy. Bao giờ liên lạc được với Hoàng Uyên em báo ngay cho thầy.

Trọng Nam gật đầu về buồn bã:

– Được rồi, em về đi! Đây là địa chỉ của thầy!

Trọng Nam trao cho Hạ Mai số điện thoại di động. Hạ Mai cười toe ra về.

Cô bé mừng vì mình không phản bội Hoàng Uyên. Hạ Mai nghĩ thầm:

– Đã yêu Hoàng Uyên mà còn liên hệ với cô Phi Phi nào đó. Đừng hòng em giúp thầy toại nguyện. Người gì xấu ghê!

Trọng Nam chờ Hạ Mai mấy ngày vẫn không tin tức. Cuối cùng, Nhã Yến cũng tiết lộ bí mật cho anh vì cô nàng rất muốn gặp thầy Trọng Nam để lòe với bọn con gái. Hình như trong môn họa, cô nào cũng mê ngằm thầy Trọng Nam.

– Thưa thầy, em muốn nói.

– Chuyện gì?

– Chuyện có quan hệ đến Hoàng Uyên?

Nghe cái giọng oang oang của Nhã Yến, thầy Trọng Nam nhíu mày:

– Em biết gì? Nói không đúng sự thật, bêu xấu bạn bè là tính của em đó hả?

Nhã Yến rụt cổ cổ nói:

– Hôm qua em thấy Ansaki đến ngõ phố số em liền để ý. Có lẽ Hoàng Uyên ở trong con hẻm này.

– Thật à! Em không nên tò mò chuyện người khác, xấu lắm nghe!

– Dạ em muốn giúp thầy mà, sao thầy lại rầy em.

Trọng Nam mừng rỡ nhưng không lộ ra mặt. Anh đi thẳng ra cổng tìm đến địa chỉ mà Nhã Yến vừa tiết lộ lúc ban chiều.

Con đường vào hẻm nhỏ sâu hun hút. Đi khoảng vài trăm mét, anh đưa mắt tìm kiếm. Mùi hôi từ cống rãnh bốc lên khó chịu. Trọng Nam áp chiếc khăn giấy vào mũi.

Anh định hỏi thăm cô gái ngồi quay lưng ra ngoài dưới ánh đèn vàng hiu hắt.

– Cô ơi! Cho tôi hỏi thăm ...

Cô gái giật mình thẳng thốt quay ra:

– Anh Trọng Nam! Anh đi đâu đây!

– Hoàng Uyên! Em ở chỗ này ư? Tại sao?

Anh chưa nói hết câu, Hoàng Uyên đã ra hiệu cho anh im lặng. Cô bước ra ngoài cửa nói nhỏ:

– Mẹ em đang bệnh. Bà ấy không muốn gặp anh. Anh ra quán cà phê đầu hẻm chờ em nha!

Trọng Nam gật đầu. Anh chần chừ thì có tiếng vút Năm hỏi vọng ra:

– Hoàng Uyên! Ai vậy con?

– Dạ, người ta hỏi thăm đường mẹ à. Mẹ nằm nghỉ, con đi chợ một chút mua thêm vài món ăn.

– Tiền đâu mà mua, hà tiện bớt con à!

– Dạ.

Hoàng Uyên vội vàng đi theo Trọng Nam ra quán cà phê Mây Chiều. Anh tìm chỗ khuất ngồi trước. Hoàng Uyên đến sau ngồi xuống đối diện với anh, cố nén nổi xúc động khi gặp lại anh.

Trọng Nam gọi chủ quán:

– Cho hai ly cà phê đá.

Hoàng Uyên hơi khó chịu:

– Hình như anh không biết sở thích của em.

Trọng Nam nhìn xoáy vào mặt cô:

– Em tỏ ra bướng bỉnh từ lúc nào vậy Hoàng Uyên. Lúc trước vào quán, em luôn chờ anh gọi cho em. Món gì em cũng chịu kia mà.

– Nhưng chưa bao giờ đi dùng nước cùng anh ở quán cóc thế này. Và em không thích cà phê đá. Anh muốn nói gì nói mau đi, em không có nhiều thì giờ.

Trọng Nam ngập ngừng:

– Sao em nỡ đôi xử với anh như thế hả Hoàng Uyên? Em có biết em ác với anh lắm không? Anh

nhớ em đã điết.

Hoàng Uyên không chờ Trọng Nam nói hết câu, cô gạt ngang:

– Anh đối xử với em thế nào không lẽ anh không biết. Chuyện này em đã hỏi với anh nhiều rồi. Thật sự, em rất tiếc. Nhưng mọi chuyện đã qua rồi Nam ạ. Có thể mẹ anh đã hiểu lầm.

– Mẹ anh thế nào?

Mẹ anh bảo Phi Phi và anh sắp đính hôn, còn em chẳng là gì cả, bà buộc em phải xa anh.

Trọng Nam vẫn cố tìm cách gọi lại chuyện cũ:

– Em tin mẹ anh sao? Bà ấy lo cho anh nên nói với em như thế, em đừng giận. Tình cảm của anh bấy lâu dành cho em, em không nhớ à? Đừng vì một chuyện hiểu lầm nhỏ mà em nổi phá vỡ mối tình đẹp mà chúng ta theo đuổi bấy lâu nay. Em không đau lòng ư?

Hoàng Uyên hơi nhếch môi. Với anh, hình như lòng cô đã nguội lạnh.

– Em còn nhớ cánh tay em đau, anh không hề hỏi thăm một tiếng, anh chỉ lo ghen tuông vờn vợ. Tình yêu của anh dành cho em, em cảm nhận được chứ, nhưng nó giống như áng mây chiều lướt qua đỉnh núi không để lại dấu vết gì.

Thật ra, anh yêu ai? Em hay Phi Phi.

Trọng Nam vò đầu vò mắt khổ:

– Anh xin lỗi em. Vì quá thương nhớ em, anh mong ngày về gặp em để nói hết lòng mình cho em hiểu. Nào ngờ, em đang ôm ấp một mối tình khác, nên anh giận quá mất khôn, cho anh xin lỗi. Em hãy thông cảm cho anh và đừng giận nữa nha, Hoàng Uyên. Hãy trở về với anh đi, anh sẽ lo cho em tất cả, em sẽ hạnh phúc.

Hoàng Uyên lại cảm thấy tự ái được vuốt ve đôi chút:

– Còn mẹ anh, vợ anh thì sao? Họ để em yên ư? Mẹ anh không bao giờ chấp nhận em, anh thừa biết điều này mà. Còn Phi Phi nữa, cô ta sẽ băm em ra thành trăm mảnh. Em không làm đầy tớ cô ta đâu.

Trọng Nam nắm chặt tay Hoàng Uyên:

– Mặc kệ họ! Mẹ anh là mẹ anh. Phi Phi do mẹ anh định đoạt, cô ta không hợp với anh. Anh chỉ muốn gần em, yêu em mà thôi. Hoàng Uyên, hãy hiểu cho anh!

Hoàng Uyên cau mày cố gỡ tay anh ra, cô ngắt lời anh:

– Anh nói đủ chưa? Thật ra, anh chẳng yêu ai cả, ngay cả em. Anh nên về đi, em không nghe lời anh làm chuyện trái lương tâm đâu.

Trọng Nam vẫn năn nỉ hết lời:

– Nếu mất em, anh không sống nổi. Hoàng Uyên, hãy nói lại tình cảm như xưa đi, anh và em giấu cả mẹ em và mẹ anh, chẳng có ảnh hưởng gì.

– Còn Phi Phi, anh tính thế nào?

– Cô ấy là do mẹ anh chọn làm dâu vì sự nghiệp làm ăn của hai gia đình. Anh không yêu cô ấy.

– Không yêu mà vẫn cưới ư?

– Đúng! Anh nói thật lòng mình, anh yêu chỉ mình em thôi.

Hoàng Uyên nhìn anh sắc lạnh:

– Anh thật ích kỷ, tham lam, anh vừa muốn cưới vợ giàu và có cả người yêu.

Điều ấy không bao giờ anh thực hiện được đâu, Trọng Nam.

– Tại sao vậy, Hoàng Uyên? Anh đâu có bỏ em, anh vẫn đi tìm em khắp nơi mà!

– Cảm ơn lòng tốt của anh, em không dám nhận tình yêu thừa mứa ấy. Xin anh về cho!

Hoàng Uyên? Em hãy nghe anh nói!

Hoàng Uyên đứng lên, cô gỡ tay anh ra:

– Anh nghe đây! Nếu yêu em, anh có dám từ bỏ Phi Phi không?

Trọng Nam lắc đầu:

– Cha mẹ anh buộc anh phải đính hôn với cô ấy. Anh chỉ muốn có em nhưng anh phải nghe lời họ. Em hãy hiểu cho anh mà Hoàng Uyên. Hiểu anh, em sẽ thương anh hơn.

Hoàng Uyên cười nhạt đứng lên dần tờ giấy bạc hai mươi ngàn dưới ly cà phê còn bốc khói, khinh bỉ:

– Rõ rồi! Em rất hiểu lòng anh, hiểu thấu suốt con người tham lam, ích kỷ của anh. Anh hãy về mà lo cho mẹ anh và nghĩ đến người vợ sắp đính hôn của anh đi. Từ đây, giữa chúng ta sẽ mãi mãi

là khoảng vỡ không gì hàn gắn được.

Khi yêu, người ta phải chân thành không toan tính lừa lọc. Anh đã quá hoang mang, ngờ vực, tính toán và không dám hy sinh tất cả vì tình yêu. Chính những điều ấy đã làm tắt lịm chút than hồng tình yêu còn sót lại trong đồng tàn tro mà em cố giữ bấy lâu nay. Chào anh. Chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

Nói xong, Hoàng Uyên buông mạnh ly cà phê đấng xuống bàn rồi bước nhanh vào con hẻm. Trọng Nam rất ngạc nhiên về thái độ dứt khoát mạnh mẽ của Hoàng Uyên vừa rồi. Anh ngồi im chết lặng không kịp phản ứng gì.

Trời đêm đột ngột đổ cơn mưa. Hoàng Uyên chạy nhanh vào nhà. Trọng Nam cũng vội lên xe, anh lái đi trong màn mưa trắng xóa buồn buồn. Hoàng Uyên ngồi yên không ngủ được. Gió thổi mang theo hơi mưa vào khung cửa sổ lạnh buốt. Đã khuya, Hoàng Uyên vẫn ngồi đó đếm từng giọt mưa rơi đều đều trên mái tole mà nghe lòng buồn tênh, sầu não vô biên.

Cô lắng nghe từng giọt mưa thu muộn màng lắng vào hồn thấm đẫm nỗi sầu dâng. Tiếng nhạc xa xa vọng vào thê thiết bài hát Giọt mưa Thu khiến Hoàng Uyên muốn khóc. Cô lắng nghe hết bài hát:

Giọt mưa Thu lắng qua hồn ai Tiễn, chân người đi hồn ta rã rời
Tình yêu đã khuất, lời yêu đã hết
Tháng năm muộn phiền đau buốt hồn ai.

Giọt mưa Thu lắng qua hồn ai Buồn thương da diết lòng ta đón đau.

Tình yêu đã hết, nỗi sầu vương mang ...

Hoàng Uyên thở dài nhìn bầu trời đen kịt. Tận chân trời xa, lấp lánh một ngôi sao lẻ loi đang nhấp nháy. Ngôi sao đơn côi hay lòng cô đơn côi mà hóa ra như thế. Hoàng Uyên không tài nào hiểu được bởi lòng cô đang rối bời bời.

Mẹ ơi! Con đã tìm được việc làm rồi. Vừa bước vào cửa, Hoàng Uyên đã reo lên thật vui. Vú Năm đang xào đậu với mớ tép bạc đất vội vàng bỏ dở chạy lên hỏi ngay:

– Thật hả con?

– Vui lắm mẹ ạ. Chỗ làm này cũng hợp với con.

– Làm gì mà hợp, con nói thử xem. Hạ Mai đâu rồi con?

– Con nhỏ còn ghé đầu hẻm mua cho mẹ cái bánh bao. Hạ Mai nó quý mẹ lắm.

Vú Năm cười:

– Bạn con, đứa nào cũng tốt. Ansaki cũng quý mẹ không thua gì con.

Mẹ nhắc người ta hoài.

– Sao lại không nhắc hờ bác? - Hạ Mai xen vào. Cô đưa bánh bao cho vú Năm – Quà của bác đây!

– Con nhỏ này bày đặt. Tốn tiền lắm con!

– Chuyện nhỏ mà, chút đỉnh có là bao. Anh Ansaki còn dám cho cả cái vé đi Nhật cho người ta, không lẽ con thua anh ấy, mua có cái bánh bao mà bác cũng cần nhần.

Vú Năm kéo ghế gồi, bà tròn mắt:

– Thằng Ansaki mua vé cho ai đi Nhật vậy con? Sao nó không nói cho bác biết.

– Dạ, anh định nói với bác nhưng Bác bệnh nên thôi. Vả lại, Hoàng Uyên đang lừng khừng nên biết sao mà nói.

– Phải vì mẹ mà con không đi hờ Hoàng Uyên?

– Dạ, con lo cho má. - Hoàng Uyên lo lắng nói nhỏ.

– Nếu con đi vì công việc thì con cứ đi, mẹ đâu có cản ngăn làm gì. Mẹ chỉ ngại nhờ vả người ta quá nhiều rồi biết lấy gì mà trả cho người ta hờ con?

Hạ Mai mở bịch bánh mì xăng-quích ra mời vú Năm. Cô nhón một miếng nhai ngon lành:

– Má ... í, bác lo gì mai một người ta làm rề bù ngay khỏi trả nợ.

– Í! Con nói vậy đâu có được? Ai lại ... kỳ ...

– Con nhỏ Mai nói bậy bạ đừng có nghe nó.

– Nói bậy bạ mà đúng tùm lum! Hồng phải sao! Người ta chạy đôn chạy đáo tìm việc cho mi, rồi lo cho cái vé đi Nhật dự hội nghị nữa. Ta thấy anh ấy mệt mi thì có.

Hạ Mai trề môi môi mỏng dính vừa ăn vừa nói. Hoàng Uyên đẩy vai bạn:

– Xạo quá bạn ơi! Bao giờ chính miệng Ansaki nói ta mới tin.

– Bác biết không? Chuyện này khó nói lắm, chỉ cần nhìn qua cử chỉ là biết ngay, chứ chờ người ta thổ lộ trực tiếp, cóc mọc râu mất.

– Cháu đừng chọc Hoàng Uyên nữa. Con mau nói con tìm việc gì ở đâu cho mẹ nghe. Mẹ nôn nóng cả ruột gan.

Hạ Mai tài lanh ngăn Hoàng Uyên:

– Đề mình nói cho. Bác ơi! Hoàng Uyên tìm được việc làm ở đại lý hoa khô của Nhật Bản ở Sài Gòn này, do Ansaki giới thiệu đó. Nè, bác xem những bông hoa khô tuyệt đẹp của Ansaki tặng, bác sẽ thấy nó đẹp ngàn nào. Cháu thích lắm!

Vú Năm mừng rỡ, đôi mắt bà long lanh:

– Cảm ơn trời phật phò hộ cho Hoàng Uyên.

Hạ Mai háy mắt nhìn Hoàng Uyên, cười:

– Bác ơi! Hoàng Uyên gặp quí nhân trần thế phò trợ chứ không phải trời cao đâu.

– Í! Cháu đừng nói vậy không nên. Trời Phật phò hộ nên nó mới gặp quí nhân chứ.

– Dạ - Hạ Mai không dám cãi nữa. Cô rụt rè - Thưa bác, cháu thấy Ansaki là người tốt. Còn bác, ý bác thế nào ạ?

Vú Năm ngạc nhiên vì thái độ úp mở khó hiểu của Hạ Mai, bà hỏi:

– Hạ Mai? Cháu làm sao vậy?

Cô nhanh nhẩu cười chữa thẹn:

– Cháu muốn bác cho Hoàng Uyên đi Nhật dự hội ẩm thực Á Đông ở Nhật Bản nghe bác.

Vú Năm ngập ngừng:

– Hoàng Uyên! Sao con không xin mà Hạ Mai lại xin phép là sao chứ?

Hạ Mai xen vào:

– Là tại con. Hoàng Uyên không muốn đi mà con lại muốn cô ấy đi cùng ...

nên mới mở lời với bác. Vì Hoàng Uyên không muốn ... thật sự thì ...

– Cái gì mà tụi bây áp a áp ứng, tao chẳng hiểu gì ráo. Hạ Mai! Nói rõ cho bác nghe nào.

Như mở cờ trong bụng, Hạ Mai líu lo ngay:

– Cháu sẽ nói rõ ạ.

– Thôi đi, Hạ Mai, mình quyết định rồi. Mình không đi đâu.

– Sao vậy con? - Vú Năm ngạc nhiên - Hạ Mai! Có phải con muốn Hoàng Uyên đi cùng với con không? Đi xú lạ quê người có bạn bè đỡ buồn.

– Dạ không ạ. Con tình nguyện ở lại chăm sóc cho bác để Hoàng Uyên yên lòng đi công tác. Việc đi dự triển lãm ở nước ngoài rất có ích cho công việc của nhỏ Uyên. Còn con không cần đâu. Con muốn nhỏ Uyên sau này sung sướng không bị người ta xem thường như con nhỏ Phi Phi nào đó chẳng hạn.

Nghe Hạ Mai nhắc Phi Phi, vú Năm im lặng suy nghĩ. Vú nhớ lời cô ta sỉ nhục con gái của mình. Cô ta chỉ giàu thôi đã trịch thượng như thế. Bà đâu nỡ để con gái mình suốt đời vất vả, long đong, ở dợ làm mướn, làm thuê như mình.

Không khéo nó lại rơi vào cái vòng lẩn quẩn của mình xưa kia, còn gì là cuộc đời. Vú sẽ lại phải khóc cho con mình, như từng khóc đời mình. Vú Năm lo sợ lắm. Đây là dịp may để Hoàng Uyên quên mất Trọng Nam. Vú Năm chớp mắt gạt đầu ngay:

– Hạ Mai nói phải! Con nên đi đi Hoàng Uyên.

– Mẹ cho con đi? Nhưng mẹ đang bệnh con chẳng yên lòng chút nào.

Hoàng Uyên mừng rỡ. Nhưng chưa kịp vui, cô đã thất vọng ngay khi nghĩ đến mẹ già đang bệnh hoạn yếu đuối sống một mình không ai chăm sóc. Hạ Mai bước đến bá cổ vú Năm:

– Hoàng Uyên! Cho mình thay thế bạn một tuần chăm sóc mẹ không được sao? Mẹ thấy thế nào? Nhận con làm con gái nha!

Vú Năm cười chảy nước mắt. Bà gạt đầu lia, tay tìm bàn tay nhỏ nhắn của Hạ Mai nắm chặt giọng xúc động:

– Được rồi, đứa nào má cũng thương cả. Ngay cả thằng Ansaki, nó cũng đòi làm con nuôi của má. Tự nhiên có nhiều con quá, má ngại không lo cho tụi bây nổi.

Hạ Mai sung sướng, cô nàng ngả đầu vào vai vú Năm, nhõng nhẽo:

– Nhưng má thương con nhiều nhiều nha. Ansaki xin làm con nuôi, má đừng nhận. Nhận kỳ lắm,

mai mốt làm sao sửa đổi!

Hoàng Uyên lấy cây đập ruồi vỗ vào mông Hạ Mai một cái rõ đau, làm cô nàng nhảy tung lên la oai oái.

– Khéo nịnh thấy mà ham! Người gì ...

– Má ơi! Hoàng Uyên ăn hiếp con nè ... Con hông chịu đâu!

Cả hai rượt cười nhau chạy vòng vòng vú Năm. Nhìn hai đứa vui tươi hồn nhiên như con nít, vú Năm yên lòng. Bà cảm thấy dâng lên niềm hy vọng mới.

Hoàng Uyên sẽ sống yên ổn hơn trong công việc, nơi làm, môi trường mới lạ.

Nơi đó có những con người tốt sẵn sàng vì cô mà lo lắng yêu thương. Lần đầu tiên, bà thấy một chút niềm vui đang len lỏi vào hồn, khiến vú Năm thanh thản, nhẹ nhàng biết bao, dù cho cuộc đời vẫn còn bao bão táp phong ba ập đến bất cứ lúc nào, chẳng ai có thể đoán trước được.

Hoàng hôn trên bãi biển tuyệt đẹp. Từ ngọn đồi đứng ngắm ra, Hoàng Uyên thả hồn mình chơi vơi trên mặt biển. Đã năm ngày ở Tokyo dự hội thảo thật vui. Ansaki tranh thủ giờ phút nghỉ ngơi đưa cô đi ngắm cảnh đẹp ở Nhật Bản, hồ nước Akado cách thành phố Tokyo khá xa về phía Tây Nam, tắm nước nóng dạo chơi thành phố về đêm, đi thăm phố người Tàu, người Việt ở, ăn những món ăn đặc sắc của người Nhật. Tất cả đều rất đắt tiền. Hoàng Uyên sợ Ansaki tốn kém, cô không đi chơi nữa.

Chiều nay, Hoàng Uyên thả bộ trên biển gần chỗ khách sạn mà đoàn sinh viên nghỉ mát. Các bạn người Việt, ai cũng tranh thủ đi chơi mua quà. Họ không dám đi đâu xa sợ lạc đường.

Hoàng Uyên đi một mình trên bãi cát trải dài ra tận ngoài xa, cô hướng lên sườn đồi. Phía bên kia là cả rừng hoa anh đào đỏ ối trong buổi chiều tà. Hoàng Uyên ngỡ mình lạc bước chốn thiên thai. Cô ngần ngừ dừng chân. Đây là đâu, cô nào biết. Nếu có Ansaki ở đây thì hay biết mấy. Anh tranh thủ về nhà thăm gia đình để cùng đoàn trở lại Việt Nam, vì vậy Hoàng Uyên đành đi dạo một mình.

Hoàng Uyên chọn một chỗ khá cao của mỏm đá, cô nhìn xuống thung lũng hoa anh đào rất đẹp. Những bông hoa như muôn ngàn gương mặt xinh xắn của các cô gái tuổi xuân thì cùng khoe sắc. Tươi tắn, dịu dàng, e ấp, kín đáo. Chưa xuân mà hoa đào đã nở. Có lẽ đây là rừng hoa, sắc trắng, sắc hồng cùng bùng nổ dưới trời trong xanh ngấn ngát mệnh mông. Một căn nhà sang trọng xen giữa rừng hoa và hồ nước vắng lặng. Chủ nhân ngôi nhà thế nào nhỉ?

Hoàng Uyên tò mò. Thỉnh thoảng, trên con đường thênh thang một chiếc xe vút qua. Người đi lại thưa thớt. Hoàng Uyên mạnh dạn bước tiếp về phía bờ hồ.

Cô hơi ngần ngại nhưng nghĩ mình chỉ đi dạo thôi mà.

Hoàng Uyên đi ngang qua ngôi nhà xinh xắn đầy hoa mà cô không biết tên.

Một đóa hoa giống như tú cầu mọc thành chùm tròn màu xanh ngọc thạch. Lạ lắm, Hoàng Uyên sờ thử. Có ánh mắt nhìn cô từ lúc cô bước xuống triền đồi:

– Cô thích bông hoa này lắm à?

Một chàng trai nói tiếng Nhật. Hoàng Uyên giật mình đứng lên, bông hoa đẹp nằm gọn trong tay cô. Hoàng Uyên xanh mặt:

– Ô! Xin lỗi. Tôi ... tôi không có hái ...

Anh chàng có mái tóc rất nghệ sĩ, đôi mắt sao quen đến thế? Không buồn phiền giận hờn, trái lại, anh còn cười rất tươi mới lạ:

– Cô là người Việt Nam ư?

Qua cơn bàng hoàng, Hoàng Uyên mừng quá vì chàng tai nói tiếng Việt rất sành sỏi. Cô bạo dạn hơn:

– Anh không giận tôi? Anh cũng là người Việt phải không?

Chàng trai cười to:

– Không ngờ “Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ”, cô ở đâu lại đến đây một mình. Cô không sợ sao?

Hoàng Uyên ngạc nhiên:

– Sợ gì ạ? Anh bạn tôi bảo người ở đây tốt lắm. Nhưng không cho tôi đi bậy sợ lạc. Nhà của anh kia à?

Chàng trai gật đầu. Đôi mắt chàng trai nhìn cô rất lạ. Hoàng Uyên lại cảm thấy như gặp anh ở đâu trong đời mà cô không nhớ, rất thân quen. Chàng trai cũng ngạc nhiên không kém vì cô gái cứ chăm chú nhìn mình.

– Cô nói ... ở đâu cũng có người xấu kẻ tốt. Cô đi lạc họ bắt cô bán thì khổ đó.

Hoàng Uyên giật mình lùi bước:

– Thật à?

Chàng trai phá lên cười thật vui:

– Đùa cô chút thôi, chứ ở đây yên ổn lắm, cô đừng lo. Có phải cô đi tìm ai không?

– Không ạ. Tôi chỉ đi dạo.

– Cô sang đây lâu chưa? Xem chừng cô còn lạ nước lạ cái lắm.

– Nhóm sinh viên Việt Nam sang đây dự hội thảo chỉ một tuần nên ... anh, đoán không sai.

Chàng trai này vui tính, Hoàng Uyên thấy anh không hề xa cách nên vui vẻ trả lời thật tình.

– Thế à! Rất vinh dự được biết cô. Tôi cũng từ hội Việt Nhật về đây sao tôi không biết cô nhỉ?

Hoàng Uyên cười tươi, hồn nhiên:

– Chắc đông quá anh không thấy hết. Anh tên gì nhỉ?

– Việt Lâm. Còn cô?

– Hoàng Uyên, anh ạ!

– Không ai đưa cô đi ngắm cảnh, lại để cô đi lang thang một mình, lơ lạc lỏi làm sao cô biết đường trở về?

– Biết ạ! Tôi không dám đi xa. Hồ nước trong xanh phía sau nhà anh đẹp quá.

– Hồ đẹp nhưng sâu lắm. Đi chơi trên hồ phải có người hướng dẫn. Cô đừng ra đó một mình nguy hiểm.

– Dạ - Hoàng Uyên mân mê bông hoa trong tay, cô cười nói nhỏ - Xin lỗi anh, em đã làm rụng bông hoa đẹp. Nhưng ...

– Nhưng thế nào? - chàng trai cắt mấy cành cây vươn ra cho gọn nhìn cô hỏi.

– Em không cố ý hái. Nó tự rụng đấy anh ạ.

– Sá gì một cành hoa rụng. Hoa đó tên là hoa hạnh phúc. Nó rơi vào tay ai người đó sẽ tìm thấy hạnh phúc ngay. Chẳng phải cô bẽ nó sao? Cha tôi quý nó lắm. Ông ấy về, coi chừng cô bị quở đó.

Nghe chàng trai nói, Hoàng Uyên hoảng hồn ngơ ngác nhìn quanh:

– Cha anh có ở nhà không? Ông ấy ...

– Mới nhắc đã về tới kia. Ba ơi, có khách!

Chàng trai nhanh nhẹn né sang bên. Chiếc du lịch mui trần lướt êm trên thảm cỏ xanh mịn như nhung dừng lại cạnh hai người. Ngồi trên xe là một người đàn ông đứng tuổi vẻ mặt cương nghị, nét trẻ trung vẫn còn. Có lẽ Việt Lâm rất giống cha. Việt Lâm đẹp trai. Ngày xưa cha ánh cũng như thế. Ông bước xuống xe mỉm cười:

– Bạn gái của con à?

Việt Lâm cười toe, anh không nói gì.

Hoàng Uyên cúi đầu thật thấp chào ông. Hai tay giấu đóa hoa hạnh phúc sau lưng.

– Chào bác ạ!

– Cô ... là người Việt?

– Dạ

Ông chủ bước xuống xe đến gần Hoàng Uyên, hỏi thăm:

– Chúng ta là đồng hương rồi. Sao con không đem trà mời khách? Ai lại nói chuyện ngoài trời, chẳng có chỗ ngồi. Con của ông chủ Việt Tân mà tẻ thế sao Việt Lâm, phép lịch sự của con đâu nhỉ?

Việt Lâm như chợt nhớ ra điều gì anh cười cười:

– Ôi! Gặp cô ... tôi quên. Xin lỗi cô nha.

– Cái thằng ... gặp con gái là lóng nga lóng ngóng như thế, chẳng giống ba chút nào?

Việt Tân, cái tên nghe quen quá! - Hoàng Uyên chợt liên tưởng đến cha cô. Ông ấy cũng tên Việt Tân. Mẹ cô bảo ông ấy đã sang Nhật từ lâu lắm rồi.

Cô nào biết mặt cha mình là ai? Hoàng Uyên lắc đầu cho tỉnh táo. Không thể nào đâu! Người cha bỏ mặc cô không chết không thể là người đàn ông vui tính lịch thiệp đang đứng trước mặt cô.

Ông Việt Tân thấy Hoàng Uyên im lặng, ông hỏi thăm:

– Chắc cháu mới đến nhà bác lần đầu?

Hoàng Uyên giật mình đáp gọn:

– Dạ.

Việt Lâm trở ra với cái bàn xinh xắn. Anh đặt bàn lên thảm cỏ xanh mượt như nhung và đặt hai lon Coca lên bàn, nói đỡ cho cô:

Cô ấy mới từ Việt Nam sang.

Ông Việt Tân như bất ngờ quá. Ông giật mình nhìn cô gái không chớp mắt:

– Cháu từ Việt Nam sang? Cháu ở đâu? Nơi này đắt đỏ lắm! Sao Việt Lâm lại biết cháu? Ở ...

Kìa, cháu ... cháu giống một người quá!

Việt Lâm ngồi xuống ghế. Anh chìa tay mời cha và cô gái. Thấy cha ngạc nhiên, anh cười to:

Có phải ba muốn nói giống dì của con phải không?

Ông Việt Tân không rời mắt Hoàng Uyên làm cô bối rối:

– Giống lắm con ạ. Nhưng không thể nào đâu! Ba đã cho tìm mẹ con dì con bấy năm trời, có

người bảo họ bỏ xứ đi mất rồi. Ba nghĩ trời trùng phạt ba đó, Lâm à?

Không ngờ Việt Lâm vẫn bình thản, anh cất giọng vui vẻ:

– Hay sẵn đây ba hỏi thăm cô đồng hương này xem có manh mối gì không?

Chứ con thấy cô ấy giống người trong ảnh lắm.

Nãy giờ hai cha con ông Việt Tân nói gì Hoàng Uyên cũng không hiểu. Cô đứng lên định ra về.

Ông Việt Tân thấy thế vội nói:

– Nhà chúng tôi chắc không xa khách sạn cô ở mấy. lát nữa, Việt Lâm lấy xe đưa cô về. Tôi muốn hỏi thăm chút chuyên được không?

– Dạ thưa, bác cứ hỏi ạ.

– Cháu tên gì?

– Hoàng Uyên ạ.

– Mẹ cô, cha cô còn đủ chứ?

– Dạ còn ạ.

– Thế họ có sang đây không?

Hoàng Uyên lắc đầu:

– Cháu chỉ đến Nhật dự hội nghị Âm thực Á Đông ở Nhật Bản một tuần thôi ạ.

Ông Việt Tân vui cười ngay:

– Ô! Thì ra cháu dự hội nghị Âm thực Á Đông, tổ chức tại nhà hàng của bác nằm trên bãi biển.

lát nữa, bác cháu ta sẽ đến đó. Cháu là khách quý của nhà hàng, nhiệm vụ của nhà hàng khách sạn phải phục vụ tận tình.

Hoàng Uyên chớp mắt:

– Cảm ơn bác. Không ngờ cháu được hân hạnh làm quen với ông chủ nhà hàng Sao Biển, thật hân hạnh.

– Sao không ai đưa cháu đi chơi mà để cháu đi lang thang vậy?

Hoàng Uyên mỉm cười. Hai cha con ông chủ nhà hàng rất nổi tiếng ở đây lại rất vui tính và giống nhau như thế.

Cô đưa mắt nhìn ra hồ nước xanh biếc, vườn hoa anh đào rộng lớn trải dài tận hồ nước. Cô buột miệng:

– Cảnh ở đây đẹp quá. Ngày mai, bác và anh có thể cho cháu ngồi đây vẽ một bức tranh kỷ niệm về tặng mẹ, được không ạ.

Hai cha con ông Việt Tân nhìn nhau ngạc nhiên rồi họ cùng cười vui vẻ hỏi:

– Cô cứ tự nhiên. Nhưng bao giờ cô về nước?

– Cháu là họa sĩ à?

– Ba ngày nữa, cháu về. Cháu không có gì kỷ niệm cho mẹ nên ... làm phiền bác.

Nghe Hoàng Uyên cứ nhắc mẹ, ông Việt Tân nghĩ cô là cô gái tốt, hiếu thảo với mẹ nên nói:

– Quê bác trước đây ở thành phố Sài Gòn nhưng vì lập nghiệp nên phải bôn ba đến đây. Bác đến Nhật gần hai mươi lăm năm rồi còn gì. À! Chờ bác một chút, cháu là họa sĩ đúng không?

Hỏi xong, không chờ Hoàng Uyên trả lời, ông đứng lên đi thẳng vào trong tòa biệt thự, lát sau trở ra, tay cầm tấm ảnh rồi lại trở vào.

Hoàng Uyên rụt rè nhận xét với Việt Lâm:

– Anh ở nơi thật lý tưởng. Có lẽ bác và anh rất sung sướng không thiếu điều gì ở trên đời, cuộc sống thật đầy đủ, viên mãn.

Chàng trai vuốt ngược mái tóc bông, cười khẩy:

– Cô nghĩ thế à? Không đúng đâu! Cô có xem bộ phim Người giàu cũng khóc không? Ba tôi không hạnh phúc, ông ấy đang khổ tâm.

– Điều gì?

– Chuyện ngày xưa ... xa lắc xa lơ ... ở Việt Nam. Lúc nào ông ấy cũng đòi về.

Có hai cha con, tôi thấy ba buồn nhưng không thể giúp đỡ được. Ông nay gặp cô, ông ấy vui vẻ hẳn. Lần đầu tiên tôi thấy ba tôi cười.

Hoàng Uyên ngạc nhiên vô cùng:

– Tôi ... có làm gì đâu?

– Không! Cô đừng hiểu lầm. Có lẽ cô giống một người mà ba tôi đang tìm bấy lâu nay vẫn biệt

vô âm tín.

Hoàng Uyên chột chạnh lòng:

– Thì ra, ai cũng có nỗi lòng riêng phải không anh? Vậy mà tôi cứ tưởng chỉ có mình buồn.

– Cô cũng có tâm sự à?

Chàng trai ngạc nhiên, anh cười thật vô tư Hoàng Uyên nhìn anh không nói gì. Việt Lâm rót nước mời cô:

– Cô còn trẻ quá. Đừng giống mấy ông già bà cả, lúc nào cũng ủ dột, khổ lắm.

Hoàng Uyên chột thấy Việt Lâm thật gần gũi. Anh quan niệm về cuộc đời, tình cảm thật đơn giản, có lẽ sống như anh thật hồn nhiên cuộc đời luôn màu hồng. Anh nói với cô như một người anh khuyên đưa em gái.

Thấy vậy, Hoàng Uyên định nhờ anh một chuyện. Cô mở ví lấy một tờ giấy đưa cho anh.

– Anh Việt Lâm ở đây lâu rồi, có lẽ anh biết địa chỉ này chứ?

Việt Lâm đọc lầm nhăm, anh mở tròn mắt nhìn cô ngạc nhiên:

– Cô tìm địa chỉ này, có người quen à?

– Dạ, chỉ hỏi thử thôi ạ?

Anh bỗng cười tươi trở lại rồi nói:

– Hay quá! Có lẽ ba tôi biết đây! Ba ơi!

Ông Việt Tân tất tả đi ra. Lần này ông cầm hai tấm ảnh đã cũ kỹ:

– Con gọi ba à? Hoàng Uyên! Về nước lần này, cháu nhờ bạn bè tìm người trong ảnh này giùm bác. Nếu tìm được, bác sẽ hậu tạ cho cháu ngay.

Việt Lâm không chờ ông nói xong, anh đưa tờ giấy ghi địa chỉ của Hoàng Uyên cho ông. Ông Việt Lâm cầm lấy tay ông run run.

– Ai đưa con vậy, Việt Lâm?

– Hoàng Uyên!

– Hoàng Uyên cháu tìm ta có việc gì?

Hoàng Uyên nghĩ ông hiểu lầm nên cô phân bua:

– Dạ cháu không có tìm bác ... Có người nhắn với cháu tìm đến địa chỉ này, bác có biết không ạ?

Ông Việt Tân nhìn sững cô mấy giây:

– Có phải con ... cháu là ... là ... bác biết địa chỉ này. Đó là nhà và tên bác.

Cháu là ai có quan hệ gì với người cho địa chỉ. Cháu có quen với người trong ảnh này không?

Chột nhớ hai tấm ảnh cũ kỹ phai màu cầm trong tay, ông Việt Tân đưa ra cho Hoàng Uyên xem.

Cô tái mặt dần, tay run run:

– Sao ... bác có mấy tấm ảnh này? Người trong ảnh là ...

– Là vợ và con bác. Họ xa cách bác hai mươi mấy năm. Bác tìm không được như bóng chim tăm cá, biệt biệt phương trời. Nay bác muốn nhờ cháu về quê hương cầm tấm ảnh này mà tìm giùm bác. May ra tuổi già của bác mới mong có ngày thanh thản.

Việt Lâm chen vào:

– Đó, cô thấy tôi nói có sai đâu! Mấy năm nay ba tôi lúc nào cũng sôi nổi như vậy?

Ông Việt Tân nhìn con trai, trách:

– Con không chịu tìm vợ, ba tìm di con về, ý con không muốn hay sao Việt Lâm?

Anh lại chối phăng ngay:

– Ba nói kỳ vậy. Bao giờ con cũng muốn ba hạnh phúc cả. Con chẳng phải đã cùng ba về thành phố tìm di Tâm mấy lần sao?

– Di Tâm? - Hoàng Uyên kêu nhỏ nhỏ.

Đúng là ... là ba cô rồi. Nhưng còn Việt Lâm là ai? Hoàng Uyên không ngờ trời xui đất khiến cô lạc bước chân đến đây và gặp lại cha mình. Liệu ông ấy có nhìn cô không. Hoàng Uyên thử hỏi:

– Bác vừa bảo người trong ảnh là vợ bác. Sao họ lại lạc với bác như thế được chứ. Còn mẹ Việt Lâm đâu, cháu không thấy?

Ông Việt Tân thở dài nẫu ruột:

– Mẹ của Việt Lâm không còn nữa. Chuyện của tôi và mẹ con Minh Tâm dài dòng lắm, hôm nào tôi sẽ kể cô nghe, nếu cô nhận lời giúp tôi.

Hoàng Uyên đứng lên chào ông Việt Tân:

– Ba đến nhà hàng không? Con đi trước nha.

– Ba không đến đó. Con nhớ xem lại cửa hàng, ba đi nghỉ đây.

Việt Lâm cười nháy mắt với Hoàng Uyên nói to:

– Ba đừng lo! Hoàng Uyên sẽ mang đến cho ba niềm hạnh phúc mà. Cô ấy sẽ làm được.

Ông Việt Tân ngạc nhiên, giọng vẫn buồn bã:

– Con đừng đùa với ba nữa! Thật ra, ba không còn hy vọng. Con đi đi!

Chụp đóa hoa hạnh phúc lên, anh đặt vào tay Hoàng Uyên đẩy nhẹ cô bước nhanh theo ông Việt Tân rồi ra hiệu cho cô. Hoàng Uyên bất giác làm theo:

– Cháu tặng bác. Ngày mai sẽ vui hơn bác ạ.

– Ô! Sao cháu lại hái hoa này ...

– Không ạ. Cháu chào bác.

Nói xong, sợ bị rầy, Hoàng Uyên bỏ đi ngay. Cô định men theo con đường nhựa rộng thênh thang trở về khách sạn. Bóng chiều buông xuống rất nhanh.

Việt Lâm đâu cô không thấy. Hoàng Uyên đã nhận ra cha mình, nhưng có Việt Lâm bên cạnh ông, cô không muốn làm ông khó xử. Ông ấy giàu quá. Còn cô nghèo rớt mòng tơi. Hình như ông Việt Tân đang nuôi hy vọng tìm mẹ con cô.

Hoàng Uyên cắn chặt môi suy nghĩ. Cô cấm đầu đi.

Tin ... tin ... Tin ... tin ...

Hoàng Uyên nhảy vào lề. Chiếc xe vẫn áp sát vào cô bóp còi. Hoàng Uyên quay lại. Thì ra là Việt Lâm. Anh vẫy cô:

– Lên đây, tôi đưa cô về.

Hoàng Uyên nhòe miệng cười. Anh ta thật đẹp trai khiến cô phải ngại ngùng:

– Anh đi trước đi, tôi thích đi bộ.

– Sao lúc này cô không nói, tôi để xe ở nhà và tình nguyện làm hướng dẫn viên du lịch nơi này cho cô. Cô bằng lòng không?

Hoàng Uyên hồn nhiên:

– Ở đây cái gì cũng đắt, mà tôi thì không có đủ tiền mướn người đưa đi du lịch, anh nên biết trước điều đó.

– Thế à! Nhưng tôi đâu có đòi tiền cô. Hình như chúng ta là anh em thì phải.

Việt Lâm nhảy xuống mở cửa xe, anh nói thẳng vào câu chuyện. Hoàng Uyên có cảm giác anh biết tất cả mọi thứ. Cô nói nhỏ:

– Anh nghĩ thế à?

– Không đúng sao?

Không ngờ Việt Lâm vẫn giọng nửa đùa nửa thật làm cho Hoàng Uyên bối rối. Cô né tránh cũng vờ đùa lại:

– Nếu anh vớ được một cô em gái ngang hông như tôi, anh có buồn không?

Việt Lâm cười vui vẻ, anh chìa tay ra:

– Tôi mong điều ấy lâu lắm rồi. Nhà một mình tôi ở mệnh mông thế này, cô xem chẳng mấy hứng thú. Thêm người sẽ vui hơn. Nhất là ba tôi ... Hay là cô vờ nhận ba tôi là ba đi cho ông ấy vui. Cô có thêm một ba nuôi cũng chẳng sao.

Hoàng Uyên nhún nhường:

– Giúp ba anh vui thì được, chỉ sợ anh có mẹ nuôi, rồi mẹ anh chẳng hài lòng. Tôi ngại!

Việt Lâm lắc đầu. Anh đá viên sỏi nhỏ trên mặt đường vắng xa, buông gọn:

– Lên xe đi, chúng ta sẽ nói chuyện nhiều hơn.

Hoàng Uyên bước lên xe. Việt Lâm rồ máy xe chạy bon bon trên đường.

Hoàng Uyên ngạc nhiên khi anh không ghé qua nhà hàng Sao Biển.

– Anh đi đâu thế, Việt Lâm?

– Tôi đưa cô đi chơi, cô không vui à?

– Anh tự nguyện, nhưng tôi không có tiền!

Việt Lâm cười:

– Cô không phải là người keo kiệt. Có phải cô sang đây tìm cha mình không?

Hoàng Uyên chột sa sầm mặt không nói. Việt Lâm nhìn cô trong gương, anh hỏi tiếp:

– Và cô đã gặp cha mình nhưng cô ngại không muốn nhận. Hay là cô giống dì Tâm, muốn hành hạ ba tôi khi ông ấy luôn nhớ thương hai người. Mong cô đừng nghĩ xấu ba tôi. Thuở bông bột ấy làm ông đau khổ cả đời.

Hoàng Uyên mím môi nghe anh nói mà lòng rung rúc. Có lẽ mẹ cô sẽ tha thứ cho ông ấy. Cô phải nhận cha mình mới được, nhất là Việt Lâm rất có thiện chí.

– Sao anh biết tôi là con của dì Tâm? Nếu đúng, anh phải xử sự thế nào?

Nhìn nét mặt căng thẳng của Hoàng Uyên, Việt Lâm cất giọng nghiêm túc:

– Sao lại không biết! Tôi đã nhận ra cô ngay từ lúc cô đặt chân vào sân nhà tôi kia.

Hoàng Uyên quên mất vai trò của mình, cô khen anh:

– Anh tài quá Việt Lâm.

– Không ngờ anh có một cô em gái ngang hông xinh đến thế!

– Anh này! Em có cô bạn xinh lắm. Mai mốt về Việt Nam, em giới thiệu cho anh.

– Thật à! Cô ấy hiền không?

– Bảo đảm hiền. Việt Lâm nè! Ngay từ lúc nhìn thấy anh, em có cảm giác anh rất quen. Thì ra anh rất giống bác ...

– Giống ba chứ? - Việt Lâm sửa lưng - Bao giờ em mới nhận ba để ông ấy vui?

– Không biết! Em bỡ ngỡ quá! Biết mẹ em có bằng lòng không.

– Vậy không phải dì Tâm bảo em sang tìm cha sao?

Hoàng Uyên lắc đầu:

– Mẹ em chỉ vô tình kể cho em biết về cha mình và em hỏi thăm mới biết địa chỉ của ba. Anh chờ em suy nghĩ lại.

Việt Lâm cười nhoen miệng:

– Em đừng bỏ lỡ cơ hội. Hãy nhìn ba đi, biết đâu em và dì sẽ sống hạnh phúc hơn.

Hoàng Uyên không ngờ mình lại có một người anh cùng cha khác mẹ tốt quá. Cô sung sướng muốn reo lên, hát lên, nhưng Hoàng Uyên đã kềm giữ lại.

Cô tưởng tượng khuôn mặt của ông Việt Tân vui mừng biết mấy khi ông biết cô đang tìm ông. Cô muốn gọi Việt Lâm đưa cô trở về tòa biệt thự mà gọi mấy tiếng thân thương ba ơi, tiếng nói từ nhỏ đến giờ cô khát khao mà chưa hề biết đến, chưa một lần được nghe thấy. Nhưng cô không dám.

Mãi mê suy nghĩ, cô không để ý Việt Lâm gọi điện cho cha. Anh đưa cô trở về khách sạn. Ông Việt Lâm đã chờ sẵn ở ngưỡng cửa, gương mặt hớn hờ:

– Hoàng Uyên! Có phải là con đó không?

– Dạ! - Cô cúi đầu đáp nhỏ.

– Ba không ngờ gặp lại con nơi đất khách quê người này. Con có trách ba không?

Hoàng Uyên đáp thật nhẹ, dường như cô nghe cả hơi thở của mình. Hoàng Uyên xúc động không nói nên lời.

– Dạ không ạ!

– Tốt quá! Mẹ con khỏe không? Bao nhiêu năm trời ba tìm mẹ con, bà ấy trốn biệt tăm khiến ba mất cả niềm vào cuộc sống. May mà bên ba còn có Việt Lâm an ủi.

Hoàng Uyên xúc động, nước mắt cô chảy dài trên má:

– Mẹ con sống khổ sở lắm. Mẹ không có niềm vui trong cuộc sống. Từ lúc rời xa ba, mẹ sống khắc khổ, nuôi con lớn lên. Mẹ sống là vì con.

Ông Việt Tân vỗ đầu Hoàng Uyên nhẹ nhàng:

– Con đừng khóc nữa! Tìm được hai mẹ con, ba không để con khổ nữa đâu.

– Nhưng mẹ con ... không chấp nhận ba, mẹ thường nói với con, ba chết từ lâu rồi.

Ông Việt Tân nhìn Việt Lâm cười gượng:

– Ba biết bà ấy rất hận ba. Nhưng tất cả đều do số phận định đoạt con ạ.

Chẳng hạn như buổi chiều nay, con vô tình tìm đến và cha con ta đã gặp nhau.

Việt Lâm xen vào giọng hớn hờ:

– Con đã bảo ba sẽ tìm được hạnh phúc mà. Điều con hy vọng luôn trở thành hiện thực.

Ông quay sang nhìn Việt Lâm:

– Việt Lâm này! Con phải tự tay quản lý hết cơ ngơi ở đây giúp ba nha?

– Chi vậy ba?

– Ba sẽ cùng Hoàng Uyên trở về Việt Nam tìm dì Tâm sang đây cùng lo công việc, con nhé!

Hoàng Uyên ngạc nhiên:

– Về ngay sao ba? Con còn phải dự hội nghị ẩm thực chưa kết thúc mà ba.

Ông Việt Tân xoa tay:

– Con à! Mai mốt sang đây rồi dự hết hội nghị này sang hội nghị khác, cơ hội thiếu gì. Cơ hội ba gặp lại mẹ con chỉ có một. Con mau đưa ba về tìm mẹ đi con?

– Nhưng ... trong đoàn, họ sẽ lo lắng vì không biết con đi đâu?

Ông Việt Tân gọi Việt Lâm:

– Con đưa cho Hoàng Uyên chiếc điện thoại để em con báo với trưởng đoàn ngay. Ba đặt vé tốc hành đây.

Nói là làm ngay. Hoàng Uyên đành phải chiều theo ý ông Việt Tân. Cô rất hạnh phúc khi gặp lại cha. Lòng cô rộn rã, cô muốn điện về báo ngay với mẹ nhưng hãy dành cho mẹ điều kỳ diệu nhất trong đời, Hoàng Uyên đành im lặng.

Cô báo với Ansaki về cuộc gặp gỡ bất ngờ khó tin khiến anh cũng quá ngạc nhiên. Anh chúc cô tròn niềm vui. Không ngờ chính anh là người đưa họ đến gần nhau, anh là sợi dây nối các thành viên trong gia đình Hoàng Uyên. Từ đây, cô sẽ hạnh phúc như mọi người. Giọng nói trong trẻo của Hoàng Uyên còn vang trong máy, Ansaki sung sướng vì đã làm một việc có ý nghĩa. Nếu Hoàng Uyên sang Nhật, anh và cô sẽ gần gũi nhau hơn. Niềm vui nào vừa được chấp cánh, nó đưa anh vào giấc mơ thần tiên, anh mong khoảng cách giữa anh và Hoàng Uyên gần hơn, cả thời gian lẫn không gian. Hình như ông trời thương anh, ông đã đưa cô về Nhật ... giúp anh. Hoàng Uyên ơi! Mới xa em có mấy tiếng đồng hồ mà lòng anh lại nôn nao rạo rực. Có lẽ Ansaki đã phải lòng cô gái nhỏ nhắn dễ thương có đôi mắt trong vắt, đen lay láy nhìn ai như thu hồn.

Buông chiếc điện thoại ra Ansaki thiếp đi trong giấc mộng đẹp tuyệt vời.

Anh thấy mình cùng Hoàng Uyên đi trong rừng hoa anh đào sắc trắng. Anh choàng tay cô, thật hạnh phúc vô biên. Chiếc áo choàng cô dâu kéo dài phất phơ trong gió thơm lừng ...

Hạ Mai lúi húi nấu cơm. Hôm nay cúp điện, cô phải nấu cơm bằng lửa củi. Hạ Mai khom khom thổi phù phù, tay chân lấm lem. Cô chợt nghe tiếng tụi nhỏ ở xóm kêu to, reo vang:

– A, chị Hoàng Uyên về! Chị Hoàng Uyên về, tụi bây ơi!

– Đây là kẹo của mấy đứa, đi chơi đi!

– Là nhi, Hạ Mai xem tụi nhỏ reo âm chuyện gì vậy con?

Vú Năm không tin, bà gọi Hạ Mai ra xem. Hạ Mai cũng lầy lăm lăm.

– Ở xóm này có mấy Hoàng Uyên hở bác?

Hạ Mai quẹt bàn tay lọ vào tạp dề, hỏi lại.

– Chỉ có một cô thôi! Hoàng Uyên đi mới có bốn hôm, sao mà về được chứ.

Hay là có chuyện gì xảy ra?

Giọng vú Năm lo lắng làm Hạ Mai sợ sệt không dám trêu chọc như thường ngày. Cô bước nhanh ra cửa. Hai người cũng vừa bước tới ngưỡng cửa. Hoàng Uyên kêu lên xúc động:

– Hạ Mai! Mình về nè? Mẹ mình thế nào rồi? Mẹ ơi!

– Suyt! Đề bác ấy nghỉ, ồn quá. Mi quên là bác bệnh à?

– Cháu là Hạ Mai phải không?

Người đàn ông đi cùng Hoàng Uyên lên tiếng làm Hạ Mai giật mình:

– Sao ông biết tên cháu? Chúng ta đâu có gặp nhau lần nào.

Hoàng Uyên mỉm cười chỉ vào người đàn ông:

– Làm sao mà mi quen được! Bác ấy vừa từ Nhật sang. Bác đây là ...

– Là ai? - Hạ Mai ngẩng nhìn người đàn ông.

Tiếng vú Năm vang lên làm cả ba giật mình quay lại:

– Hoàng Uyên đó à? Sao con không đi Nhật mà lại trở về vậy con? Ủa! Con đi với ai ...

Hoàng Uyên chạy lại nắm tay mẹ, Người đàn ông buông rơi chiếc cặp, ông nhìn sững vào vú Năm. Còn bà thì lùi mấy bước đứng không muốn vững.

– Minh Tâm! Bà còn nhớ tôi không?

– Ông là ... là Việt Tân. Trời ơi! Sao ông lại đến đây làm gì chứ? Ông đừng gieo đau khổ cho tôi

nữa mà ...

Hoàng Uyên nắm chặt tay mẹ vỗ về:

– Mẹ ơi! Mẹ bình tĩnh lại đi. Ba con muốn tìm mẹ thật lòng mà.

Vú Năm bóp chặt tay cô:

– Hoàng Uyên! Con giết mẹ rồi. Tại sao con đưa người đàn ông này về đây chứ. Con vừa gọi ông ta là gì? Ông ấy không phải là ba con đâu. Ba con chết lâu rồi Hoàng Uyên ...

Ông Việt Tân tìm chỗ ngồi. Căn nhà trọ tồi tàn là chỗ sống của hai mẹ con Hoàng Uyên đó sao? Thật là tệ!

Ông thầm trách mình hơn là trách vú Năm. Bà ấy bảo ông chết cũng phải.

Cô Minh Tâm xinh đẹp như một bông hoa mơn mớn giờ héo tàn, khô khan vì nắng sương dài dàu. Thật tội nghiệp! Ông muốn quỳ xuống van xin bà tha thứ nhưng ông không can đảm. Ông nói khẽ:

– Minh Tâm tôi quay về đây tìm em đó. Đừng hờn trách tôi nữa. Mau quên chuyện cũ, chúng ta sẽ làm lại từ đầu.

Vú Năm run rẩy, cánh tay bà đưa lên như van xin như cầu cứu:

– Tôi xin ông tha cho mẹ con tôi. Bấy lâu, tôi vẫn sống dang Hoàng nuôi con tôi ăn học đến nơi đến chốn. Không ngờ hôm nay chính nó lại đưa người hại mẹ nó khổ sở về đây. Mẹ không ngờ con lại làm như thế đối với mẹ, Hoàng Uyên.

Con đi đi? Mẹ thất vọng vì con quá.

Ông Việt Tân đứng lên bước lại gần bà, nói như van xin:

– Bà ơi? Chúng ta đã già rồi. Bà không lo tương lai cho con cái sao? Bà muốn Hoàng Uyên mồ côi mãi, khi trên đời này nó vẫn tồn tại một người cha sao? Hoàng Uyên là đứa con ngoan. Nó chỉ vô tình gặp tôi, tôi có ý nhờ nó tìm mẹ con bà, thế là chúng tôi nhận ra nhau. Hoàng Uyên cũng giống bà như đúc.

Nó không chịu nhìn tôi ... Nhưng trời đâu nỡ chia cắt tình phụ tử, sao bà lại nỡ đoạn đành.

Vú Năm giờ đã bình tĩnh hơn. Bà nhìn ông, chợt thấy lòng lâng lâng niềm xúc động thuở nào. Đôi mắt tình tứ ấy đã nhốt kín tuổi thanh xuân của bà và khép chặt cuộc đời bà. Ôi ... bà khổ vì ông, chính bà đã hy sinh cho ông được trọn vẹn hạnh phúc, cho ông được sống êm ấm bên mẹ cha, vợ đẹp con ngoan.

Yêu ông, bà chấp nhận thiệt thòi.

– Nhưng ông tìm tôi làm gì nữa? Cuộc đời tôi bình lặng từ lâu rồi, tôi không muốn bị ai khuấy động. Vợ con ông sẽ nghĩ gì khi mẹ con tôi xuất hiện bên cạnh cuộc đời ông. Tôi van ông hãy vì tôi, vì con mà đi đi! Vĩnh viễn đừng gặp lại nhau!

Hoàng Uyên khuyên mẹ:

– Mẹ ơi! Nếu mẹ tìm hiểu về ba, mẹ sẽ thấy ba rất đáng thương.

– Hừ! Đáng thương! Con nên thương cho bản thân mình hơn đi, con ạ!

– Dạ, con biết mẹ sẽ giận con, trách con, nhưng làm sao con lại nhẫn tâm bỏ mặc cho cha con chết trong giày vò, đau khổ, dằn vặt cả quãng đời đã qua cũng như quãng đời còn lại hờ mẹ.

Vú Năm giận dữ quay chỗ khác:

– Xem ra, mới gặp ông ấy, cô đã thương ông ấy nhiều hơn tôi rồi. Hai người đưa nhau đi đi tôi không cần ai cả. Con đã đủ lông đủ cánh bay đi, mẹ không cần thiết nữa, con ạ. Ông Việt Tân hạ giọng:

– Tìm được Hoàng Uyên là ông trời nhỏ phước cho tôi lần nữa. Gặp lại mình tôi càng mãn nguyện lắm. Bây giờ có chết tôi cũng cam lòng.

Vú Năm hoảng hồn quay lại nhìn ông. Hoàng Uyên cũng lo sợ không kém.

Cô năn nỉ cả hai:

– Mẹ ơi! Ba có thiện ý tìm mẹ con ta từ lâu lắm rồi. Mẹ cứ tự dằn vặt mình, sống lao tâm lao trí mãi có ích gì đâu.

Vú Năm cất giọng buồn buồn:

– Mẹ không giận ai cả con ạ. Con cứ nhận cha con đi. Nhưng con đừng đến đó làm phiền người ta phiền cả mẹ nữa.

Ông Việt Tân và Hoàng Uyên nhìn nhau vui mừng. Hạ Mai cảm động vì câu chuyện của bạn, cô

ngồi lặng im mà nghe họ nói với nhau, giờ mới lên tiếng:

– Hoàng Uyên! Bạn hạnh phúc quá!

Hạ Mai bỗng im bật vì vú Năm nhìn cô:

– Tôi đã có Hạ Mai chăm sóc, ông giúp tôi lo cho Hoàng Uyên, tôi cũng an lòng nếu nó theo ông. Nhưng Hoàng Uyên, con nghĩ kỹ lại đi, bấy lâu nay mẹ đâu có để con thua kém ai.

Hoàng Uyên nghe mẹ nói, cô bật khóc vui trên vai mẹ:

– Mẹ ơi! Con không xa mẹ đâu, cho dù con bị người ta khinh rẻ, bị người đời phụ bạc con cũng cam lòng. Con chấp nhận cuộc sống nghèo khó với mẹ.

Chúng ta sẽ đi khỏi chỗ này đi mẹ.

Vú Năm thấy hình như mình làm điều gì không phải. Bà im lặng nuốt nước mắt. Ông Việt Tân lên tiếng:

– Mình nhớ để con sống như thế sao? Tôi về đây muốn tìm đưa hai mẹ con về Nhật sinh sống. Tôi muốn bù đắp lại tất cả những gì từ lâu gây đau khổ cho mình và con. Sao mình nhớ tâm làm cho ba tâm hồn đau khổ mãi thế?

Vú Năm bật hỏi:

– Còn bà Lý Hương, bà ấy chấp nhận ư?

Ông Việt Tân ngẩng đầu lên đáp:

– Mình nhắc đến Lý Hương à? Bà ấy đã bị bệnh tim mất hơn mười năm rồi, không còn ai ghen ghét mình đâu. Cả mười năm qua, tôi về Việt Nam gần ấy lần tìm mình nhưng mình trốn biệt. Mình làm tôi đau lòng quá.

Hạ Mai lắc tay vú Năm, nói thêm vào:

– Má ơi! Con thấy việc này má nên suy nghĩ cho kỹ. Má cần sống sung sướng một chút, ở đây khôn khổ lắm.

– Mới có mấy ngày đã rên rỉ, cái con này!

– Dạ, đâu có ... con chỉ nói cái lý. Còn tình, nếu xa má, con chẳng cam lòng.

– Cô muốn bà già này đi khỏi cho các cô rảnh tay rảnh chân chứ gì.

Vú Năm hờn mát nói với Hạ Mai và Hoàng Uyên. Cả hai thấy mẹ dịu dàng hơn nên tấn công vào chỗ yếu đuối tình cảm giúp ông Việt Tân:

– Mẹ gạt đầu đi ... Ba con chờ mẹ lâu lắm rồi. Ba mong ngày đoàn tụ hơn cả giàu sang.

– Ông dám đổi sự giàu sang về đây sống cơ cực với tôi chứ?

Vú Năm chợt hỏi. Ông Việt Tân nghĩ bà thử lòng ông nên cười ý vị, trả lời ngay:

– Tôi sẵn sàng, dù có gian nan hay phải đổi cả tính mạng cũng ...

Vú Năm chặn ngang không cho ông nói tiếp:

– Sao người ta thích nói những điều không hay ho nhỉ! Tôi đâu có muốn ông vì tôi mà chuyện này, chuyện nọ Từ nay, ông không được nói bậy bạ bọn trẻ nó cười cho.

Hai cô gái giấu nụ cười khúc khích vào tay mình. Ông Việt Tân cũng giấu nụ cười mãn nguyện, ông nói:

– Tôi sẽ đưa mình đi bệnh viện chữa bệnh. Mình vất vả, gầy yếu quá, tôi đau lòng ...

Nghe giọng nói hiền từ, chân thật và đầy cảm động của ông, vú Năm nước mắt lưng tròng, bà vui sướng cả cõi lòng. Hai mươi mấy năm qua, điều bà không bao giờ chờ đợi, hy vọng lại đến, đến quá bất ngờ. Bà đón nó như trong mơ. Hình như đây là giấc mơ ... Bà lo sợ tất cả sẽ biến mất. Bà bước lại gần ông hơn, nhìn cho kỹ người đàn ông mấy chục năm trời xa cách. Người mà bà đã sống hết mình vì ông ấy, bà đã yêu, đã hy sinh và hoài vọng cả đời. Đúng rồi!

Ông đang đứng trước mặt bà, tươi tỉnh, giàu sang vẫn phong độ như ngày nào.

Cậu công tử giàu có đáng yêu của thời bông bột, giờ chừng chạc có trách nhiệm với vợ con. Bà mãn nguyện ngã vào vai ông, thổn thức:

– Ông không bỏ mẹ con tôi chứ?

– Không, không bao giờ! Chỉ trừ phi ...

– Lại nói gở ...

Vú Năm không cho ông nói. Bà ngẩng lên quệt ngang nước mắt về thẹn thùng như cô gái mười tám, đẩy nhẹ ông ra:

– Hai đứa làm món gì đãi ba đi con.

Hạ Mai cười khúc khích nắm tay Hoàng Uyên:

– Ba của con nữa phải không má?

– Con nhỏ này ... lúc nào cũng rộn cả. Đi chợ đi!

– Tiền! Con hết tiền rồi!

– Đây, cháu cầm lấy. Cô này là ai vậy mình? Con riêng của mình à?

Lại sợ cha hiểu lầm thì mệt, vú Năm giận dỗi thì khổ, Hoàng Uyên nói nhanh:

– Hồng phải đâu ba! Nhỏ này là bạn của con. Con phải nhờ bạn chăm sóc mẹ vì mẹ bệnh. Hạ Mai tình nguyện đến đây ở luôn trong khoảng thời gian con đi Nhật cùng Ansaki đó ba.

– Cảm ơn con Hạ Mai. Con tốt quá.

Hoàng Uyên nũng nịu vùi vùi:

– Ba ơi! Con thấy ai cũng tốt hết. Anh Việt Lâm tốt hết chỗ nói, Hạ Mai cũng tốt ghê. Vậy con muốn ... gần bạn con, cả anh Hai nữa, ba hiểu ý con chứ?

Ai cũng lắng nghe cô nói. Hạ Mai và vú Năm chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì cả nên cười Vú Năm thắc mắc:

– Con nói anh Hai nào vậy Hoàng Uyên?

– Dạ, anh Việt Lâm con của má lớn. Anh ấy thương con lắm, mẹ ạ. Chính anh ấy khuyên con nhận ba đó. Cũng chính anh ấy giúp ba đi tìm mẹ con mình.

– Thật không con?

Hoàng Uyên nói đúng đó mình. Việt Lâm rất có hiếu với tôi. Nó không chịu cưới vợ nếu tôi chưa tròn nguyện ước. Vậy sẵn đây mà không được. Hạ Mai, cháu thấy thế nào?

Hạ Mai then thừa đồ cả mặt, đắm vai Hoàng Uyên:

– Mi không nói trước làm ta biết nói thế nào với bác đây ... Mi có anh trai hồi nào vậy? Đẹp trai hôn?

Hoàng Uyên cười dọ lời bạn:

– Ba khỏi hỏi ý kiến nhỏ Mai, để con hỏi anh Việt Lâm xem thế nào rồi chúng ta bàn sau. Con muốn Hạ Mai làm chị mình lâu rồi.

– Xạo! Vậy mà ghép ta với Đông Phong cây tre miếu hoài, tức muốn chết!

Hai cô gái cười giòn tan. Vú Năm giục họ lo bữa tiệc nho nhỏ mừng ngày gia đình đoàn tụ. Ông Việt Tân ngăn họ:

– Hạ Mai! Cảm ơn cháu đã lo cho mẹ Hoàng Uyên, bác sẽ đền đáp công lao ấy một ngày gần đây. Còn bây giờ, Hoàng Uyên mau sửa soạn cho mẹ, chúng ta trở về Nhật đi con.

– Về Nhật ngay? - Vú Năm ngạc nhiên.

– Bác ơi, đi đi! Tương lai đang chờ đón bác. Hoàng Uyên và ... con ... nữa.

Hạ Mai thấy vú Năm chần chừ, cô giục già bà. Tiếng con kéo dài làm ai cũng bật cười Vú Năm lườm cô:

– Lúc nào cũng đòi hỏi! Được rồi, mẹ đi vì tương lai hai đứa đó. Ở nhà ráng chờ nhen con. Nhưng có cần gấp gáp vậy không ông?

Vú Năm hỏi đáp lung tung. Hoàng Uyên vội vã trả lời thay cho mọi người:

– Gặp ba, ba giục về tìm mẹ ngay, nên con đã bỏ dự hội nghị cả ngày nay.

Nếu về ngang xương không xin phép, họ bắt đền con không lo nổi đâu mẹ.

Vú Năm tưởng thật quýnh quýnh lên:

– Ủ, vậy thì đi ... mẹ sẽ chuẩn bị. Nhưng ta còn phải trả nhà trọ cho họ, dọn dẹp ở đây. Làm sao bây giờ?

Hạ Mai cười sung sướng:

– Má cứ đi, còn sẽ chịu trách nhiệm chở đồ đạc về nhà con cho. Mai một má về lấy. Má đừng lo mà sinh bệnh. Con nói thật lòng đó.

– Cảm ơn con. Hạ Mai! Vì ta mà con vất vả, ta chẳng quên con đâu.

– Thôi, chúng ta đi nhanh, xe chờ ở trước hẻm kia!

Hạ Mai đưa tiền họ ra xe. Cô thấy bạn được hạnh phúc đoàn viên cũng mừng lây trong dạ. Nhưng trong giờ phút chia tay sao lòng lại bịn rịn khó rời xa.

Hoàng Uyên ôm chặt bạn vỗ về, Hạ Mai ra nước mắt khóc ròng:

– Yên trí, ta sẽ trở về với mi mà!

– Sang bên đó đừng có quên ta nhen Hoàng Uyên. Mi giàu có rồi biết có nhớ con nhỏ cơ hàn này không nữa. Nhưng thôi đi đi mi vui là ta vui rồi. Chúc mọi người hạnh phúc.

Chiếc taxi chuyển bánh về hướng sân bay Tân Sơn Nhất. Hạ Mai còn đứng đó nhìn theo cho đến khi chiếc xe hòa vào dòng chảy lưu thông trên đường mất hút, cô mới quay gót bước đi. Từ đây, Hạ Mai không ai để đùa giỡn, trêu chọc nhau. Phương trời xa ... xa lắc xa lơ làm sao thấy mặt nhau. Càng nghĩ, Hạ Mai càng buồn. Nước mắt đã khô trên vành mi, cô bước đi nặng nề trên con đường quen thuộc. Con đường hôm nào cô đưa Ansaki đến tìm Hoàng Uyên. Con đường mấy ngày nay, ngày hai ba bận chạy đi chạy về chăm sóc cho vú Năm.

Từ đây, ta không còn cơ hội bước chân đến nữa. Giã từ mi ... giã từ tất cả, cái xóm nghèo ... buồn bã, những tiếng nô đùa của trẻ nhỏ ...

Hạ Mai bước lững thững đi. Cô không biết mình phải làm gì? Nỗi buồn xa bạn biết ngày nào vui ...

Hoàng Uyên cùng mẹ và cha sang Nhật sinh sống. Ở đây, cô nghiêm nhiên trở thành cô tiểu thư giàu có. Cô được Việt Lâm cưng chiều vô cùng. Anh đưa cô em cùng cha khác mẹ thăm các danh lam thắng cảnh ở Nhật. Hoàng Uyên nảy sinh ý định mới mẻ khi nghĩ về Ansaki.

Một hôm, đưa Hoàng Uyên đi ra hồ nước thủy mặc bằng bè, Việt Lâm hỏi cô:

– Em thấy cảnh vật ở đây thế nào so với Việt Nam.

– Ở đâu cũng có cảnh sắc riêng. Nơi nào em cũng thích.

– Anh lại muốn về Việt Nam đầu tư làm ăn, em nghĩ thế nào?

– Anh nghĩ thế nào cứ làm thế ấy, anh sẽ thành công ngay. Nhưng ba cô cả sản nghiệp cho anh ở đây, anh còn bôn ba chi cho mệt. Hay là anh muốn về Việt Nam cưới vợ phải không?

– Ừ ... dù sao những cô gái Việt Nam rất chung thủy. Anh thích họ hơn.

– Sao anh biết họ chung thủy?

– Di Tâm, em nữa ... Anh phục di lắm. Còn em và Ansaki thế nào rồi? Anh chàng người Nhật này rất ái mộ em.

– Sao anh biết?

– Nhìn là biết ngay. Anh mà.

Việt Lâm cười hồn nhiên làm rung rinh cả chỗ ngồi. Hoàng Uyên không ngờ ông anh mình lại tài đến thế, cô hỏi:

– Em có người bạn rất giỏi muốn làm mai cho anh, anh bằng lòng không?

– Nghe em nói, anh cũng náo nức trong lòng. Nhưng chưa thấy mặt làm sao hiểu người ta đối với mình thế nào. Khó nói lắm!

Giọng Hoàng Uyên vui tươi hẳn:

– Anh muốn xem ảnh người ta, em cho anh xem. Đây!

Hoàng Uyên bật nắp điện thoại ra. Cô bấm nhẹ trên màn hình hiện ra cô gái rất xinh như đang mỉm cười với anh. Việt Lâm mượn xem thử. Anh cười:

– Bạn em trông cũng được, biết người ta có thích anh không?

– Anh muốn nghe em hỏi ý kiến của bạn em ngay bây giờ chứ?

Việt Lâm nhip nhip chân, vẻ chăm chú:

– Một châu tắm suối nước nóng. Hỏi đi!

– Anh chuẩn bị nghe nè!

Hoàng Uyên mở má, cô gọi cho Hạ Mai:

– Alô. Hạ Mai phải không?

Tiếng Hạ Mai trong veo trong máy:

– Ôi! Hoàng Uyên! Cả mấy ngày qua ta nhớ mi muốn chết. Buồn quá không biết nói chuyện với ai? Ta đang rầu rĩ nhớ mi thì mi gọi về. Có chuyện gì không?

Hạ Mai giành nói mãi làm Hoàng Uyên phải im lặng. Thỉnh thoảng, cô mới trả lời:

– Đừng buồn nữa, có tin vui cho mi đây!

– Tin gì mà vui. Mình nghĩ bạn bè xa nhau còn khổ đau, nếu có người yêu mà xa cách chắc đau đớn lắm. Cầu trời, ta đừng gặp cảnh ấy chắc ta chết mất.

– Vậy sao! Ta muốn nói cho mi nghe chuyện bí mật nhớ giữ kỷ nhen!

– Chuyện gì vậy, quan trọng không? Hay là mi gặp rắc rối? Nói nhanh đi, ta nôn lắm!

Việt Lâm không nghe cuộc đối thoại, anh cười cười Hoàng Uyên nháy mắt ra hiệu anh có muốn nghe tiếng Hạ Mai, cô trao cho.

– Ta có một người anh trai sắp cưới vợ, nhưng đang tìm người. Tiêu Chuẩn đảm đang, hiền, xinh đẹp, biết tiếng Nhật, ta nhờ mi tuyển giùm được không?

Hạ Mai xùi như bong bóng xì hơi, cô lắc đầu nói như gió thoảng:

– Mi giao cho ta ... việc này e hơi khó.

– Bạn bè gì kỳ vậy, mượn một chút không xong, ta phải làm gì khi anh ấy nhờ chứ.

– Ừ ta cố gắng.

– Sao nói nhẹ quá vậy Hạ Mai? Mi tìm không được người, ta thế mi cho xem.

Nhớ nghe chưa?

Giọng Hạ Mai tươi hơn:

– Ép người quá đáng! Mi có phải là Hoàng Uyên trước đây không nhỉ? Mi thay đổi rồi phải

không?

– Nè, có người xem mắt, xem mũi, xem tiếng, xem hình mi đấy. Ăn nói cho đàng hoàng, anh ấy đang ngồi cạnh tao. Liệu hồn, người ta mà chê ... thì đừng bảo tao quên lời hứa trước kia nghe bạn.

– Hi hi ... - Hạ Mai cười khi trong điện thoại - Mi ác hơn quỷ Sa tăng nha Hoàng Uyên.

– Chao ôi! Bà chị này! Em muốn làm mai bà chị cho ông anh quý hóa của em, Vậy mà bà chị còn mắng em là quỷ sa tăng oan vô cùng, oan mấy tầng trời xanh đỏ. Thôi, suy nghĩ cho kỹ rồi trả lời ta nhé. Good bye.

– Good bye mi?

Việt Lâm cầm chiếc điện thoại của Hoàng Uyên định nghe, nhưng cô đã cúp máy tự bao giờ. Giọng anh đầy tiếc rẻ:

– Sao em hứa cho anh nghe cô ấy nói lại cúp máy?

Hoàng Uyên lắc lư mái tóc buộc cao suôn thẳng rũ xuống vai, cất giọng hồn nhiên:

– Em sợ anh và bạn em bị sốc nên phải có cú điện thoại làm mai trước, mong anh thông cảm và chờ đợi.

Hoàng Uyên! Hình như em đang chơi trò ú tim với bạn em. Em hù cô ấy chứ anh không sợ đâu.

– Anh không sợ em hù Việt Lâm? Xem Vừa nói, cô vừa làm như ma nhát con nít. Việt Lâm cóc nhẹ lên đầu cô. Hoàng Uyên giậm chân nũng nịu:

– Ừ ... em không chịu ... tại sao anh không sợ em hù Việt Lâm?

– Anh sợ sợ, muốn chết nè! Anh xui vì “con ma” dễ thương cho em xem, chịu chưa?

Việt Lâm ngả người nằm dài trên thảm cỏ giả vờ nín thở. Hoàng Uyên tìm cọng cỏ gần đó ngoáy nhẹ vào mũi anh ... tai anh. Việt Lâm cố nín thở. Ansaki đến tự bao giờ, anh nhìn hai anh em họ đùa vui rộn rã. Anh ngồi sát cạnh Hoàng Uyên. Cô mỉm cười rù rù anh cùng chơi trò chơi của cô, Ansaki lắc đầu từ chối:

– Em nghịch quá Hoàng Uyên. Em không sợ anh Việt Lâm giận à?

Việt Lâm mở mắt ra, anh ngồi bật dậy, vuốt mũi, vuốt tai:

– Trả cô ấy cho anh đó Ansaki. Đùa với cô em nghịch phá, tôi mệt muốn chết luôn.

Hoàng Uyên vẫn chưa buông tha. Cô thích chọc vào tai anh, nhìn anh nheo một bên mắt thú vị lắm. Hoàng Uyên gọi Ansaki:

– Anh Ansaki! Anh xem, đây là người xấu nhất trần gian, bộ mặt thật đáng ghét ... thấy chưa ... Hi hi ...

– Em phá anh đã chưa Hoàng Uyên. Mai mốt lấy chồng cho rồi. Anh chiều em mệt quá.

Hoàng Uyên quăng cọng cỏ sang bên giận hờn mát:

– Ai biểu anh nói có em gái anh sẽ chiều hết mực, em muốn gì anh cũng làm em vui. Vậy mà mới có mấy ngày đã than trời rồi. Em nghỉ chơi với anh luôn cho biết. Đi Ansaki, mình đi chơi đi anh!

Ansaki kéo tay Hoàng Uyên ngồi xuống thảm cỏ, anh cất giọng nghiêm túc:

– Hoàng Uyên đừng đùa nữa. Việt Lâm thương em lắm. Anh ấy đã đưa em đi chơi nhiều nơi, đừng phá anh tội nghiệp.

Anh Ansaki bênh anh ấy, em không chịu đâu?

– Anh không bênh ai cả. Anh muốn rủ anh Việt Lâm và em đi lướt ván ở bãi biển Tokyo ngày kia nhé!

Hoàng Uyên vỗ tay tán thưởng. Với cô, du lịch, dạo chơi là niềm vui, niềm hạnh phúc hiện giờ ... Hoàng Uyên muốn tận hưởng mọi thứ mà trước kia cô chưa dám mơ ước. Có lần cô mơ ước và bóp chết niềm mơ ước ấy vì cô nghèo khó quá. Hoàng Uyên chợt nhớ thói đồng đánh của Phi Phi, chợt nhớ Trọng Nam. Dù sao anh cũng là mối tình đầu tiên của cô hãy để nó trôi qua như một áng mây ngang trời. Hoàng Uyên đã làm theo lời Ansaki và cô sống dễ chịu hơn. Có phải cô và Trọng Nam không đến với nhau vì cô nghèo không. Tim cô chợt nhói đau. Trọng Nam hiểu gì về cô hiện nay ... Nếu anh biết cô giàu có, chắc anh sẽ tiếc nuối vô cùng ...

Một con người thực dụng. Hoàng Uyên cố quên con người ấy. Ansaki vẫn bên cô như một bạn đồng hành. Anh không nói gì với Hoàng Uyên, chỉ đến đưa cô đi chơi, thể thôi. Với Ansaki, Việt Lâm, cô xem họ như những người anh đáng kính, cô thích đùa với họ bất cứ lúc nào. Cô đã trở thành một tiểu thư xinh đẹp, cô Tầm từ trong quả thị chui ra hưởng hạnh phúc. Tiếc thay, hạnh phúc đó không do hoàng tử mang đến mà do người nhà cô mang đến. Ansaki chưa dám mở lời.

Tình yêu họ còn dừng ở bên đợi, Hoàng Uyên cứ mãi vui trong niềm hạnh phúc đang có. Có lúc cô chẳng để ý đến Ansaki, nhưng anh cũng không buồn.

Khó ai đoán được nỗi lòng anh, ngay cả Hoàng Uyên! Ansaki bao giờ cũng kín đáo vô cùng.

Ông Trọng Minh ngồi thả người trên ghế xa- lông nói với vợ:

– Chuyện Trọng Nam và Phi Phi, bà lo xong chưa?

Bà Trâm Anh nhướn đôi mày kẻ chì đậm lên nhìn ông Trọng Minh:

– Ông là bạn của ông Phụng, bạn thân tin tưởng lắm mà. Vậy mà bị ông ấy cho leo cây nhiều chuyện, ông không quan tâm đến, giờ lại hỏi tôi là thế nào?

– Bà nói lạ, tôi lo chuyện làm ăn, thị trường chứng khoán lúc trời lúc sụt, bà cũng biết sao lại trách tôi.

Bà Trâm Anh nhấp ly trà nóng rồi đặt xuống bàn:

– Nói cho ông biết chứ trách làm gì? Cha nào con nấy! Trọng Nam cũng giống ông lằng nhằng nên nhà gái họ chê.

Ông Trọng Minh lườm bà:

– Sao bà lại nói như thế? Tôi lằng nhằng với ai, Trọng Nam mang về nhà cô nào. Tôi biết Phi Phi mà bà muốn chọn làm dâu là cô gái kiêu kỳ, tùy vào khả năng chinh phục của con trai bà. Không được, bà lại trách người khác. Con gái trên thế gian này hết rồi à?

– Không phải hết, nhưng chỗ Phi Phi là mỏ vàng, bỏ lỡ chỗ ấy, tôi thấy tiếc ...

không chỗ nào xứng đáng hơn.

– Bà gọi Trọng Nam đến cho tôi bảo!

Bà Trâm Anh đưa mắt nhìn lên lầu:

– Sao ông không gọi lại bảo tôi? Nhà này, kẻ ăn người ở không còn ai để mà sai bảo cả.

Ông Trọng Minh lắc đầu thờ dãi:

– Tôi nghĩ cái tính tình khó chịu của bà, ai mà ở nổi, họ bỏ đi là phải. Gọi điện thoại cho nó được không?

Bà Trâm Anh đi lại nhấn phím điện thoại bàn:

– Trọng Nam xuống, ba mẹ bàn chuyện?

– Dạ!

Mấy phút sau, Trọng Nam đã có mặt ở phòng khách. Hiếm khi anh thấy cha và mẹ bàn chuyện với nhau. Có lẽ họ đang bàn chuyện cưới vợ cho anh.

– Chuyện của con và Phi Phi thế nào rồi?

Ông Trọng Minh hắng giọng mở lời trước. Trọng Nam đưa mắt nhìn cha, giọng không vui:

– Con đã nói với mẹ, Phi Phi không hợp với gia đình ta. Mẹ đâu có nghe ý kiến của con cứ đòi cưới cô ấy cho bằng được.

– Lý do nào không hợp? Có phải con có cô nào khác không?

Bị cha vặn vẹo, Trọng Nam hơi bực mình:

– Cô ta thách cưới rất nặng, cha có tiền đủ để làm sinh lễ không, chứ con thì không lo nổi đâu.

– Bao nhiêu mà không nổi hờ con? - Giọng bà Trâm Anh nhẹ nhàng hơn – Cha con là thầu khoán nổi tiếng mà lại không có đủ tiền làm cái đám cưới to cho mọi người nhà này nở mặt nở mày một chút sao.

Trọng Nam lắc đầu chán nản:

– Cô ta đòi sinh lễ một chiếc xe đời mới bốn chỗ ngồi, một căn nhà riêng đẹp ở mặt tiền quận Nhất và vàng vòng cưới xin là hột xoàn, hồng ngọc để sánh với tiểu thư đài các. Cha có đủ tiền không?

– Hỏi mẹ con đó, bà ấy giàu lắm mà!

– Ông này! Người ta giàu thì đòi sinh lễ cao, ông đủ khả năng đáp ứng chứng tỏ ông giàu có hơn, người ta nể mặt.

Ông Trọng Minh bực mình quát:

– Bà có im đi không! Với bà lúc nào cũng có tiền, vàng. Bà có biết hiện giờ tôi đang thua lỗ nặng khi tham gia mưa thị trường chứng khoán. Tài sản từ lâu tôi gom góp cầm cự, nếu giá cả giảm sụt tăng không đều đặn, chưa biết chừng nay mai tôi và bà đi ăn xin đó. Có thể, ngôi nhà này cũng không còn nữa huống hồ gì xe, vàng tiền mà đòi.

Bà Trâm Anh tái mặt:

– Ông vừa nói gì? Chúng ta sắp nghèo ư? Không! Không! Ông không thể thua lỗ được tương lai thằng Trọng Nam ai lo.

Ông Trọng Minh đứng lên:

– Tự nó lo cho nó đi! Tôi mệt mỏi lắm rồi. Chính bà đã làm cho mẹ con vú Năm ra đi. Con bé Hoàng Uyên rất dễ thương, tôi nghe mọi người nói lúc trước Trọng Nam có để ý đến. Chính bà coi thường mẹ con bà ấy. Bây giờ Hoàng Uyên và vú Năm đã sang Nhật rất giàu có, giàu gấp mấy lần ông Phụng và Phi Phi của bà nữa kia. Ở đó, mẹ con bà cứ ân hận đi là vừa rồi. Tôi chán quá!

Nói xong, ông Trọng Minh khoác nhanh chiếc áo vest lên người vội vàng ra xe lao vút đi, để lại cho Trọng Nam và bà Trâm Anh nỗi ngỡ ngàng hết sức.

Trọng Nam buồn bã cũng bỏ đi lên lầu. Anh quyết tìm lại Hoàng Uyên mới được vì bây giờ cô ấy rất giàu có. Trở lực giữa hai người trước đây là do sự sang hèn, hiện nay trở lực ấy không còn nữa. Bà Trâm Anh không ngăn cản anh đi tìm Hoàng Uyên. Trọng Nam chợt thấy lòng bùng lên tia hy vọng mới. Anh nhắc điện thoại lên tìm Hạ Mai. Niềm hy vọng của anh cũng lớn dần theo.

Việt Lâm cùng Ansaki đưa Hoàng Uyên đến một bãi biển rất đẹp. Sóng bạc đầu tung bọt trắng xóa. Sóng vỗ vào bờ cát ào ào sủi bọt. Đó là chỗ lướt ván lý tưởng của bao chàng trai cô gái mê môn thể thao này.

Ansaki sắm cho Hoàng Uyên một đôi ván trượt. Nhưng cô chưa biết sử dụng, đành ngồi trên bờ xem các nghệ sĩ lướt ván biểu diễn trên sóng nước mênh mông.

Việt Lâm bảo Ansaki:

– Ansaki trở tài cho em gái mình xem đi!

– Hoàng Uyên tập không? Chúng ta cùng ra biển nhé! - Ansaki kéo tay cô.

– Hai người cứ tập đi. Tôi lại chỗ kia lượn một chút nha. Giao cô em tôi cho anh đó.

Việt Lâm thấy hai người thân mật, anh tìm cách lảng xa cho họ tự nhiên.

Chờ cho con sóng vừa tới, Ansaki nắm tay Hoàng Uyên cùng lướt trên ngọn sóng. Hoàng Uyên chưa biết lượn thân người theo con sóng nên ngã soài trên mặt nước. Ansaki chụp tay cô bơi vào. Anh kiên trì tập cho cô nhiều lần. Hoàng Uyên thích chí reo lên:

– Sắp được rồi Ansaki. Vui quá!

– Lần này em lướt thử một mình xem.

– Ghê quá vậy, Ansaki!

– Kia sóng tới, mau chuẩn bị Hoàng Uyên!

Ansaki bám chặt vào eo cô. Chờ ngọn sóng vừa nhô lên đồ ào đến, anh đẩy eo cô lướt nhẹ trên mặt nước. Chỉ vài giây lượn lơ, Hoàng Uyên té nhào xuống nước. Cô loị ngọp trong làn nước xanh sủi bọt. Ansaki ào xuống đưa cô lên.

Nước vào miệng chất ngằm, Hoàng Uyên vẫn thích thú vô cùng.

Gần đó, Việt Lâm đang say sưa lướt trên bao con sóng bạc. Sóng đưa anh lên, hạ xuống đều đặn. Hoàng Uyên mê tít, cô kéo tay Ansaki, hồn nhiên nói:

– Mình lại chỗ Việt Lâm đi anh!

Ansaki cười:

– Chỗ ấy sâu lắm, dành cho dân lướt ván chuyên nghiệp. Chúng ta lướt ở đây ít nguy hiểm hơn. Hay là mình tập tiếp đi Hoàng Uyên!

Hoàng Uyên cười giòn tan trong nắng. Tiếng cô hòa trong gió trong trẻo làm xao xuyến lòng Ansaki. Mấy lần cô và anh gần gũi nhau, tay trong tay thật tuyệt vời. Ansaki muốn giữ mãi giây phút thần tiên bên cô. Anh chỉ dám lén nhìn cô khi cô lướt trên sóng, anh đứng trên bãi hồi hộp chờ đợi.

Cả hai lại xuống nước, Ansaki bảo cô chuẩn bị cả hai định cùng lướt. Họ chờ đợi con sóng đồ đều hơn. Tay trong tay ấm áp, Hoàng Uyên bám nhẹ tay anh mỉm cười. Anh đáp lại nụ cười tuyệt đẹp của cô bằng cái nhìn chan chứa yêu thương. Hoàng Uyên hồn nhiên phớt lờ. Chợt có bàn tay rắn chắc nắm mạnh vai của hai người đẩy ra kèm theo lời nói to khó chịu:

– Anh kia! Tại sao anh dám nắm tay người yêu tôi hả?

Cả hai giật mình quay lại, Hoàng Uyên trở mắt ngạc nhiên:

– Là anh đó hả Trọng Nam?

– Cô tưởng là ai nữa? Cô có nhiều người yêu nên không nhớ hết chứ gì? May mà cô còn nhớ tên tôi.

Ansaki cùng Hoàng Uyên đứng im nhìn Trọng Nam. Hoàng Uyên lặng im nghe lòng tê tái Trọng Nam nổi nóng khi thấy Ansaki vẫn còn đứng im chưa rời khỏi Hoàng Uyên:

– Tôi nhắc lại cho anh biết Hoàng Uyên là người yêu của tôi. Tại sao anh lại ru rê cô ta sang tận đây với anh chứ?

Hoàng Uyên thấy Trọng Nam to tiếng với Ansaki, cô khó chịu:

– Anh Trọng Nam! Anh nên lịch sự một chút đi. Ansaki có lỗi gì trong chuyện này. Anh ấy vô tội!

– Thế cô bảo tôi có tội à? Anh biết em giận hờn anh vô cớ là vì có người thứ ba xen vào. Người ấy chính anh ta, em đừng chối nữa.

Ansaki lịch thiệp nhẹ nhàng hơn:

– Anh Trọng Nam! Chắc anh hiểu lầm rồi. Tôi và Hoàng Uyên trước kia là bạn. Cô ấy bị anh xua đuổi đau khổ, tuyệt vọng ... Sao lúc ấy anh không thông cảm cho cô ấy, thương yêu cô ấy để cho Hoàng Uyên phải vất vả, bôn ba. May mà cô ấy gặp cha mình, cô ấy sang đây vì cha, vì gia đình đoàn tụ, tôi nào có rủ rê ai đâu. Anh nhìn lại mình xem đã làm gì cho Hoàng Uyên rời xa anh. Anh đã có vợ sắp đính hôn rồi kia mà. Anh nên buông tha cho cô ấy thì hơn.

Trọng Nam nhìn Ansaki uất ức, anh rít giọng:

– Không mượn anh dạy đời tôi. Anh là thằng cơ hội lợi dụng lúc Hoàng Uyên hiểu lầm tôi, anh nhảy vào. Thật ra, anh khôn nản hơn tôi nhiều, Ansaki ạ.

Bị xúc phạm nặng nề, Ansaki nén giận từ tốn:

– Anh đã hiểu lầm Hoàng Uyên. Anh sống ích kỷ. Lần ấy, tôi đã điện thoại cho anh tìm đến Hoàng Uyên hỏi rõ nguyên nhân. Nếu tôi có ý gì sao tôi lại làm như thế chứ. Để được những gì cho anh và Hoàng Uyên hạnh phúc, tôi đều gắng làm hết mình. Mong anh hiểu cho.

Trọng Nam cười khinh mạn:

– Thật lằng mán quá, tỉnh tứ quá? Hèn gì mà Hoàng Uyên không cảm động cho được. Anh làm như vậy để cô ấy thấy anh rất cao thượng dám xông vào lo chuyện người khác và cô ấy thấy tôi rất tầm thường, ích kỷ, thậm chí xấu xa.

Đúng là anh ác độc và tồi tệ hơn tôi nghĩ nhiều. Anh rút khỏi đây đi Ansaki!

Nghe Trọng Nam cứ xúc phạm Ansaki, Hoàng Uyên cảm thấy anh ta quá đáng, liền lên tiếng:

– Trọng Nam! Thật ra giữa tôi và anh chẳng có gì? Yêu ai là quyền của tôi, anh không được xúc phạm anh ấy. Người đi khỏi nơi này là anh đó.

Trọng Nam giận xanh mặt, anh kéo tay Hoàng Uyên thật mạnh làm cô ngã dúi vào người anh:

– Cô ăn mặc thế này phơi bày trước mắt hân, cô không xấu hổ sao. Còn tôi, năm lần bảy lượt mời em làm mẫu để vẽ, em chối từ. Em ác với tôi lắm Hoàng Uyên. Mau trở về với anh, anh không thể sống thiếu em, Hoàng Uyên!

– Hay quá! Vỡ kịch này sắp kết thúc, khá thật!

Hoàng Uyên vội đẩy Trọng Nam ra. Cô nói to:

– Tôi không hề yêu anh. Anh lầm rồi Trọng Nam. Vợ của anh là Phi Phi kia.

Phi Phi xuất hiện từ nãy giờ lên tiếng làm mọi người đều quay lại nhìn cô:

– Đó, anh nghe chưa? Đẹp mặt thật. Từ Việt Nam sang đây đánh ghen, không ngờ người ta có yêu anh đâu. Anh đã làm chuyện hoài công vô ích. Bây giờ anh sáng mắt chưa, anh nghe rõ chưa?

Trọng Nam đang nổi nóng vì Ansaki và Hoàng Uyên chưa rời nhau, giờ Phi Phi lại xuất hiện mắng mỏ anh trước mặt họ. Quá bẽ mặt, Trọng Nam không cần suy nghĩ gì cả, anh nhảy tới tát một cái đánh “bốp” vào mặt Phi Phi như trời giáng:

– Tại sao cô lại đi theo tôi làm gì? Ai mượn cô chỗ miệng vào chuyện riêng của tôi chứ.

Phi Phi đỏ bừng mặt, vừa xấu hổ vừa tức giận, cô nghẹn ngào:

– Anh ... anh dám ... đánh tôi hả?

– Hừ! Các người chết hết đi!

Hoàng Uyên và Ansaki quá đỗi ngạc nhiên trước sự việc vừa xảy ra trước mắt. Ansaki muốn để cho ba người họ giải quyết, anh quay lưng bỏ đi. Việt Lâm thấy có chuyện, liền chạy đến xem.

Không hiểu sao, Hoàng Uyên mạnh dạn chạy tới khoác tay Ansaki âu yếm bước đi trước mặt Trọng Nam và Phi Phi:

– Ansaki chờ em với. Em yêu anh!

Ansaki âu yếm ôm cô trong vòng tay. lát sau, Hoàng Uyên buông Ansaki ra mà nghe mắc cỡ không thể tưởng tượng được. Ansaki thấy lòng xôn xao khó tả.

Hoàng Uyên chạy nhanh lên bãi cát ngồi xuống chờ đợi Ansaki và Việt Lâm.

Cả hai đang trò chuyện điều gì tâm đắc lắm. Hoàng Uyên tìm cái que, cô vẽ những vòng tròn trên cát thật nhiều như cô tìm kiếm điều gì. Trước mắt hai người ấy bây giờ, Hoàng Uyên thấy rún rợn. Hình như họ đang nói đến cô thì phải.

Hoàng Uyên đưa mắt về phía bãi biển tìm, bóng Trọng Nam và Phi Phi đã xạ. dần. Mỗi người đi một hướng rồi xa ... Cô bất giác mỉm cười gương, một giọt lệ buồn vương đọng trên mi khi trông về bóng dáng lầm lũi của người xưa đang xa mãi về cuối chân trời ...

Ansaki và Việt Lâm đều là hội viên của Hội Mỹ thuật ở Nhật Bản. Việt Lâm tham gia triển lãm tranh hàng năm được tổ chức ở Tokyo khá long trọng.

Việt Lâm đề nghị với Hoàng Uyên:

– Em vẽ tranh khá lắm. Hãy cố gắng vẽ vài bức nữa, anh sẽ gửi dự thi cho.

Hoàng Uyên hơi ngần ngại:

– Anh và Ansaki là bậc thầy, em vẽ không lại đâu.

– Sao em chẳng tự tin chút nào vậy, Hoàng Uyên. Chính Ansaki giới thiệu em là cây cọ tài hoa ở Việt Nam mà.

– Ansaki nói với anh thế à? Cái anh này nhiều chuyện.

Việt Lâm cốc nhẹ đầu cô một cái:

– Hai người xem ra đầm ấm hạnh phúc lắm, tiến tới hôn nhân cho rồi.

Hoàng Uyên e thẹn:

– Ai nói với anh, em và Ansaki ...

– Hừ! Cô định bịt mắt tôi bằng vài thưa đấy à? Nào là Ansaki; em yêu anh ôm lấy tay anh chàng cứng ngắt, còn chối nữa không cô bé?

– Anh Việt Lâm kỳ ghê? Em không nói chuyện với anh nữa!

Việt Lâm vẽ nhanh những nét cọ cuối cùng rồi bỏ cọ xuống hộp viết:

– Anh sẽ đề nghị Ansaki cưới em ngay. Anh nói chuyện này cho ba biết, ba mừng lắm.

Hoàng Uyên giật mình kéo tay Việt Lâm:

– Ô! Em xin anh khoan nói với ba. Việc này, em và Ansaki chưa thống nhất.

Em chỉ mới nói với anh ấy mấy tiếng trong hoàn cảnh bắt buộc vì Trọng Nam làm phiền em. Em chưa nghe Ansaki nói với em lời nào. Anh liệu như thế có gọi là tình yêu chưa, Việt Lâm.

Việt Lâm cười khê khà đắc ý:

– Ôi! Tưởng em là sư phụ của anh về chuyện tình yêu. Nào ngờ, bây giờ lại nhờ anh tư vấn tình cảm cho. Nè, cần gì cứ hỏi!

Hoàng Uyên rút cổ, cô cũng bắt chước Việt Lâm vẽ cảnh hồ Thủy Lâm cạnh khu biệt thự.

– Anh không được tranh cảnh của em nha!

– Úi chu choa! Em vẽ sau anh mà, ngang như cua vậy, cô tiểu thư?

Hoàng Uyên né sang bên, cô chăm chăm chấm hồng liên tục lên bức tranh.

Cả rừng hoa anh đào hiện ra lung linh bên hồ nước xanh biếc dịu dàng mây trời động im đáy nước. Việt Lâm tấm tắc khen ngợi:

– Chà! Tuyệt vời! Quả là Ansaki giới thiệu với anh một hội viên đa tài hà.

– Đừng nịnh, mũi em sắp vỡ ra bây giờ. Việt Lâm muốn nói gì cứ nói thẳng đi, em không muốn mắc nợ.

– Nợ gì? Ai nợ gì em đâu.

– Thì anh làm mai cho em đó. Em vẽ trả công cho anh. Hạ Mai mới nhắn em kia.

– Thôi, đừng có đánh trống lảng cô nương ạ Ansaki với anh là bạn thân.

Chuyện gì của em, anh ấy đều tâm sự với anh cả. Ansaki nói về em rất nhiều.

Hoàng Uyên ngược nhìn rừng hoa anh đào bừng nở dưới trời xuân. Xa xa, ngọn núi Phú Sĩ in sắc trắng phủ kín đỉnh núi, một bức tranh sống động sừng sững trong không gian tuyệt đẹp. Cô muốn thu tất cả vào tác phẩm của mình.

Hoàng Uyên vừa điểm mấy nét xanh vào bức vẽ, vừa nói:

- Ansaki nói xấu em, phải không?
- Ai lại nói xấu người yêu của mình.
- Ai là người yêu của anh chứ?
- Em chứ ai?
- Ansaki bảo thế à? Chính miệng anh ấy nói hay anh bịa ra?
- Ansaki thú nhận với anh. Anh ta muốn làm rể của ba.

Anh đừng đùa nữa Việt Lâm! Em chưa nghe Ansaki tâm sự điều gì. Anh ấy kín đáo quá em không hiểu rõ nỗi lòng của anh ấy.

– Chuyện nhỏ! Anh sẽ tìm hiểu thay em. Anh muốn biết một điều duy nhất là em có yêu anh ta không? Anh muốn em gái mình hạnh phúc.

Hoàng Uyên then thùng:

– Anh hỏi kỳ ... anh tự biết còn hỏi ...
 – Tự biết lòng em? Ôi, khó lắm! Miệng bảo không mà lòng vương vẩn; rất muốn tìm mà chân chẳng cho đi. Con gái nói có là không; con gái nói không là có, phiền lắm em à. Vì vậy, anh muốn hỏi em cho chắc.

– Anh phiền phức quá đó, Việt Lâm. Em đã bảo Ansaki chưa nói gì với em mà.

Việt Lâm im lặng rút lui khi thấy Ansaki xuất hiện. Nãy giờ anh đứng yên nghe hai anh em họ nói chuyện. Việt Lâm nháy mắt ra hiệu cho Ansaki trả lời thay anh. Ansaki đứng cạnh Hoàng Uyên mà cô không hề hay biết.

– Anh Việt Lâm! Theo anh, Ansaki là người như thế nào?

– Anh ấy là người ít nói, trầm lắng, nhưng yêu một người tha thiết. Trái tim anh đã gọi trọn cho cô ấy rồi, em ạ.

– Ô! Anh Ansaki ... Anh đến từ bao giờ làm em hết hồn. Anh và Việt Lâm phá em hoài.

– Anh Việt Lâm giúp anh hiểu rõ em hơn. Em có yêu anh không Hoàng Uyên?

Ansaki ít thổ lộ tình cảm nhưng lần này anh hỏi thẳng làm Hoàng Uyên bối rối:

– Không lẽ ... anh không hiểu em sao Ansaki. Nếu chưa hiểu rõ thì không nên nói tiếng yêu, anh ạ.

– Không ... không ... ý anh không phải thế! Anh muốn biết nếu em có thật lòng với anh thì em chờ đợi anh, được chứ Hoàng Uyên?

– Sao lại chờ hờ anh?

Hoàng Uyên ngạc nhiên. Cô nhận ra vẻ mặt đắn đo của Ansaki liền hỏi:

Ansaki kéo tay cô ngồi cạnh mình bên hồ Thủy Lâm. Bóng hai người in xuống dòng nước lung linh, huyền ảo. Ansaki choàng nhẹ tay qua chiếc eo thon của Hoàng Uyên. Cô ngồi im nghe tim đập rộn rã, bồi hồi trong lồng ngực. Giọng Ansaki đều đều:

– Anh là con một trong gia đình. Anh vẫn còn đi học, đang học chưa có tiền bạc lo cho bản thân và gia đình. Nếu cưới vợ lúc này, anh khó nói với cha mẹ quá, em à. Anh còn ăn bám gia đình. Cha mẹ buôn bán mặt hàng áo Kimono ở một chợ nhỏ trong thị trấn, thu nhập cũng khá. Anh vì sĩ diện, em chờ anh được không?

Hoàng Uyên chớp mắt mi cong vút, then thùng ngã đầu vào vai anh:

– Em chỉ biết mình yêu nhau là đủ rồi, anh ạ. Còn chuyện hôn nhân từ từ tính chẳng muộn, em còn nhỏ.

– Nhưng anh Việt Lâm giục anh mãi, anh khó nghĩ quá. Nếu không cưới em, anh ấy bảo anh không thật lòng. Còn cưới ngay lúc này, anh không thể. Anh mong em giúp anh.

– Giúp cái gì Ansaki? Ba tôi vừa về. Ông ấy mời anh vào nhà bàn chuyện kia?

Ansaki vội đứng lên, kéo tay Hoàng Uyên theo. Việt Lâm ngăn cô lại:

– Em đừng vào đó, ba bàn chuyện với Ansaki ... Có em, Ansaki khó nói.

– Em giúp anh ấy!

Hoàng Uyên chạy vụt vào ngõ sau vào nhà. Cô nép bên cánh cửa cạnh phòng khách.

Việt Lâm và Ansaki đã vào đến phòng khách. Ông Việt Tân ngồi chờ sẵn.

– Dạ, cháu chào bác ạ!

Ansaki lễ phép. Ông Việt Tân ngắm kỹ anh từ đầu đến chân rồi cười bảo:

– Cháu là Ansaki phải không? Bác nghe Việt Lâm nói cháu là bạn thân của nó, là bạn và cháu có

cảm tình với Hoàng Uyên của bác đúng không?

Việt Lâm chìa tay mời Ansaki ngồi xuống cạnh anh, anh niềm nở giúp cho Ansaki bớt run:

– Ba ơi! Ba hỏi từ từ, bạn con khớp đấy? Ansaki ít nói nhưng cậu ấy đối với Hoàng Uyên tốt lắm.

Ông Việt Tân ra hiệu cho Việt Lâm im lặng. Ông hỏi Ansaki:

– Bác thấy cháu và Hoàng Uyên yêu nhau thật lòng. Hai đứa chẳng phải vừa ngồi bên bờ hồ tâm tình là gì. Bác không ngăn cản tình yêu của hai đứa. Bác rất vui vì Hoàng Uyên đã tìm được một tình yêu đích thực. Cháu hứa bảo vệ và đem lại hạnh phúc cho con gái bác không Ansaki?

Ansaki mân mê tách trà trong tay, anh đáp lễ phép:

– Thưa bác, cháu có tình cảm với Hoàng Uyên. Từ lâu, cháu muốn cô ấy hạnh phúc vì cháu rất yêu cô ấy. Nhưng hiện nay cháu và Hoàng Uyên đều còn đang đi học dở dang. Chúng cháu muốn có sự nghiệp trước, bác ạ. Việt Lâm ngạc nhiên:

– Cậu đừng dối ý nha! Hôm nay mình đưa cậu gặp ba mình là muốn đề nghị ba hợp tác cho cả hai đó. Cậu nghĩ thế nào?

Ansaki chau mày suy nghĩ. Anh tỏ thật lòng mình với ông Việt Tân:

– Bác ơi! Cháu hứa sẽ yêu, thương cô ấy suốt đời, lo cho cô ấy sung sướng nhưng ...

Việt Lâm cướp lời anh:

– Nhưng nhị gì nữa. Mau về sắm sửa lễ vật, chúng tôi xem ngày hai bên gặp mặt, chúng ta sẽ tổ chức lễ cưới linh đình nghe ba.

Ansaki sợ sệt lo lắng ra mặt, anh ngần ngại rụt rè nói:

– Bác ạ! Cháu còn đi học. Và lại, gia đình cháu chưa hay biết chuyện này, xin bác hãy thư thả để cháu thưa lại với cha mẹ cháu trước đã. Việc này tự cháu, cháu không dám quyết định.

Ông Việt Tân cau mày vẻ không bằng lòng:

– Cháu định từ chối ý tốt của ta và Việt Lâm ư?

– Dạ cháu không dám. Cháu chỉ xin bác thư thả một thời gian cháu hoàn thành việc học và tìm công việc ổn định, lúc đó cháu mới có thể tạo dựng cho Hoàng Uyên cuộc sống hạnh phúc, một thiên đường cho riêng mình bác ạ.

– Nhưng bác muốn có cháu ẵm bồng ngay. Bác nghĩ Hoàng Uyên và cháu làm được chuyện đó. Bác muốn gả Hoàng Uyên ngay, cháu không bằng lòng cũng không được.

Ansaki bối rối nói liều:

– Sao bác không cưới vợ cho Việt Lâm, anh ấy sẽ mang lại cho bác một đàn cháu vui vẻ.

Ông Việt Tân lắc đầu:

– Việt Lâm chưa tìm được cô gái hợp ý. Bác bảo nó cưới vợ, nó cứ lẩn lưa mãi. Con cái chẳng nghe lời cha mẹ, thiệt là ...

Việt Lâm cười cười cho qua chuyện:

– Thì bây giờ ba sắp có cháu rồi, còn đòi gì nữa. Hoàng Uyên sắp lấy chồng, ba chẳng vui sao?

Ông Việt Tân nghe Việt Lâm nói liền dứt khoát quyết định:

– Ansaki! Bác lặp lại lần nữa, nhất định bác phải gả chồng cho Hoàng Uyên ngay. Cháu mau về thưa với ba mẹ cháu đi. Bác và bác gái không chờ được đâu, ai cũng già cả rồi. Bác mong cháu không phụ lòng bác nha Ansaki. Thôi, mau nói cho Hoàng Uyên biết chuyện này càng sớm càng tốt.

– Nhưng gia đình cháu không giàu có như gia đình bác. Cháu ngại.

– Cậu yêu Hoàng Uyên lúc cô ấy cơ hàn. Bây giờ cô ấy giàu có, ba tôi không để cậu lo lắng việc tài chính nhiều, cậu cứ tiến hành càng sớm càng tốt. Cậu định từ chối lời ba tôi đề nghị sao? Hay là tôi tìm Trọng Nam gả em gái tôi cho cậu ta cho xong.

– Việt Lâm! Anh không giúp tôi lại còn nói theo ba anh khiến tôi khó xử quá.

Việt Lâm kéo tay Ansaki đi ra ngoài:

– Tôi rất yêu thương Hoàng Uyên, nên tôi muốn em gái tôi sống hạnh phúc với người bạn thân của mình. Đáng lẽ cảm ơn tôi, cậu lại phàn nàn. Tôi chán các người quá!

– Anh hại tôi thì có! Tôi và Hoàng Uyên vừa ký kết giao hẹn với nhau hai năm nữa, bây giờ bị ép ... thế này, tôi biết làm thế nào?

Đứng ở cửa nghe cha và Việt Lâm bàn với Ansaki như thế, Hoàng Uyên nghe hai má nóng bừng lên vì thẹn. Cô đâu biết Ansaki vừa lo vừa mừng ... Anh bước đi mà lòng dạ rối bời như một mớ bòng bong biết gỡ sao ra.

– Hoàng Uyên! Mau lên xe đi em! Ansaki cất giọng ngọt ngào. Mới sáng sớm anh đã lái xe đến chờ sẵn trước ngôi biệt thự.

Hoàng Uyên mặc chiếc áo đầm bằng voan trắng. Cô đẹp như một nàng công chúa. Ansaki nheo mắt nhìn đôi má hồng hào của Hoàng Uyên dưới ánh nắng ban mai, anh mỉm cười hài lòng vì có người yêu xinh xắn. Nhưng Hoàng Uyên chưa lên xe, cô chạy vào nhà thoăn thoắt bước chân:

– Anh chờ em một chút, em thay bộ đồ khác nha!

– Ồ ... Đẹp rồi em ạ! Ăn mặc như vậy giống công chúa Lọ Lem, anh rất thích.

Hoàng Uyên nhí nhảnh chào anh rồi chạy vụt vào nhà. Cô va phải Việt Lâm suýt ngã nhào:

– Á! Trời ơi! Anh Việt Lâm!

– Em chạy đi đâu mà vội thế suýt chút nữa tông anh văng ra ngoài sân rồi. Ở trong nhà cũng bị tai nạn giao thông nữa, xui xẻo ghê!

– Anh không biết là em đi đâu sao?

– Ồ! Quên rồi? Hôm nay em đi đâu mà diện thế, đẹp như công chúa Bạch Tuyết và bảy chú lùn.

– Thật không anh?

– Thật! Chồng xem mắt à? Anh nhớ Ansaki hẹn hai năm nữa mà.

– Anh này kỳ ghê! Em hỏi thiệt tình mà. Hôm nay, ba cho phép anh Ansaki đưa em về ra mắt ba mẹ anh ấy. Anh giúp em đi!

Việt Lâm ngỡ ngàng:

– Sao em không báo cho anh biết. Ba mẹ Ansaki người Nhật, họ khó khăn lắm. Vả lại tục lệ họ khác chúng ta. Em thì chưa được tiếp xúc họ nhiều. Anh nghĩ em đến đó sẽ hỏng mất.

– Nhưng em đâu có biết, bây giờ em phải đi ngay, Ansaki chờ em ở trước nhà anh à. Em ... em sợ quá ... sao em run quá!

Việt Lâm đi tới đi lui rồi phán một câu:

– Em cứ đi đi, đến đó phải biết tùy cơ ứng biến. Ansaki này tệ thiệt, không dạy cho em cung cách ứng xử trước, anh cũng lo lắm. Em phải thay bộ y phục Kimono vào, ăn mặc thế này không hợp tí nào cả.

– Ôi! Rắc rối quá! Biết vậy, em chả thèm lấy chồng cho mệt.

Hoàng Uyên ngồi xuống ghế thở dài. Việt Lâm thấy vậy khuyên em:

– Em cứ tự tin đi! Tình yêu chân chính sẽ giúp em vượt qua mọi trở lực không gian, thời gian, tính cách, hoàn cảnh sống. Em nhớ điều ấy. Anh tin em thông minh, em không bỏ cuộc đâu.

Hoàng Uyên mỉm cười đứng lên vào thay bộ Kimono rất đẹp. Việt Lâm còn đứng chờ cô ở ngưỡng cửa. Anh nhìn cô kêu lên:

– Ô! Đẹp quá, giống lắm Hoàng Uyên. Nhưng còn mái tóc chưa hợp lắm ...

Thôi, lần sau em chuẩn bị kỹ càng hơn.

– Không! Đây là lần đầu ra mắt họ, em muốn họ khen em, có ấn tượng tốt về em. Chứ nếu để họ có ấn tượng xấu, sau này khó nói chuyện.

Việt Lâm thấy Hoàng Uyên chần chừ không tự tin, anh nói nhỏ vào tai cô.

Hoàng Uyên gật đầu mãi. Hai người cười khúc khích, cô chào anh và chạy vội ra xe.

Lần này Ansaki càng ngạc nhiên hơn khi thấy trước mắt mình một cô gái Nhật xinh xắn như búp bê. Anh cười chọc Hoàng Uyên:

– Cô Lọ Lem thay đổi hình dáng nhanh quá, anh nhìn không rạ. Em thật có tài biến hóa làm anh khó lường trước được.

Hoàng Uyên chột xịu mặt xuống không vui:

– Em bắt đền anh cho xem. Ba mẹ anh là người Nhật, anh không dạy em cách ứng xử, cung cách của người Nhật. Em nghĩ lần này đến nhà anh cũng vô ích thôi anh ạ.

Ansaki ngạc nhiên vì sao Hoàng Uyên lại nghĩ ra điều mà anh phải biết trước. Ba mẹ anh nghĩ sao khi anh mang về gia đình một cô gái Việt Nam khác với đất nước, quê hương họ. Liệu Hoàng Uyên có hòa nhập với gia đình anh không. Mãi lo lắng nhiều chuyện vẩn vơ, Ansaki quên mất việc dạy cho Hoàng Uyên về phong tục quê hương anh. Ansaki cảm thấy thiếu sót vô cùng.

Hoàng Uyên thấy Ansaki không nói gì, cô cũng yên lòng. Con đường thênh thang trước mắt cô chạy dài lao vun vút. Ansaki lái xe trên chặng đường dài về quê hương anh cách Tokyo khoảng ba trăm cây số.

Hoàng Uyên ngẩng nhìn trời đất bao la núi đồi, làng xóm, đô thị, những cánh đồng trải dài, những con đường rộng thênh thang cứ nối tiếp nhau vùn vụt qua mắt cô, lùi về phía sau.

Ansaki chăm chú lái xe trên con đường cao tốc nên cô không dám làm phiền anh. Thấy Hoàng Uyên cứ im lặng, Ansaki hỏi cô:

– Không hiểu em có thích quê hương anh không?

Hoàng Uyên liền thoáng:

– Anh có biết câu ca dao của người Việt rất nổi tiếng:

Yêu người yêu cả đường đi lối về.

Ghét người ghét cả tông chi họ hàng chứ?

Ansaki gật đầu:

– Em là cả một kho tàng văn hóa thì phải. Câu ca dao ấy hay lắm. Nếu yêu anh thì em yêu cả tông chi họ hàng của người yêu chứ!

– Dạ, dĩ nhiên ai cũng thế.

– Em có yêu nên tốt, ghét nên xấu không?

– Anh nói gì lạ vậy?

– Anh chưa hiểu hết câu nói ấy. Em giả thích cho anh nghe đi.

Hoàng Uyên đan hai bàn tay vào nhau nhìn cả rừng hoa anh đào thấp thoáng phía xa bùng sắc hồng cả không gian. Cô kêu lên lạ lắm:

– Ansaki! Người ta gọi Nhật Bản là đảo thần tiên phải không anh?

– Em thấy thế nào?

– Tuyệt vời lắm! Nơi đây là thiên đường nơi hạ giới về cảnh trí thiên nhiên, em yêu lắm, bị mê hoặc bởi vẻ đẹp kỳ ảo này, anh ạ.

– Đây, có phải vì em yêu nên nó tốt đẹp như thế, chứ anh rất bình thường.

Cánh đẹp làm cho con người ta thư thái, ung dung vui vẻ chứ không ăn được, không trực tiếp mang lại hạnh phúc cho ai cả.

Hoàng Uyên liếc ngang anh một cái:

– Con người anh thực dụng ghê.

– Còn gì nữa!

– Khó hiểu! Em chẳng biết anh muốn gì. Anh giống tảng băng trên núi Phú Sĩ kia kia.

– Tuyệt phủ chứ không phải băng đâu, em lầm rồi. Dưới ngọn núi đầy tuyết ấy, sự sống luôn sinh sôi nảy nở, cuộc sống ấm áp.

– Anh ví mình đó phải không?

– Anh muốn em thấy hết khuyết điểm của anh, để sau này không trách anh điều gì cả.

– Anh khôn ghê!

– Khôn ngoan là ưu hay khuyết?

– Nhiều chuyện!

– Lại một khuyết điểm. Em bảo anh ít nói trầm lặng, bây giờ bảo nhiều chuyện là cái nào, anh chưa hiểu?

Ansaki giả khờ. Hoàng Uyên tức muốn chết:

– Gọi anh là lém lỉnh mới đúng. Anh ít nói, không nói chuyện quan trọng với em, giữ kín trong lòng, vậy mà đi thổ lộ chuyện của mình cho anh trai em biết, em nhỏ Hạ Mai cũng hay, mẹ em cũng nhận ra được, chỉ có em không biết gì cả mới lạ chưa?

– Tại em không chịu để ý, anh yêu em ngay từ phút đầu gặp gỡ.

– Xạo quá, ông tướng! Anh trêu chọc em thì có. Lúc đó thấy mặt mũi người ta tèm lem, định đưa lên báo cho xấu chơi. Nói thiệt, chuyện này em giận, rửa anh mấy ngày. Hồng biết lúc ấy anh có nhảy mũi không nữa!

Ansaki kêu lên:

– Hèn gì, cả tuần anh nhảy mũi suốt.

Hoàng Uyên bật cười vang. Lúc cười trông cô hồn nhiên lạ lùng. Ansaki như tìm được cái cảm giác của buổi sơ giao. Anh chạy chậm xe lại, thỉnh thoảng nhìn Hoàng Uyên, cười tủm tỉm hoài.

– Trông em cười xinh hơn khóc nè!

– Lại chọc người ta! Em giận cho em!

Anh muốn nhắc chuyện Trọng Nam làm cho cô đau khổ, nhưng anh chẳng dám mở lời. Anh sợ phá tan cuộc vui hôm nay. Hoàng Uyên không cười nữa, cô im lặng.

Hoàng Uyên chợt nhớ đến Trọng Nam, anh ấy thích tặng quà cho cô, xem cô như búp bê và quát nạt cô như người ăn kẻ ở trong nhà. Gần anh, cô muốn được chở che, triu mến vì Hoàng Uyên đang thiếu thốn mọi thứ. Trọng Nam đã dùng vật chất để lợi dụng tình cảm của cô. Còn Ansaki vẫn dung dung, lơ đãng theo cô trên suốt chặng đường. Lúc đau khổ, anh an ủi, chở che, giúp đỡ. Lúc giàu sang, anh chẳng vồn vã, nịnh nọt. Hoàng Uyên cảm phục anh vô cùng. Cô chợt hỏi:

– Anh Ansaki! Em hỏi thật anh nha và em mong anh trả lời thành thật nữa.

Ansaki tỉnh bơ:

– Em nói đi, anh rất sẵn sàng ...

– Anh và Việt Lâm giống nhau ghê!

Hoàng Uyên nhận xét. Ansaki hỏi lại:

– Giống điều gì?

– Tính cách sống, trầm tĩnh, ung dung, biết mọi thứ. Em sợ các anh luôn.

Ansaki cười nhẹ:

– Ở đất nước công nghiệp hóa, nó rèn bọn anh như thế. Không được ủy mị trong tình cảm, yêu thương sâu sắc nhưng bộc lộ phải biết đề nén theo hoàn cảnh.

– Thế à! Như vậy, anh rất yêu em nhưng anh lại biết giấu kín lòng mình lại, phải không? Anh có biết làm như vậy sẽ đau khổ lắm không?

– Đúng là đau khổ lắm, nhưng anh luôn cố gắng. Những lúc nhìn em vui, anh biết em đang hi vọng, em đang vui với chuyện tình cảm riêng tư của em, anh vô cùng thất vọng. Lúc em đau khổ, khóc lóc, anh biết mình còn hi vọng. Anh nghĩ mình có ích kỷ lắm không? Và anh quyết định gọi Trọng Nam cho em.

Hoàng Uyên ngạc nhiên vô cùng:

– Lần này anh ta tìm đến em cũng là do anh gọi?

– Không, không! Anh đâu có điên làm anh hùng kiêu đó. Anh nói lần ở bệnh viện ấy mà.

– Anh đừng nhắc Trọng Nam nữa. Em nghĩ em đã ngộ nhận là tình yêu chứ thật ra em chẳng yêu anh ta. Tình yêu của em đây này ... đích thực là anh đó.

Ansaki dừng xe lại bất ngờ. Anh vuốt làn tóc bóng mượt dài của cô, cười:

– Em muốn làm một cô gái Nhật thì không khó. Nhưng em quên mất một điều, mái tóc này cha mẹ nhận ra em không phải là cô gái Nhật. Nhưng điều đó không có gì lớn khi em đã thật lòng chiếm hết trái tim anh, cũng như anh không còn nhìn thấy cô gái nào khác trên đời này, vì anh đã có em bên cạnh - một người bạn đồng hành.

Cô ngã đầu vào vai anh nghe ầm ập cả cõi lòng. Ansaki hôn nhẹ lên tóc Hoàng Uyên, anh giục:

– Mãi nói chuyện với em, sắp đến nhà rồi kìa. Em chuẩn bị tinh thần đi. Anh quên nói với em là ba mẹ anh không khó nhưng anh cũng không biết họ có ấn tượng giống anh về em không. Điều này em cũng nên biết trước.

Hoàng Uyên bây giờ có cảm giác run thật sự. Một cô gái sắp được người yêu giới thiệu với cha mẹ anh ấy thường run như thế. Tự dưng cô nhớ lời của Việt Lâm, cô càng sợ hãi hơn. Hoàng Uyên nắm tay Ansaki:

– Anh ơi! Sao em sợ quá, em nghĩ em chưa chuẩn bị tinh thần kỹ. Hay là mình trở về đi anh, em không tự tin lắm đâu.

Ansaki cười cười:

– Anh nghĩ ... ba mẹ anh không đến nỗi đuổi chúng ta ra khỏi nhà.

– Nhưng lỡ thật thì sao? Anh có hẹn với ba mẹ trước không?

Ansaki gạt đầu:

– Anh có nói qua điện thoại, anh sẽ đưa em về cho ba mẹ xem mặt cô dâu tương lai.

– Ba mẹ anh nghĩ thế nào?

– Họ không bảo gì cả.

Hoàng Uyên, cắn môi suy nghĩ. Cô nắm tay anh, quyết định:

– Anh mau gọi điện về báo với ba mẹ, hôm nay em bận thi không đến được.

Hẹn một tháng nữa, em sẽ về ra mắt họ. Anh thấy có được không?

Ansaki hiểu nỗi lòng của Hoàng Uyên đang lo lắng, sợ cha mẹ anh không chấp nhận cô và đó cũng chính là nỗi băn khoăn của chính anh. Thật ra, khi gọi điện thoại báo về đêm qua, anh đã trình báo với cha mẹ mình tất cả. Anh bảo anh rất yêu Hoàng Uyên, mong hai người tác hợp cho họ. Ba anh cười thích thú, nhưng mẹ anh hỏi cô ấy ở đâu, gia đình nhà cửa thế nào. Anh nói Hoàng Uyên là cô gái Việt, liền bị bà phản đối ngay. Mẹ anh nhắc anh con bé Paru đang chờ anh ở quê rồi cúp máy.

Việc Hoàng Uyên không chịu về nhà, Ansaki đồng tình ngay:

– Vậy nếu bây giờ chúng ta quay về, ba em hỏi, anh biết trả lời thế nào đây.

– Tùy cơ ứng biến! Ngay bây giờ anh đưa em ra đảo Hoa anh đào đi. Em muốn tận hưởng hết vẻ đẹp nơi này.

– Đảo Hoa anh đào cách bờ biển 30km, đi ra đó bằng canô phải mất một buổi mới trở về. Giờ này cũng muộn, anh ngại.

Hoàng Uyên năn nỉ mãi:

– Chúng ta về nhà sớm, ba em nghỉ, rắc rối lắm. Chi bằng chúng ta sẵn dịp đi chơi luôn. Anh đưa em đi dạo một vòng có sao đâu.

Ansaki đành chiều ý người yêu. Anh rẽ vào đại lộ hướng về phía bờ biển, sau khi điện thoại báo về nhà, hẹn với cha mẹ mình một tháng sau sẽ về vì có việc đột xuất. Họ rất vui vẻ. Hoàng Uyên rất yên lòng và anh an tâm hơn, dường như anh vừa trút được một gánh nặng trên vai. Dù sao ra đảo cũng làm anh khỏe khoắn, với bớt phần lo lắng còn đè trĩu trong lòng mà Hoàng Uyên không thể biết được. Nhìn cô vui vẻ, hồn nhiên, anh không nỡ làm cô thất vọng.

Hai người thuê canô du lịch đảo Hoa anh đào thật thơ mộng. Họ được ngắm trời, biển bao la, mê mông. Cả rừng hoa ngút ngàn bùng nổ như một mâm xôi trước ánh nắng sắc sảo màu. Hoàng Uyên ngắm nghía mãi không chán.

Ansaki cũng ra đảo lần đầu với người yêu, anh bỗng thấy đảo Hoa anh đào hôm nay đẹp lạ lùng.

– Ansaki! Sao hoa anh đào lại đẹp đến thế hở anh?

– Vì hoa anh đào được người ta yêu nên nó đẹp. Em có muốn nghe chuyện cổ tích loài hoa này không?

– Muốn chứ! Anh mau kể cho em nghe đi, em thích chuyện đời xưa lắm.

Hai người ngồi bên gốc hoa anh đào. Hoàng Uyên tựa lưng vào cây say sưa ngắm hoa, nghe chuyện cổ tích ...

– Ngày xưa, trên tiên giới có những nàng tiên thường bay xuống hồ Thủy Lâm tắm hoặc họ đến những ngọn núi cao đùa giỡn. Họ đến dòng suối bốc khói nồm nồm. Có một cô gái nghịch ngợm tình cờ đi ngang, trông thấy các nàng tiên, cô gái thích lắm mon men đến xem họ tắm. Cô lấy một chiếc áo tiên màu hồng bay đi khắp đảo. Nàng tiên áo hồng không có áo tiên để bay về thượng giới nên đành ở lại và biến thành cụm hoa anh đào màu hồng ...

– Thế còn màu trắng?

– Cô gái nghịch ngợm kia lại lấy chiếc áo tiên màu trắng, nên nàng tiên áo trắng cũng đành ở lại đảo và biến thành cây hoa anh đào màu trắng.

– Còn cô gái nghịch ngợm kia thì sao?

– Cô ta bay khắp thế gian. Trời biết việc này, bắt đày cô thành tuyết phủ trắng núi Phú Sĩ sau khi lấy lại áo tiên. Còn hai nàng tiên ở lại mãi mãi nơi trần gian, đó là loài hoa mà em yêu thích. Em nhìn xem, bông hoa có giống mặt của các nàng tiên không?

Hoàng Uyên biết Ansaki bịa ra chuyện cổ tích để vui, chứ sự tích hoa anh đào đâu có giống như anh kể.

– Hoàng Uyên! Em đẹp hơn cả hoa anh đào nữa đấy, em biết không?

Bất giác, Ansaki ôm ghì lấy mặt cô hôn nhẹ lên vầng trán trắng mịn như hoa anh đào trắng thơm. Hoàng Uyên búng vào mũi anh một cái:

– Anh khéo nịnh ghê! Hèn gì, Hạ Mai chẳng bảo anh là Hoàng tử mất một mí .

– Hoàng tử gặp cô Lọ Lem ở bìa rừng phải không? Cô ấy có cái nhìn tinh tế lắm ...

Mấy tiếng đồng hồ đi dạo trên đảo, ăn đặc sản thơm ngon, được sống giây phút êm đềm bên nhau thật vui tươi, Hoàng Uyên và Ansaki sửa soạn trở về.

Bầu trời bỗng đen kịt. Mây đen cuộn cuộn kéo về vây kín. Gió thổi ào ào.

Từng cánh hoa anh đào bay theo gió như trận mưa bướm bướm. Hoàng Uyên reo lên:

– Ôi mưa hoa! Ansaki? Em sẽ vẽ bức tranh này dự thi, anh ạ.
– Ủ, đẹp lắm! Mưa hoa, nhưng chút nữa đây chẳng đẹp tí nào. Trời sắp mưa rồi, mưa trên đảo bất ngờ thế này gọi là mưa biển. Mưa biển dai dẳng, có lẽ chúng ta kẹt lại trên đảo rồi, em ạ.

Nhìn nét mặt lo lắng của Ansaki, Hoàng Uyên cũng lo theo. Cô nhìn trời và hỏi:

– Ở lại trên đảo ban đêm có nguy hiểm không?

– Còn hơn là phải về trong cơn mưa, nguy hiểm chực chờ làm đổ cả thuyền bè.

Thế là cả hai phải ở lại đảo một đêm. Đêm ấy, du khách kẹt lại khá đông, nhà trọ chật ních người. Hai người chỉ tìm được một phòng. Hoàng Uyên mãi lo lắng:

– Làm sao bây giờ anh?

– Thì chúng ta cứ ở chung một phòng. Đi nơi khác tìm có lẽ còn phòng trọ, hay là anh và em đi chỗ khác xem.

– Không được đâu anh. Mưa gió đầy trời làm sao đi được ... ướm hết. Cứ ở lại đây cho rồi.

– Anh chỉ ngại cho em.

Hoàng Uyên nhận phòng. Căn phòng ẩm cúng nhỏ hẹp. Hai cái giường nhỏ kê cạnh nhau. Mặc cho bên ngoài gió rét, mưa gào ù ù cả đêm. Cô dọn lại chỗ ngủ, nét mặt căng thẳng. Ansaki bước vào bảo:

– Ở đây không tiện nghi như ở nhà. Anh quen sống du mục rồi nên sống ở đâu cũng được, chỉ ngại cho em thôi. Cả ngày nay đi mệt mỏi, em nên ngủ sớm đi.

– Còn anh?

– Ở góc phòng kia, có gì mà lo.

– Dơ lắm! Anh cứ ngủ một bên, em một bên. Chúng ta không xâm phạm lẫn chiếm lòng lẽ đường thì lo gì hở anh.

Nghe Hoàng Uyên đùa, Ansaki cười theo:

– Em nghĩ thế à? Em không sợ anh “ăn thịt” em sao?

– Bậy bạ không hà! Anh cứ nằm nghỉ đi và hứa với em chứ?

– Hứa gì, anh không biết?

Nhìn nét mặt vờ ngây ngô của Ansaki, cô vít đầu anh xuống ném mạnh chiếc gối vào Ansaki. Anh chụp lấy cười ngất và ngả người xuống nệm êm ái, nhắm mắt lại vờ ngủ say.

Hoàng Uyên lắc đầu mỉm cười. Cô nhẹ nhàng nằm cạnh anh, sau khi đặt chiếc gối dài làm ranh giới. Nhìn nét mặt ngây thơ, hồn nhiên đáng yêu của Hoàng Uyên, Ansaki bồi hồi, xao xuyến. Anh nhắm mắt lại, cố dặt cho mình một giấc mộng đẹp ... Anh đang nắm tay Hoàng Uyên đi dưới đám mưa hoa.

Trên đầu hai người một vầng sáng bát ngát, hương hoa nồng đượm cả không gian. Anh đuổi theo cô. Cả hai đuổi theo những cánh hoa bay mãi, bay mãi ...

Đêm ấy, hai người vẫn trong sáng hồn nhiên. Khi tiếng chim riu rít trên đảo, cả hai giật mình thức giấc. Hoàng Uyên rất ngạc nhiên nhìn vòng kết bằng hoa anh đào tươi tắn bùng nở rất đẹp đặt nằm cạnh chỗ cô nằm. Ansaki dụi mắt bật ngồi dậy nâng vòng hoa màu hồng phấn lên, đặt nhẹ vào tay cô:

– Anh xin chính thức cầu hôn em:

– Vòng hoa ở đâu vậy anh?

– Anh vừa mua.

– Nhưng sao áo anh ướt thế này, có phải anh đã dầm mưa hái hoa tặng em không?

Ansaki cười hiền lành, nụ cười tràn ngập hạnh phúc. Hoàng Uyên ngả đầu vào vai anh thật lãng mạn tình tứ. Trên đầu cô, vòng hoa anh đào đang bùng nở còn đọng những giọt mưa lấp lánh của đêm qua. Hoàng Uyên cảm thấy bao điều kỳ diệu đang đến với cô trên đảo thần tiên này.

Ba tuần nay, không biết Hoàng Uyên làm gì cô không cho Ansaki gặp mặt, kể cả liên lạc bằng điện thoại cũng không và trên mạng Internet, Ansaki dò mãi cũng chẳng tìm ra cô. Anh nhớ cô như điên. Ansaki liền phóng xe đến nhà Việt Lâm, mong nhìn thấy bóng dáng của cô một chút rồi về cũng được, cho dù là nhìn lên từ xa.

Nhưng hình như Hoàng Uyên vắng nhà. Ansaki đậu xe tận ngoài vườn hoa.

Anh thả bộ vào nhà, men theo mấy bờ rào hoa miên vũ lá hồng rìa trắng đang đung đưa trong gió.

Hoàng Uyên hẹn gặp anh sau một tháng kể từ hôm đi chơi đảo Hoa anh đào về. Anh đi vào

phòng khách. Việt Lâm không thấy anh. Ansaki đành nép sang gian bên cạnh. Ông Việt Tân ngồi ở phòng khách có cả mẹ Hoàng Uyên ở đó.

Việt Lâm lên tiếng:

– Ba à! Ba tuần nay, con không thấy Ansaki đến chơi, ba có thấy điều lạ này không?

Ông Việt Tân gật đầu:

– Chắc Ansaki nó bận lo chuyện cưới xin cũng nên. Vì bận rộn nên nó ít đến.

Việt Lâm quay sang dì Tâm:

– Mẹ thấy thế nào, có khi nào Ansaki và Hoàng Uyên có chuyện gì không?

Hoàng Uyên có kể cho mẹ nghe về chuyện nó ra mắt ba mẹ chồng nó không?

Chứ ba tuần nay con thấy Hoàng Uyên là lạ làm sao ấy, mẹ ạ.

Ông Việt Tân cười an ủi hai người:

– Không có chuyện gì đâu. Ai mà dám chê con gái của ba chứ. Hoàng Uyên bảo họ đồng ý rồi, chỉ chờ ngày hôn lễ thôi. Nó xin ba đi học cắm hoa, tập nấu các món ăn Nhật Bản gì đó, hôm nào cũng về muộn. Con xem có thể giúp nó chuyện gì không, Việt Lâm. Có lẽ nó sợ làm dâu không vừa ý người ta nên tập dần. Thấy nó lo mà ốm cả người, ba đang sốt ruột đây.

– Việc đi học món ăn, cắm hoa, Hoàng Uyên biết cả rồi. Con nghĩ Hoàng Uyên làm chuyện gì đó mà giấu chúng ta. Con phải hỏi Ansaki mới được. Hai đứa này giận nhau thì đúng hơn.

Ansaki lui dần ra ngoài, anh men theo lối cũ trở ra xe lái vọt đi. Việt Lâm tìm anh thì khổ. Hoàng Uyên thật lắm trò. Anh không hiểu cô ấy định làm gì lại cấm anh không được gặp nhau cả tháng và gia đình Hoàng Uyên cũng không biết cô gặp chuyện gì. Họ đổ cả cho anh.

Hoàng Uyên càng bí mật, anh càng gặp rắc rối to. Ansaki nghĩ mình cũng nên trốn biệt một tuần nữa thì tốt hơn.

Vừa nghĩ đến điều này, điện thoại anh đã có tín hiệu. Việt Lâm nhấn tin anh đến gấp chiều nay. Ansaki lo lắng vô cùng. Anh tắt máy ngay lập tức.

Hoàng Uyên đến trường dạy nấu ăn của Nhật Bản học khóa cấp tốc nấu các món ăn đặc trưng ở đây. Thời gian học hai tuần. Bốn buổi học mỗi ngày, chạy nhiều nơi làm cô mệt mỏi. Hoàng Uyên phải chia thời khóa biểu khít khao. Học nấu ăn buổi sáng, học cắm hoa hai tiếng buổi chiều, chuyển sang tập pha chế rượu Saké, tập pha trà đạo sau đó. Buổi tối, Hoàng Uyên tập búi tóc và ăn mặc Kimono truyền thống Nhật Bản ở các lớp trang điểm.

Tuần lễ thứ ba học quá nhiều, Hoàng Uyên muốn ở lại tập dượt đến khuya nên vắng nhà thường xuyên.

Việt Lâm lo chuyện Hoàng Uyên có trắc trở, nên không yên tâm. Cả ngày nay không liên lạc với Ansaki, Việt Lâm đành nhìn ý nghĩ của anh là đúng, nên chiều nay, sau khi giao việc cho các nhân viên thu ngân, anh quay về ngồi chờ cô về.

Đã tám giờ ... chín giờ ... mười giờ ... Hoàng Uyên vẫn chưa về. Anh bấm điện thoại liên lạc cũng không có tiếng trả lời. Việt Lâm bực bội hỏi ông Việt Tân địa chỉ nơi cô học. Ông bảo cô nhấn về phải đi thực tập xa một tuần nên vắng nhà và không biết địa chỉ nào nhất định cả.

Việt Lâm điện đến chỗ pha chế rượu Saké, họ bảo không biết Hoàng Uyên là ai, mấy cửa hàng trang điểm cũng trả lời như thế.

Ai nấy đều lo lắng, nhất là ông Việt Tân và Việt Lâm, họ đang bối rối vì Hoàng Uyên cô tiểu thư duy nhất của nhà họ Nguyễn có lẽ đang gặp điều không may. Họ trách cô tại sao không nhờ họ giúp đỡ khỏi phải vất vả bốn ba một mình. Việt Lâm bực bội kêu lên:

– Hoàng Uyên ơi Hoàng Uyên! Em đang ở đâu?

Một tháng sắp trôi qua. Ansaki và Hoàng Uyên không một lần tin tức cho nhau. Ansaki đã dồn sức vào làm xong đề án tốt nghiệp ra trường nên ít khi về nhà. Anh chỉ điện thoại cho ba mẹ mỗi tuần hỏi thăm qua loa.

Ở nhà, ông bà Ansachi mở rộng buôn bán mặt hàng Kimono truyền thống nên có tuyển thêm một số nhân viên bán hàng và thiết kế mẫu mã Kimono.

– Bà Ansachi có để ý thấy cô Osami không?

– Việc gì vậy ông?

– Trong ba nhân viên bán hàng mà chúng ta vừa tuyển vào hai tuần nay, tôi để ý thấy mặt hàng do bàn tay của cô Osami thiết kế đẹp lắm, bà ạ.

Bà Ansachi gật đầu đồng tình:

– Con Ansu vừa báo với tôi, mẫu mã vừa thiết kế của Osami trong tuần qua bán rất chạy. Ansu định lấy thêm hàng cho khách gần hai mươi mẫu mới. Khách hàng họ đòi áo Kimono có hoa văn mới vừa cổ kính vừa hiện đại. Ông xem chúng ta gặp hên rồi. Có lẽ trời giúp ta đó ông.

Ông Ansachi cười tít cả mắt:

– Bà đang định tìm vợ cho Ansaki, tôi thấy cô gái này đẹp người đẹp nết, hay chúng ta tìm hiểu cô gái này gia thế ra sao rồi tính tiếp.

Bà Ansachi gật gù thích thú với ý kiến của chồng:

– Tôi cũng có ý đó, định đề nghị với ông. Không ngờ ông cũng có cái nhìn giống tôi. Tôi thích con bé Osami đó lắm.

– Nhưng tôi ngại một điều, Ansaki nhà ta đang để ý con bé người Việt Nam hào đó, tôi sợ nó không bằng lòng:

Bà Ansachi gạt ngang:

– Nó không bằng lòng nhưng tôi bằng lòng. Con bé Osami rất tài hoa trong thiết kế mẫu mã, nó giúp cửa hàng tôi làm ăn phát đạt. Tôi có cảm tình với con bé ấy lắm. Người rất xinh xắn, lại nhu mì, mẫu người đó Ansaki tìm đồ mắt cũng chưa thấy. Tôi nghĩ nó không dám chê đâu.

Ông Ansachi lại ngập ngừng, xem ra ông hiểu tính Ansaki hơn ai hết:

– Tính khí Ansaki tôi biết, coi chừng xôi hỏng bỏng không đó bà.

Bà dài giọng cãi lại:

– Tại sao quý Osami, ông không nói vào mà lại cứ nói ra. Chuyện này ông phải kiên trì thuyết phục nó. Yêu cái gì người khác ngôn ngữ, tôi với ông khổ cho mà xem.

– Thì chịu thôi. Ai biểu tôi và bà cưng chiều cho nó ăn học xa, học cao làm chi.

– Ăn học để biết chữ, giúp tôi và ông cai quản cửa hàng chứ đâu phải ăn học để lấy vợ nước ngoài, cãi cha cãi mẹ.

– Bà đi mà nói với Ansaki ấy! Nghe bà la, tôi mệt quá. Chúng ta đi thăm cửa hàng đi.

Bà Ansachi nói to:

– Chuyện gì tôi cũng muốn thống nhất với ông để sau này tránh việc đổ lỗi cho nhau. Tôi đề ý Osami rồi đó, chủ nhật này chúng ta điện bảo Ansaki về đi.

– Hình như nó hẹn đúng một tháng sẽ đưa con bé về ra mắt chúng ta. Bà làm vậy có được không? Có phải bà muốn đảo ngược tình thế không?

Bà Ansachi gật đầu cười:

– Đúng. Vì tôi tiếc Osami quá. Con gái dịu dàng, đẹp người đẹp nết, tôi còn mê hưởng gì Ansaki. Cứ gọi nó về ngay, có thể nó sẽ quên cô gái kia.

– Bà làm vậy có ác độc lắm không? Chúng ta chưa biết mặt cô gái người Việt. Biết đâu khi gặp, ta lại có cảm tình như Osami thì sao.

– Cái ông này, nói mãi mà ông vẫn chưa hiểu. Hay là tôi đưa ông đi xem tận mắt nha. Ông đi theo tôi!

Tại cửa hàng thiết kế mẫu mã Kimono, Osami đang cặm cụi vẽ từng hoa văn nhỏ trên áo. Mọi người đều nghỉ tay đi ăn cơm, chỉ còn cô nán lại vẽ cho xong dãy hoa văn cuối cùng. Osami biết hôm nay chủ nhật, cô muốn ở lại làm thêm.

Nhìn đồ đạc bừa bộn, Osami đứng lên dọn dẹp. Ông bà Ansachi đứng nhìn cô làm việc như làm cho mình chứ không phải cho chủ. Bà khều ông:

– Tôi phục con bé, không biết nghỉ ngơi là gì. Tôi sợ kiểu này nó sẽ ngã bệnh quá, ông à.

– Bà hỏi thử xem! - Ông Ansachi giục bà.

Vừa thấy hai ông bà chủ đến, Osami cúi thật thấp để chào:

– Cháu xin chào ông bà chủ.

Bà tươi cười đón đả:

– Đã quá trưa, cháu ăn gì chưa, Osami?

– Dạ thưa, rồi ạ!

– Sao cháu không nghỉ một chút rồi làm tiếp. Công việc này đòi hỏi tỉ mỉ, lâu dài, cháu phải giữ gìn dưỡng sức.

– Dạ, cháu vẫn khỏe ạ

– Cả mười ngày nay, cháu chưa về nhà phải không? Hôm nay là chủ nhật, cháu không nghỉ à?

Osami mỉm cười, lễ phép:

– Cảm ơn ông bà chủ. Cháu muốn rèn luyện tay nghề thành thạo. Và lại, nhà cháu cách đây khá xa nên cháu chưa về ạ.

– Vậy là ngày mai cháu vẫn ở lại đây?

Nghe ông bà chủ hỏi, Osami ngạc nhiên hỏi:

– Có chuyện gì không ạ?

Ông Ansachi sợ bà mau miệng liền nói ngay:

– Chúng tôi muốn nhờ cô một chuyện. Ngày mai cửa hàng ở thị trấn chúng tôi sẽ khánh thành, có nhiều khách khứa, chúng tôi muốn nhờ cô trông coi bán hàng giùm. Cô giúp chúng tôi nha!

Không ngờ Osami chấp nhận ngay:

– Dạ, thứ bảy, chủ nhật, cháu rất rảnh. Cháu có thể phụ việc nhà giúp ông bà chủ được ạ, nếu ông bà không cháu vụng về.

Bà Ansachi mừng rỡ như bắt được cửa, bà xua tay:

– Ôi, thật là quý hóa! Cháu chịu ở lại giúp hai bác ư? Vợ chồng già của bác chỉ có một cậu con trai, nó đi học xa lắm, tận To-kyo, một tháng, hai hoặc ba tháng mới về một lần. Bác cần có người giúp đỡ. Nếu cháu ở lại giúp hai bác thêm, bác sẽ trả tiền công hậu hỉ cho cháu.

Osami lắc đầu:

– Cháu chỉ muốn làm cho quen tay quen việc thôi ạ. Chuyện gì cháu cũng còn dở lắm, nhờ bác chỉ dạy thêm.

– Vậy cháu mau đóng cửa gian hàng lại, đi cùng về nhà với hai bác. Yên trí, nhà bác rộng thênh thang, chỉ có đôi vợ chồng già, cháu đừng ngại.

– Dạ, cháu cảm ơn bác không hết, cháu đâu dám ...

Osami nhanh tay dọn dẹp mọi thứ cho ngăn nắp rồi cô đóng cửa gian hàng lại. Quầy bán do Paru đảm nhận cũng khóa kín tự bao giờ. Paru đã về nhà từ sớm.

Osami theo ông bà Ansachi về nhà. Căn nhà cất theo kiểu Nhật rộng thênh thang, sạch sẽ, Osami nhanh chóng quét dọn gọn gàng. Bàn tay cô thoăn thoắt kỳ cọ rửa lại chén bát.

Xong việc, Osami nấu ăn. Cô nấu món nào cũng ngon, ông bà Ansachi khen tẩm tấc!

– Chà! Có một cô dâu như cháu thật hạnh phúc biết chừng nào. Cháu nấu ăn ngon lắm, rất vừa ăn.

– Bác quá khen! Cháu làm vụng lắm.

– Các cô gái ở vùng này tài giỏi như cháu hiếm lắm. Cháu có người yêu chưa Osami?

Osami bẽn lẽn, lí nhí:

– Dạ, cháu chưa làm vừa ý người nào nên ...

Bà Ansachi dừng đũa:

– Ai không có cặp mắt nhìn mới chê cháu. Bác mong được người như cháu làm con dâu mà còn phải chờ đợi mãi mòn mỏi.

– Bác để cháu pha rượu Saké cho bác trai uống thử.

Ông Ansachi mừng rơn:

– Cháu biết pha rượu à? Thật đa tài. Thế cháu sành pha trà không?

– Thưa, cháu sẽ pha cho hai bác dùng thử.

Osami đi vào phòng ăn và phòng bếp để pha rượu, pha trà. Lát sau, cô mang hai thứ lên cho ông bà dùng thử, ai cũng khen tẩm tấc.

Ông bà Ansachi rất hài lòng về cô nhân viên bán hàng và thiết kế mẫu mã Kimono lẫn phụ việc nhà. Một tay cô làm tất cả rất đẹp, nhanh và giỏi giang.

Hai người bàn tán với nhau lần này Ansachi về, họ quyết thuyết phục anh đừng lấy vợ Việt Nam nữa, mà hãy lấy cô Osami, con gái Nhật vừa nét na, lại giỏi giang sẽ hạnh phúc cả đời. Ông bà Ansachi rất có cảm tình với Osami. Hai người luôn theo chân cô, quan sát từng li từng tí, không có chỗ nào họ chê được.

Thật là một cô gái toàn diện. Osami hơn hẳn Paru. Bà Ansachi không còn nhắc đến Paru nữa.

Sáng chủ nhật, Osami đã dậy sớm hơn mọi ngày, cô cắm cả chục bình hoa rất bận rộn.

Bà Ansachi mua loại hoa truyền thống theo mùa đặt sẵn trong nhà. Osami cắm cùi cắm hoa

Ykémama, loại cắm hoa truyền thống của người Nhật, những cô gái đài các mới được theo học lớp học này.

Hôm nay là ngày khánh thành cửa hàng mới ở thị trấn. Sáng sớm, ông bà Ansachi cùng cô Osami đến cửa hàng bằng taxi:

Vừa bước vào phòng khách, bà Ansachi đã kêu lên ngạc nhiên:

– Cháu biết cắm hoa Ykémama à? Ai dạy cháu thế?

– Dạ, cháu học ở lớp nữ công gia chánh nên biết mọi thứ ạ.

– Thời gian học nghiệp vụ còn đâu thì giờ mà cháu học đủ thứ vậy?

– Cháu tranh thủ thời gian. Vả lại, chính vì đam mê yêu thích nên cháu gắng làm mỗi việc một tí.

– Đẹp lắm! Cháu là một cô gái Nhật thực thụ có hiểu biết, nghề nghiệp hăng hái và thực hành tốt mọi việc trong cuộc sống, bác phục cháu quá, Osami ạ.

Osami luôn khiêm tốn nên họ càng mến mộ cô hơn. Bà Ansachi gọi ông vào giới thiệu sản phẩm của Osami vừa tạo ra. Ông cũng ô lên ngạc nhiên:

– Ôi! Phòng khách hôm nay nhờ có bàn tay cô Osami trở nên long lanh khác thường. Thằng Ansaki rất mê cắm hoa nghệ thuật. Cháu có thể truyền kinh nghiệm cho con bác, chứ?

– Dạ, cháu sẵn sàng ạ.

– Cảm ơn cháu. Hai bác muốn cháu cùng đi ra cửa hàng mới. Lát sau, chúng tôi sẽ trở về nhà đặt tiệc, cháu nhớ trông coi cửa hàng giùm chúng tôi nha!

– Dạ.

Osami rất tài giỏi, lại rất lễ phép. Ông bà Ansachi sợ mất Osami nên cả hai bàn bạc ngay chuyện đêm qua đã tính toán kỹ lưỡng. Bàn xong, bà Ansachi liền điện thoại ngay cho Ansaki về nhà gấp có chuyện cần bàn.

Ansaki không hiểu chuyện gì đã xảy ra ở nhà mà mẹ anh lại điện khẩn cấp và vội vàng như thế. Anh bồn chồn trong lòng khó tả. Anh muốn chờ vài ngày nữa đến ngày hẹn đưa Hoàng Uyên về nhà ra mắt ba mẹ luôn thể, nên liền gọi điện lại cho mẹ:

– Mẹ à! Con đang bận nộp đề án tốt nghiệp vào ngày mai thứ hai, nên không thể về gấp được, mẹ ạ. Có chuyện gì quan trọng không mẹ? Nếu không, vài ngày nữa con sẽ về luôn thể.

Giọng bà Ansachi cau gắt trong điện thoại:

– Ba mẹ bị bệnh, con về gấp. Ở nhà không ai lo cửa hàng. Nếu không về, ba mẹ không nhìn con nữa.

– Mẹ có chuyện nghiêm trọng lắm hả mẹ? Con đang chờ đưa vợ con về luôn thể. Đường xa, mỗi lần về rất khó.

– Tùy cậu. Nếu cậu xem vợ to hơn cha mẹ thì cứ ở lại, chúng tôi không cần con nữa. Vợ mất tìm người khác còn tài giỏi hơn nhiều. Cha mẹ mất rồi khó tìm, con ạ. Nhớ suy nghĩ lại và về ngay cho cha mẹ nhờ nha, Ansaki! Trễ lắm sáng ngày mai. Đừng điện thoại cho mẹ nữa, mẹ chỉ muốn nhìn thấy con mà thôi.

– Mẹ! Mẹ hãy nghe con nói ...

Nhưng bà Ansachi đã đập máy rồi. Ansaki ngỡ ngàng, bần thần. Anh liền mở máy gọi cho Hoàng Uyên nhưng không nhận được tín hiệu nào. Ansaki bối rối thật sự, liền gọi cho Việt Lâm. Vừa mở máy, nhận ra Ansaki gọi, Việt Lâm đã rối rít hỏi:

– Cả tháng nay cậu và Hoàng Uyên lặn đâu mất tăm vậy. Cậu rủ rê Hoàng Uyên bỏ nhà, đi ở đâu rồi hả?

Chờ cho Việt Lâm bình tĩnh lại, Ansaki giải thích:

– Anh Việt Lâm! Không có chuyện vô lý ấy đâu!

– Cậu còn dám cãi hả! Tại sao tôi tìm cậu hai tuần nay, cậu không liên lạc máy với tôi Hoàng Uyên đâu, cho tôi gặp nó ngay đi!

Ansaki chưng hửng:

– Hoàng Uyên không có ở nhà sao anh?

– Cậu còn hỏi! Thật ra, cậu và nó đã xảy ra chuyện gì? Cả hai tuần nay nó biệt dạng và cậu nữa. Cậu ở đó, tôi và ba tôi đến ngay.

– Không! Tôi phải về quê ngay. Tôi sẽ đi tìm cô ấy về cho anh. Đừng lo Việt Lâm. Tất cả đều do ý muốn của Hoàng Uyên cả, tôi không biết cô ấy định làm gì nữa. Cô ấy không cho tôi liên lạc cả

tháng nay. Hai ngày nữa, chúng tôi sẽ gặp nhau.

– Không được! Một ngày chúng tôi cũng không chờ nổi. Cậu liệu đó. Tôi đi đây!

Nói xong, Việt Lâm cúp máy ngay. Ansaki ôm đầu rối rắm. Hoàng Uyên ơi!

Em ở đâu? Em có biết vì em mà mọi người xem thường anh. Nếu có em, anh và em sẽ cùng về nhà ngay cho cha mẹ đôi bên vui lòng. Ansaki rên rỉ, anh đặt máy điện thoại trước mặt chờ tin nhắn của cô từng giờ. Nhưng Hoàng Uyên vẫn bất vô âm tín. Ansaki nán lại cả ngày chủ nhật, cả đêm hồi hộp sợ mẹ cha gọi, lại sợ Việt Lâm và ông Việt Tân đến. Sáng sớm thứ hai, Ansaki đành ghé trường nộp đề án tốt nghiệp rồi lái xe về nhà gấp.

Bơ phờ, mệt mỏi, tâm thần không ổn định, Ansaki tông vào chiếc xe trên đường, may mà chẳng sao. Chàng thanh niên trên xe nhảy xuống mắng anh như tát nước:

– Anh kia muốn lấy mạng người ta à? Anh có biết lái xe không vậy? Chạy xe ẩu vậy đó hả? Xe tôi mà hư là anh phải đền đó.

Ansaki đành im lặng mặc cho người ta xỉ vả, chỉ xuôi xì nói lời xin lỗi:

– Xin lỗi anh, tôi vội quá ... Tôi cũng không biết mình đang làm gì ... Thành thật xin lỗi ...

Xem qua xe chỉ bị móp đầu, anh chàng thanh niên nọ dường như cũng gấp nên tức tối đá vào xe anh:

– Xin lỗi cái con khỉ! Thăng điên như anh có mà hại người khác. Số điện thoại của anh đâu, chúng ta sẽ gặp sau để tính sổ chuyện hôm nay.

Ansaki tựa lưng vào xe, móc ví lấy số điện thoại trao cho chàng thanh niên.

Ngay lúc ấy, xe Việt Lâm cũng trở tới. Thấy bộ dạng Ansaki và chiếc xe nằm chắn ngang đường, anh vội vàng nhảy xuống hỏi:

– Ansaki! Tai nạn à? Cậu sao thế?

– Anh thấy đó! Hắn chạy sai đường lúi vào xe tôi, cũng may là không sao. Đi đi!

Chàng thanh niên đi rồi, Việt Lâm nhìn Ansaki, lo lắng:

– Cậu có sao không? Tại sao lại bơ phờ thế này, cậu mất ngủ à?

Ansaki vẫn chưa hoàn hồn, anh lắc đầu:

– Hoàng Uyên biến mất, tôi không biết tìm cô ấy ở đâu. Ba mẹ lại gọi về gấp, không hiểu có chuyện gì, tôi lo quá cho nên ...

Việt Lâm dịu giọng hơn, khuyên Ansaki:

– Tôi sẽ cùng đi với cậu về nhà của cậu ngay bây giờ. Nhưng mà xe cậu còn chạy được không?

Ansaki xem kỹ chiếc Daewoo mới toanh đã bị móp méo, vỡ đèn một bên.

Anh đề thử máy, may thay xe còn chạy được.

Cả hai lại lên đường. Con đường cao tốc xa thăm thẳm. Ba trăm cây số đường dài đối với họ chẳng là bao, chỉ mấy tiếng sau họ đã đến thị trấn nơi có cửa hàng mới của gia đình Ansaki. Anh không vội ghé vào mà chạy thẳng về nhà. Việt Lâm chợt ra hiệu cho anh dừng lại, anh xin địa chỉ nhà của Ansaki, hẹn sẽ đến sau.

Ansaki ngạc nhiên:

– Sao anh không ghé nhà tôi một chút. Ba mẹ tôi sẽ tiếp đón anh chu đáo.

Việt Lâm lắc đầu:

– Tôi có người bạn vừa gọi điện bảo đến gấp. Số điện thoại đây, cậu xem. Lát nữa, tôi quay lại ngay.

Nói xong, Việt Lâm phóng xe lao ngược về hướng thị trấn mất hút. Ansaki đành trở về nhà một mình với tâm trạng bất an luôn đeo đẳng ở trong lòng.

Ansaki dừng lại trước cửa nhà. Ông bà Ansachi đón anh thật vui vẻ. Họ có bệnh hoạn gì đâu.

Bà Ansachi đón đả:

– Đó, ông thấy chưa! Tôi nói Ansaki không bao giờ dám cãi cha mẹ hoặc thất hứa. Nó về rồi kìa!

Ansaki cau mày khó chịu:

– Ba mẹ gọi con về có việc gì vậy? Trong khi con đang gấp gấp làm đề án tốt nghiệp, mẹ lại nói cha bệnh, kêu con về gấp, báo hại con suýt chút nữa phải vào bệnh viện cấp cứu rồi.

Ông Ansaki nhìn kỹ con trai, lo lắng:

– Trời ơi! Tại nạn hả con? Có sao không? Là tại bà cả, việc gì cũng hấp tấp, vội vàng.

– Con ơi! Sao con bơ phờ thế này? Nhưng không sao, nó về tới nhà rồi. Cảm ơn trời phật phù hộ.

Ansaki vào đây, mẹ lấy rượu Saké cho con uống, con sẽ khỏe ngay.

Ansaki lấy làm lạ trước thấy sự vốn vã của cha mẹ, càng ngạc nhiên hơn khi nhìn thấy lọ hoa Ykémama trang trọng trên bàn.

– Ba mẹ có việc gì phải không? Đám tiệc gì mà ai cắm hoa đẹp thế?

Bà Ansachi kéo tay con ngồi xuống ghế, rồi mang thức ăn bày ra đầy bàn:

– Ăn một chút đi con, rồi ba mẹ báo cho con một tin vui.

Bà Ansachi tiếp thức ăn cho con trai. Ansaki ăn nhỏ nhẹ nhưng món ăn hôm nay ngon lạ lắm.

– Sao hôm nay mẹ làm thức ăn ngon thế?

Ông Ansaki tươi cười:

– Mẹ con đầu nấu ăn ngon được như vậy. Là do một cô gái nấu đấy. Cô gái rất xinh đẹp, ba mẹ vừa tuyển vào làm việc. Cô ấy vừa nét na, thủy mì, vừa làm món ăn ngon, biết pha rượu cho con uống, pha trà ba mẹ, biết cả cắm hoa theo mùa, còn biết thêu áo Kimono bán rất chạy nữa. Ba nghĩ cô gái ấy có thể mang lại hạnh phúc cả đời cho con ...

– Ba mẹ muốn nói Paru ư? Con không yêu cô ấy.

Bà Ansachi ngọt ngào:

– Cô gái này giỏi giang gấp mấy lần Paru nữa. Chỉ hai tuần nay, ba mẹ nhờ cô Osami rất nhiều chuyện. Cô gái này từ Tokyo đến, rất giỏi giang, đa tài. Ba mẹ muốn gọi con về là để giới thiệu Osami cho con. Lần này, con cưới cô ấy là con gặp phúc lớn và đỡ đần ba mẹ lúc tuổi già.

Nghe ba mẹ nói, Ansaki bỏ bát đang ăn uống bàn:

– Thừa ba mẹ, ngày mất là ngày con đưa Hoàng Uyên về ra mắt ba mẹ. Tại sao bây giờ ba mẹ lại đổi ý. Con biết ăn nói làm sao với cha và anh của cô ấy.

Người ta sẽ mắng chúng ta là người bội bạc, tráo trở. Ở đời, con không làm loại người như vậy. Ba mẹ cũng đâu muốn con sống như thế.

– Nhưng Osami rất tài giỏi, lại là người Nhật thực thụ, không có cô gái nào có thể hơn. Mẹ không muốn con nhắc đến cô gái Việt nào đó nữa. Hôm nay, gọi con về là ta muốn con cưới Osami.

Ansaki hết còn chịu đựng nổi, anh đứng phắt dậy, nói rành rọt quyết định của mình:

– Cho dù cô Osami nào đó biết cắm hoa, biết nấu ăn, biết thiết kế mặt hàng Kimono, cô ta cũng chỉ là nhân viên. Tự dưng bắt con cưới một cô gái lạ hoắc lạ hươ không chút tình cảm làm sao con có thể ...

Bà Ansachi quát:

– Không được cũng phải được, con phải cưới! Con đã về đây ba mẹ không cho con đi nữa. Không học hành gì cả, ở nhà cưới vợ lo buôn bán. Ba mẹ vừa khánh thành cửa hàng lớn ở thị trấn, con và Osami sẽ quán xuyến tất cả cơ ngơi này, hiểu chưa? Chỉ có Osami mới giúp con có cơ nghiệp vững chắc.

Ansaki lặng im. Anh không ngờ cha mẹ lại ép buộc anh đến như thế. Họ dám làm điều mà anh không hề nghĩ đến. Việt Lâm đến đây, sẽ mắng anh như tát nước. Không khéo anh bị họ hiểu lầm, Hoàng Uyên sẽ thất vọng về anh. Cô ấy sẽ không chịu nổi cú sốc này.

Bà Ansachi ngỡ Ansaki đồng ý liền nói thêm:

– Ba mẹ không ép con, chẳng qua ba mẹ muốn con có cuộc sống hạnh phúc suốt cuộc đời. Để mẹ gọi Osami cho con xem mắt. Mẹ nghĩ cô ấy sẽ làm con hài lòng.

Lời nói của mẹ như kim chích vào lòng, Ansaki không chịu đựng được nữa.

Hình ảnh Hoàng Uyên đã choán hết tâm trí anh, làm anh nhớ cô quay quắt. Nỗi nhớ cồn cào cả tim gan lẫn nỗi lo sợ Việt Lâm sẽ trở lại. Chợt nhớ Việt Lâm có hẹn anh ở chỗ cửa hàng mới ngoài thị trấn, Ansaki vội vàng đứng lên nói với vẻ giận dữ, mặt đỏ bừng:

– Ba mẹ cứ mời cô Osami nào đó về đây ở với ba mẹ đi. Còn con chỉ có thể cưới một người duy nhất mà con yêu mến từ lâu. Người đó là cô gái Việt tên là Hoàng Uyên cho dù cha mẹ chưa có cảm tình. Con đi đây!

– Ôi, cái thằng ... Ansaki! Đứng lại nghe mẹ nói nè con!

Bà Ansachi chạy theo gọi rồi rít. Ông Ansachi đứng im như trời trồng.

Ansaki quàng quả bỏ đi thật nhanh, anh nhảy vào xe lái vọt đi trước mắt họ.

– Ông ... sao ông không gọi nó lại. Trời ơi! Con với cái! Khổ quá ...

Ông Ansachi cũng vội vàng lấy xe đuổi theo con trai. Ông lo sợ Ansaki bỏ đi luôn. Bà quýnh

quáng đuổi theo ông ... họ vội vàng theo sát Ansaki.

Ansaki dừng xe lại trước cửa hàng. Xe của Việt Lâm đỗ gần đó. Ansaki chạy nhanh vào cửa hàng tìm anh. Thấy có người vào cửa hàng tất tả, hai cô nhân viên mới vui vẻ chào anh, giọng ngọt xớt:

– Anh xem hàng Kimono phải không?

– Không! Tôi tìm người. Có có thấy anh chàng cao to vào đây không?

Một cô cười, bảo:

– Anh ấy kia! Anh đang xem hàng để đặt mua, anh ạ. Chị Osami chọn hàng cho anh ấy.

– Lại Osami! Chỗ nào cũng nghe cả! Việt Lâm! Việt Lâm! Chúng ta về đi!

Tôi sẽ đưa anh qua bên cửa hàng kia có nhiều hàng đẹp hơn. Ở đây ...

Việt Lâm ngẩng lên cười, dằng về ung dung lạ lùng:

– Làm gì mà rồi rít vậy anh bạn? Thế nào, ba mẹ gọi về để định ngày cưới, phải không? Chừng nào để tôi nói với ba mẹ tôi chuẩn bị.

– Sao anh biết? Mau đi ra ngoài, tôi kể cho anh nghe!

Ông bà Ansachi vừa đến, họ tất tả chạy vào cửa hàng. Việt Lâm vừa đi thì có tiếng gọi giật lại:

– Anh Việt Lâm sao không chọn hàng?

Ansaki quay lại vì tiếng gọi quá thân quen. Cô gái mặc trang phục Nhật kia là ai? Anh ngỡ ngàng. Osami trước mặt anh là ...

– Trời ơi! Hoàng Uyên! Là em đó sao? Sao em lại ăn mặc thế này?

Ansaki mừng rỡ ôm chầm lấy cô, nổi vui mừng sau một tháng dài xa cách, nhớ nhung. Cô cũng thế, ngã vào vòng tay anh êm ái.

Ông bà Ansachi ngỡ ngàng. Không thể tin vào mắt mình nữa. Bà Ansachi tươi cười, nói nhỏ:

– Thế ra ... con có quen với Osami à? Ông ơi! Kỳ lạ quá, tôi không hiểu. Cô gái mình ưng ý ...

Hoàng Uyên then thùng đẩy Ansaki ra và thú thật với ông bà Ansachi rằng mình chính là cô gái Việt tên Hoàng Uyên, cả tháng qua đóng vai Osami để thực tập làm cô con dâu Nhật Bản. Mọi người cười ồ lên vui sướng.

Bà Ansachi mừng yêu con:

– Giờ sao không từ chối Osami của mẹ đi!

Ansaki lắc đầu chào thua trò tình nghịch thật dễ thương của Hoàng Uyên, nhìn mẹ xin lỗi:

– Giờ thì con không thể, mẹ ạ. Con không ngờ cô dâu Nhật Bản của mẹ lại đáo để quá. Hoàng Uyên đã chiếm được cảm tình thật sự của ba mẹ. Con xin lỗi ...

Việt Lâm cùng ông bà Ansachi nói chuyện thân mật. Thừa lúc không ai để ý, Ansaki kéo nhanh Hoàng Uyên lên sân thượng và bế bổng cô lên xoay mấy vòng. Hoàng Uyên la ré lên:

– Ôi! Coi chừng té người ta! Ghét anh quá đi!

Ansaki hôn khê lên môi cô nụ hôn ngọt ngào, âu yếm giọng:

– Dám giả con gái Nhật để hù anh hả! Suýt chút nữa vì em mà anh bắt hiểu rồi đó. Lém quá bé ơi!

Hoàng Uyên nũng nịu, đôi mắt trong veo của cô chứa đựng cả một trời hạnh phúc trọn vẹn. Cô thở thê, giọng ngọt ngào:

– Tại em muốn thành cô dâu xứ hoa anh đào chính hiệu mờ.

Hai viên môi lại tìm đến nhau trong men nồng hạnh phúc ngất ngây.

Xa xa, đào Hoa anh đào bừng sắc hồng trong nắng rực rỡ như đón chào đôi uyên ương trở về bên nhau với cả một tình yêu đẹp vô bờ. Từ đây, không còn trở lực nào ngăn đón họ nữa. Mùa xuân đã về trên đất Nhật. Hương hoa anh đào ngan ngát cả không gian, thật ấm áp, nồng nàn.